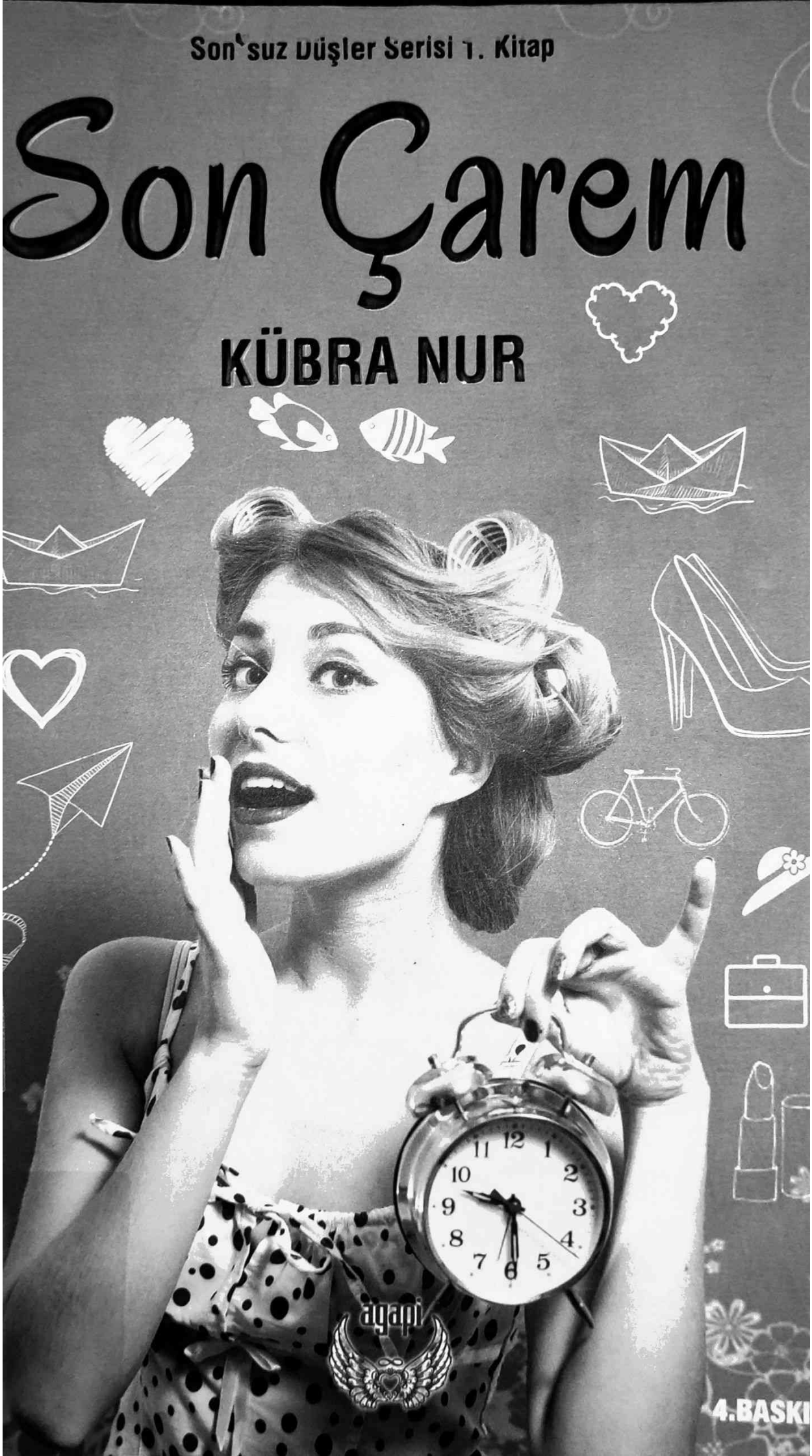
Sonsuz Düşler Serisi 1. Kitap

Son Çarem

KÜBRA NUR

ağapi

4.BASKI

Son Çarem

KÜBRA NUR

Hiç tanımadığım bir adamı sapık gibi takip etmeyi kab
etmiştim. Evet, şimdi de bu saçma ve nasıl yapacağıma
tek bir fikrimin olmadığı iş için hazırlığımı bitirmek üzere
Üstümde beyaz, yazlık bir elbise var. Başıma büyük ha
şapkamı taktım ve açık sarı saçlarımın omuzlarımda
dökülmesine izin verdim. Gözümde güneş gözlüklerim
kolumda çantamla aynadaki görüntüme baktım. Narin v
zarif görünüyordum. Bu halimle bir ajan olamayacak kad
süslüydüm. Neyse ki işin temelinde zaten gerçek bir aja
olmamam yatıyordu. Çantamdan fotoğrafları çıkartıp hedefi
akşamdan beri milyonuncu defa baktım. Biraz özgüven
sağlamak adına genişçe gülümseyip kendimi görevime
hazırladım.

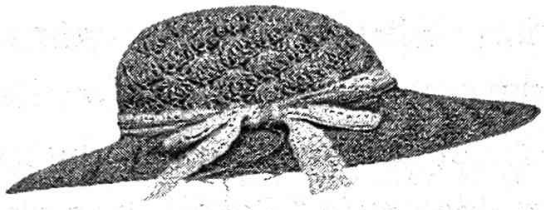
"Senin için geliyorum ve sen, bu şehirde tutunmam için benim
son çaremsin!"

Son Çarem

Kübra Nur

agapi

Kardeşlik ilginç bir olay.
En çok kızdığıma ve en çok sevdiğime,
Baş belası kardeşime ithafen...

1. Bölüm

Küçük kız kardeşiniz, onu terk eden eski sevgilisi hakkında durmadan konuşup dururken ve söylediğiniz mantıklı şeyler, diğer kulağından çıkmak için bile bir kulağından girmiyorken hayat fazlasıyla boğucu olabiliyordu. Yine de bu konuda pek fazla bir şey yapamıyordunuz, çünkü şey... sonuçta o, sizin küçük kardeşinizdi, ona değer veriyordunuz ve ne yazık ki bir kapatma düğmesi yoktu. Bu yüzden, evet, dinlemek zorundaydınız. Evet, bininci defa. Evet, aynı şeyleri. Ve evet, şikâyet etmeden.

"Olayı biraz daha dramatize edersen üzerine kusacağım," dedim.

"Kusura bakma abla ama bu, elimde değil, canım yanıyor!"

Gözlerinden alevler saçarak bana baktığında, canının yandığından pek de emin olamayarak tek kaşımı yukarı kaldırdım. "Alt tarafı birkaç aydır birlikteydiniz, Nisan. Bu kadar abartmasan diyorum. Hem sana geri dönecek ve sen de 'ablam demişti' diyeceksin. Tamamen boşuna zırıldıyorsun." Pekâlâ, ben bir ilişki uzmanı değildim. Şu zamana kadar aşk hayatındaki tek başarım, geçen sene son verdiğim ve tamı tamına sekiz ay sürmüş, aşksız fakat huzurlu ilişkimdi. Cenker'le – evet, adı buydu – anlaşabiliyorduk ve eğleniyorduk.

Ona âşık olmadığımı biliyordum, çünkü ona 'evet' demem için bana beş kez teklif etmesi gerekmişti. Hırslı bir adamdı ve yakışıklıydı. Zengindi de. Fakat şapkalarımdan hoşlanmıyordu, bu sebeple ayrılmıştık. Benim için çok yıkıcı bir ayrılık olmamıştı. Bu yüzden kardeşimin neden bu kadar derbeder olduğunu anladığımı iddia edemezdim.

"Dönmeyecek!" dedi dudaklarını büzerek. "Çoktan benden daha güzel bir kızın peşine takılmıştır bile!"

Ne diyeceğimi bilemeden, gözlerimi kırpıştırarak bir süre ona bakmamın ardından, nihayet kısık bir sesle, "Sen de ondan daha yakışıklı bir çocuğun peşine takıl o zaman," diyebildim.

Gözlerini devirdi. "Tavsiyeler konusunda genel olarak berbatsın, abla. Ama bu, şu ana kadarki tavsiyelerinin içinde en kötüsüydü."

Umursamazca omuz silktim. "Bana dâhiyane bir fikir gibi görünmüştü."

Derince bir iç çekip 'sen ne anlarsın, sana soranda kabahat, ben niye seninle konuşuyorum ki zaten'

tarzında bir şeyler mırıldanarak masadan kalktı, sevgili kardeşim Nisan. Ben de arkasından sırıtarak bakmakla yetindim. Zira beş dakika sonra, hiçbir şey olmamış gibi tıpış tıpış geri döneceğini biliyordum. Ve yanılmadım.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp geri döndüğünde, yüzünde sevimli bir ifadeyle kibarca sordu. "Eğer giymeyeceksen siyah beyaz puantiyeli elbiseni giyebilir miyim?"

Düşünüyormuş gibi dudaklarımı büzüp tekinsiz bir bakış fırlattım. "Eğer üstüne bir şey dökersen ya da elbisemin başına bir şey gelirse bunu canınla ödersin."

Koca bir sırıtış eşliğinde teşekkür ettikten sonra ekledi. "Bu sabah niçin gazete almadın? İş aradığını sanıyordum."

Kurduğu bu cümle bütün neşemin kaybolup gitmesine ve suratımın asılmasına sebep olurken, hevesten yoksun bir sesle, "Bir iş buldum," dedim.

Buna sevinip sevinmemek konusunda kararsız kalmış olan Nisan, abuk bir ifadeyle bir süre suratıma baktıktan sonra, "Garson falan mı olacaksın?" diye sordu. Öyle bir hali vardı ki, evet desem birlikte ağlamaya başlayacaktık sanki.

"Hayır, bol paralı bir iş."

"Peki, bu duruma neden sevinemiyoruz?"

İşte, kardeşim bir kere daha doğru soruyu soruyordu. Bu meseleye sevinemiyorduk, çünkü şu dünyadaki en saçma işlerden birini yapacaktım ve bu kadar çaresiz bir durumda olmaktan nefret ediyordum. Yine de bunu Nisan'a söyleyip, her şeyi olduğundan daha ka-

rışık bir hale getirmek istemediğim için yapmacık bir göz devirmeyle, "Artık her sabah, saat yedide kalkmak zorunda kalacağım. Bunda sevinecek bir yön göremiyorum," diye söylendim.

Nisan, tam yanında durduğu tek kişilik koltuğun üzerindeki minderi kapıp suratıma fırlattı. "Bazen gerçekten çok aptal oluyorsun."

Suratıma çarpan minder kucağıma düştü. Öfkeyle kardeşime baktım. "Her an elbisemi geri almaya karar verebilirim, biliyorsun değil mi?"

Yüzünü buruşturarak karşımdan çekildi ve ben de yeni başlayacağım işimi hatırlamış olmanın verdiği huysuzlukla yerimden kalktım. İçinden nasıl çıkacağımı bilmediğim lanet işimin ilk gününe hazırlanırken, size biraz kendimden bahsetsem iyi olacak.

Adım Mayıs. Evet, annemin kötü bir mizah anlayışı vardı, üstelik sıralamaya bakılırsa mizah anlayışı biraz da ters işliyordu. Her neyse, yirmi altı yaşımı bitirmek üzereydim. Açıkçası yirmi beşi geçtikten sonra zamanın yavaşlayacağını ummuştum fakat öyle olmamıştı. Yaşım gittikçe ilerlerken, üniversite mezunu bir işsiz ve bekâr bir kadın olarak hayatıma devam etmekte zorlanıyordum. O kadar uzun süredir iş arıyordum ki, mesleğimin bu olduğuna ve ömrümün sonuna kadar iş arayarak yaşayabileceğime kendimi ikna etmek üzereydim. Gittiğim her iş görüşmesinden aynı yanıtı alıyordum; *'Biz, sizi arayacağız.'*

Asla aramıyorlardı ve onları telefonlarının kablolarıyla boğmak istiyordum. Eğer hâlâ kablolu telefon kullanıyorlarsa bu, onların şanssızlığıydı, değil mi? Gerçi

benim şanssızlığım, onlarınkini sanırım döverdi.

Bundan iki gün önce, yine bir iş görüşmesine gitmek için yola çıktım. Eh, işsiz bir insan olarak taksiye para veremeyeceğim için otobüse binmek ve bu sıcak yaz gününde otobüsün kirli camlarına yapışarak yarım saatlik bir yolculuk yapmak zorunda kaldım. Sürekli gülümseyen ve etrafa neşe saçan bir insan olduğumu söyleyerek kimseyi kandıracak değildim. Fakat kötü bir otobüs yolculuğunun ardından tam bir canavara dönüşüyordum. Bu yolun sonunda nasıl bir hale geldiğimi ve iş görüşmemin ne kadar berbat geçtiğini tahmin etmek zor değildir sanırım. Üstelik bu seferki, benim niteliklerimin altında elemanlar çalıştıran bir şirketti ve yenilginin bu kadarı ağır gelmişti. Bunun verdiği öfke ve üzüntüyle – biraz da gözyaşıyla tabii – kendimi deniz kıyısına attım. Aslında filmlerdeki gibi, denize karşı içli içli bağırıp keder dolu cümlelerle isyanımı Marmara Denizi'ne dökmeyi isterdim fakat o kadar dermanım yoktu. Bu yüzden, bütün yenilgimi kucağıma toplayıp bir banka kuruldum. Yalnız kalıp biraz sakinleşmeyi umuyordum, fakat oturmamın ardından beş dakika geçmeden yanımda beliren bir adam bütün umutlarımı bertaraf etti.

Başımı çevirip, izinsizce yanıma oturan adama, "Buyurun, bir şey mi vardı?" dedim.

Adam bir süre bana bakıp gülümsedi, ardından koca bir sırıtışla, "Size bir iş teklifim var," diye karşılık verdi.

Açıkçası neden çantamı kapıp kafasına geçirmediğimi hâlâ bilmiyordum. Bu, çok sapıkça bir cümleydi

ama adamın çok yakışıklı oluşu sakin kalmamı sağladı. Bu kadar yakışıklı bir adamın sapıklık yapmaya ihtiyacı olmazdı çünkü. Gür ve kumral saçları, beyaz bir teni, griyle mavi arasında kendine bir yer bulmuş gözleri vardı. Uzun ve köşeli çenesi, oyunbaz bir gülüşü ve düzgün yüz hatlarıyla, insanda güvenle birlikte merak uyandıran bir havaya sahipti. Hem, giydiklerine bakılırsa hali vakti yerinde gibiydi. Ve ben kaşlarımı çatıp, ne söyleyeceğime karar verememişken adam tekrar konuşmaya başladı.

"Ben Akın Arıkan. Uzun süredir iş aradığını biliyorum. Ve ilgileneceğini düşündüğüm bir iş teklifi getirdim."

Sizli bizli konuşmaktan, senli benli konuşmaya geçişinin sadece üç saniye sürmüş olmasının beni sersemletmesi bir yana, adamın gerçek olup olmadığına inanamadım. Bir süre, epey uzunca bir süre gözlerimi kırpıştırarak suratına baktım ve doğrusunu söylemek gerekirse, işsizlikten dolayı gördüğüm bir serap olduğu için yok olup gitmesini bekledim. Ama yerinde duruyordu. Oldukça da ciddiydi. Ve sanırım bir cevap bekliyordu. "Pardon ama," Sonunda konuşabilmiş olmanın verdiği rahatlıkla derin bir nefes aldım. "İş aradığımı nereden biliyorsunuz?" Gerçi sormam gereken ilk sorunun bu olduğuna pek emin değildim. Sonuçta İstanbul'daki şirketlerin yüzde yetmiş beşine öz geçmişimi bırakmıştım.

Akın Bey'in cevabı bir omuz silkmenin eşliğinde geldi. "Toprak Holding'deki iş görüşmenden çıkarken gördüm seni, Mayıs. Sonra biraz araştırma yaptım, hepsi bu."

Ona, bu yaptığının terbiyesizlik olduğunu, hayatıma böyle burnunu sokamayacağını, bunun bir çeşit sapıklık alameti olarak görülebileceğini anlatan uzun bir nutuk çektim. O da beni, kelimeleri peltek söyleyen üç yaşındaki bir kız çocuğunu dinliyormuşçasına tatlı bir tebessümle izledi ve ben art arda sıraladığım kelimelerime nefes almak için ara verdiğimde, "Bu işe ihtiyacın olduğunu biliyorum," dedi. Sanki konuştuklarımın hiçbirini duymamış gibiydi!

Aslında, ona elimin tersiyle okkalı bir tokat atıp, teklif edeceği işe ihtiyacım falan olmadığını söylerdim. Fakat bu, kesinlikle yalan olurdu. O işe deli gibi ihtiyacım vardı. Yoksa kardeşimi de alıp Trabzon'a, ailemin yanına dönmek ve görücü usulüyle evlenmek zorunda kalabilirdim. Çünkü işsizliğim babamı *biraz* çileden çıkarıyordu.

Bu sebeple derin bir nefes koyvererek, "İş teklifiniz nedir?" diye sordum.

Akın Arıkan yelkenleri suya indirmeme oldukça sevinmiş görünerek, elini ceketinin iç cebine attı ve birkaç fotoğraf çıkarttı. "Bu adamı takip etmeni istiyorum." Fotoğraftaki adamın yüzüne işaret parmağıyla sertçe vurarak devam etti. "Bu adamın gölgesi olmanı ve girdiği çıktığı her yeri, attığı her adımı bana söylemeni istiyorum."

Yüksek sesli bir kahkaha patlattığım için etraftaki birkaç kişi dönüp bize baktılar. "Ne saçmalıyorsunuz siz? Benden ajan gibi, bir adamı takip etmemi mi istiyorsunuz? Allah aşkına, film mi çeviriyoruz biz burada?"

"Evet, senden tam olarak bunu istiyorum."

Bunu söylerken dümdüz bir surat ifadesi olması kahkahamı yarıda kesmeme sebep oldu. Kaşlarımı çatıp ona doğru eğildim. "Siz ciddisiniz!"

O da bana doğru eğildi. "Evet, ciddiyim."

Bir an durup ciddi bir şekilde düşündükten sonra, boğazımı temizleyerek tekrar konuşmaya başladım. "Bu iş için çalışan insanlar olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Yetenekli kişiler. Tamam, Hollywood'da değiliz ve size bir Sherlock Holmes vadedemem ama yine de kendinize bir dedektif bulabilirsiniz."

'Sence ben bunu düşünmedim mi?' dercesine alaycı bir bakış attı bana. "Arın Arıkan şeytan gibidir," dedi bıkkın bir sesle. "Eğer peşinde biri olduğunu fark ederse onu araştırır. Ve bu kişi bir dedektif çıkarsa... Eh, pek hoş şeyler yaşamayız. Ama peşindeki sıradan bir kadın olursa şüpheleri en aza inecektir."

Bana sıradan demesine bozulsam da belli etmeden bir süre öylece Akın'a baktım. Hâlâ her an şaka yaptığını söyleyebileceği kanısındaydım fakat öyle olmadı. Bana bir çek uzattı ve çekte yazan rakamda uzun zamandır bir arada görmediğim kadar sıfır vardı.

"Şimdi bu çeki alıp yarın işe başlayabilirsin ya da ben gidip, bu işe gönüllü olacak binlerce kişiden biriyle daha verimli bir görüşme yapabilirim."

Merakıma daha fazla direnemedim. "Bir sorum var."

"Dinliyorum."

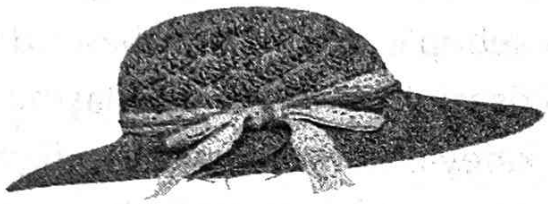
"Sanırım Arın Arıkan akrabanız. İnsan akrabasını

neden takip ettirmek ister ki?

"Hayır, akrabam değil, abim. Ve nedeni, sanırım seni ilgilendirmez."

Bu cümleyi öyle bir öz güvenle kurmuştu ve yazdığı çekle yapacaklarımın hayali o kadar güzeldi ki, beynim düşünmeyi bıraktı ve bu aptal teklife 'evet' dememi sağladı.

Hiç tanımadığım bir adamı, bir sapık gibi takip etmeyi kabul etmiştim. Evet, şimdi de bu saçma ve nasıl yapacağıma dair tek bir fikrimin bile olmadığı iş için hazırlığımı bitirmek üzereydim. Üstümde beyaz, yazlık bir elbise vardı. Başıma, büyük hasır şapkamı takmış ve açık sarı saçlarımın omuzlarımdan dökülmesine izin vermiştim. Gözümde güneş gözlüğüm ve kolumda çantamla aynadaki görüntüme baktım. Narin ve zarif görünüyordum. Bu halimle bir ajan olamayacak kadar süslüydüm. Neyse ki işin temelinde zaten gerçek bir ajan olmamam yatıyordu. O yüzden, kendi görüntüme gülümseyerek aynanın önünden ayrıldım. Akın'ın bana verdiği fotoğrafları çantamdan çıkarıp hedefime akşamdan beri milyonuncu defa baktım. Kendime biraz öz güven sağlamak adına genişçe gülümseyip, fotoğraftaki adama, "Sıkı dur yakışıklı," dedim. "Senin için geliyorum ve sen, bu şehirde tutunmam için son çaremsin!

2. Bölüm

Güneş, asfaltı ve kaldırımları insanın yüzüne, sıcağı olduğundan daha şiddetli bir şekilde çarpan işkence aletlerine dönüştürmüşken, topuklu ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde hızlı adımlarla, önüme çıkan insanlara çarpmamaya çalışarak yürüyordum. Elimdeki dosyaya göre, Arın Arıkan her sabah saat sekizde, şirketin karşısındaki bir kafede kahvaltısını yapıyor ve kahvesini yudumlayarak gazetesini okuyordu. Ve eğer acele etmezsem birazdan spor sayfasındaki haberleri de hatmetmiş olarak masasından kalkıp şirkete gidecekti. Ben de işimin ilk sabahını berbat etmiş olmakla kalkmayıp, öğlene kadar aptal aptal etrafta dolaşmak zorunda kalacaktım! Gerçi her hâlükârda öğlene kadar etrafta aptal aptal dolaşacaktım ama elimde sıradan da olsa birkaç bilgi olmadan bunu yapmak pek de hoş

olmayacaktı. Sonuçta saçma bir işe girişmiş olmam, aldığım paranın hakkını vermeyeceğim anlamına gelmiyordu. Bu sebeple adımlarımı biraz daha hızlandırıp sokağın köşesini döndüm ve ulaşmak için yolları arşınladığım kafeyle karşı karşıya geldiğimde genişçe gülümsedim. Biraz sakinleşip nefesimi düzene soktum, koştururken dağılmış kıyafetlerime çekidüzen verdikten sonra aceleci, fakat dikkat çekmeyecek adımlarla kafeye doğru yürümeye başladım. Yaklaştıkça gözlerim güvenlik kameraları misali etrafı dolaşıp Arın Arıkan'ın güzel suratını arıyordu. Fakat dosyada kafenin arka tarafındaki sigara içilebilen kısımda oturduğu yazdığı için onu bulamadığıma şaşırmadım.

Kafenin içinde hızlı adımlarla ilerleyerek, sigara içilen bölüme ulaştım. Durup bir kere daha etrafı taradım. Ve işte oradaydı! Arın Arıkan kanlı canlı karşımdaydı. Üzerinde açık mavi bir gömlek ve lacivert bir ceket vardı. Bacak bacak üzerine atmış, gazetesini okuyordu. Kahvesini yudumlarken ceketinin geriye sıyrılan kolu, deri kordonu taba rengi olan saatinin göze çarpmasına neden oluyordu. Sarıya yakın kumral saçlarına özenle şekil verilmiş, yakışıklı çehresini hafif bir kirli sakal sarmıştı. Mavi bakışlarıysa aramızdaki mesafeye rağmen aklımı çelecek bir güzellikte parlıyordu. Oysa benim gözlerim yeşil mi, yoksa ela mı olacaklar ona bile karar verememişlerdi! Hatta bazen saçlarımla aynı renk bile oluyorlardı. Kalbimin heyecanla kanat çırptığını, midemin kasıldığını hissettim. Adamın cazibesi, otobandaki kediyi ezen kamyon misali beni ezip geçiyordu. Aralanmış dudaklarımla, kırpıştırıp durduğum gözlerimle ve kesilen nefesimle öylece kalakaldım. Üstelik bunun ne

kadar sürdüğünü bilmiyordum bile. Ancak yanımdan geçmekte olan garson omzuma çarpıp sendelememe sebep olunca dünyaya dönüp kendimi toparlayabildim.

Fark edilmekten kıl payı kurtulduğum için şükrederek, hızlı bir şekilde, Arın'ı görebileceğim bir masa bulup kuruldum. Kamuflaj olaraksa masanın üstündeki gazeteyi kullanmaya karar verdim. Evet, çok klasik bir numaraydı ama işe yarıyordu! Arın'ı rahatça dikizleyebileceğim, yani *gözlemleyebileceğim* şekilde eğik tuttum gazeteyi. *Allah'ım, adam çok yakışıklı!* Aslına bakılırsa sadece yakışıklı değildi. Elli kilometre çapındaki her şeyi mıknatıs gibi kendisine çekebilecek bir çekiciliği, albenisi vardı. Duruşu, bakışı, kaş çatışı bile on numaraydı. Âdeta 'Ben karizmanın öbür adıyım' diye bangır bangır bağırıyordu. Oysa fotoğraflarında hiç böyle görünmüyordu. Elbette fotoğraflarda da çok yakışıklıydı ama dedim ya, sadece yakışıklı değildi bu adam. *Bambaşka bir şeydi!*

Ben ona bakıp, güneşin altına bırakılmış tereyağı misali erirken, cep telefonum gürültülü bir şekilde çalmaya başladı. Hem de kız kardeşimin aradığını haber veren komik bir melodiyle. İstanbul'un en gözde semtlerinden birinde yer alan bu elit kafenin sakinleri de şaşkınlık ve kınamayla karışık bakışlarını bana çevirdiler. Tabii ki Arın Arıkan da! Okuduğu gazeteden başını kaldırıp, onu olduğundan daha da çekici gösteren huysuz bir ifadeyle birlikte bana ters bir bakış attı. Mavi bakışları, benim ela demeye dilimin varmadığı garip renkteki gözlerime değdi ve kalbim *küt* etti. Daha önce hiç kalbime uğramamış bir ritim bozukluğuna şahit oldum o an. Önce tekledi, ondan sonra delice atmaya

başladı. Âdeta sinir bozucu ev sahibimin kapımı yumruklayışı gibi, sertçe, acımasızca ve duraksız bir şekilde darbe üstüne darbe indiriyordu göğüs kafesime. Ve ben, kendimi Arın'ın bakışında öyle bir kaybettim ki, bir anda elim ayağıma dolaştı. Açmak için elime aldığım telefon nasıl olduysa bir anda elimden kayıp uçtu. Tutmaya çalıştım, yakalamak için ileri doğru atıldım ama acınası girişimlerim başarısızlıkla sonuçlandı. Ve cep telefonum, bir masa ötemde oturan Arın'ın ayaklarının dibine düşüverdi!

Varlığımın farkında olmaması gereken Arın Arıkan'ın bütün dikkatini, hiç hoş olmayan bir şekilde tamamen üstüme çekmeyi başarmıştım! Bebek kahkahalarından oluşan saçma bir melodiyle bangır bangır çalan cep telefonum ayaklarının dibinde dururken, sanki bir anda gökten zembille inmişim gibi şaşkın, oraya ait olmadığım apaçık belliymiş gibi hoşnutsuz ve zannedersiniz ki onun peşinde olduğumu biliyormuş gibi şüpheyle bana bakıyordu. Bense nasıl hareket edileceğini unutmuşçasına kalakalmış vaziyetteydim. İleri atılıp telefonu almak ve susturmak aklıma bile gelmiyordu. Araba farı görüp de donakalmış zavallı bir tavşan gibi, Arın'a bakıyordum. Kafenin kalanı da bizi izliyordu elbette. Sanırım ilk dakikadan işi elime yüzüme bulaştırmayı başarmıştım.

Sonunda Nisan pes etti ve telefonum çalmayı bıraktı. Arın'sa bana bakmayı sürdürüyordu. Ve evet, ben de sabit durmaya devam ediyordum. Sanki yeterince hareketsiz kalırsam, benim orada duran bir dekor olduğumu düşüneceğine dair saçma bir inanç besliyordum. Belki kıpırdamadan durursam görünmez olabilirdim.

Böylece Arın, şaşkın ve sarışın bir kızın hayalini gördüğünü düşünebilir ve bu saçma anı unutabilirdi. *Ya da yer yarılabilir ve ben de içine girebilirdim!*

Ne yazık ki bunların hiçbiri olmadı! *Sonuncusundan oldukça umutluydum oysa.*

Arın Arıkan gözlerini benden ayırmadan yavaşça yere eğildi, ayaklarının ucunda duran ve çok şükür ki susmuş olan cep telefonumu alıp ayağa kalktı. Üç uzun adımda aramızdaki mesafeyi kapatıp, elinde tuttuğu cihazı bana uzattı.

"Buyurun, telefonunuz."

İçimdeki çapkın kadın 'ben bunu alayım fakat numaram sizde kalsın' demek istese de, sorumluluk sahibi olan yanım garip bir Fransız aksanıyla konuşmamı ve bir yabancı gibi davranmamı önerip beni bu işin içinden sıyırmaya çalışsa da tek yapabildiğim, kıpkırmızı bir suratla uzanıp telefonumu alırken teşekkür etmeye çalışmak oldu. Bu arada, sarı saçlarımı beceriksizce savurmayı da ihmal etmedim. Ve Arın Bey'in binbir maharetinden biri de dudak okumak olacak ki, hiç sesim çıkmamasına rağmen teşekkür ettiğimi anlayıp, sert hatta huysuz bir şekilde, tek bir kez başını sallayarak arkasını döndü.

Masasına yaklaşıp güneş gözlüğünü ve telefonunu aldıktan sonra hızlı adımlarla kafeyi terk etti. Doğruca şirkete gideceğini bildiğim, daha doğrusu umduğum için yerime oturarak, çılgına dönmüş kalbimi biraz sakinleştirmeye çalıştım ben de. Garsonu çağırıp soğuk bir şişe su istedim. Derin nefesler alarak biraz kendime gelmeye çalıştım. Bu sırada telefonum bir kez daha çal-

maya başladı ve bu sefer insanların dikkatini çekmeden açmayı başarabildim.

"Ne var, Nisan? Ne arayıp duruyorsun?"

"Ooo... Bakıyorum yine çok neşelisin, ablacığım? Sana da merhaba!"

"Zevzeklik yapmak için mi aradın, Nisan, sabahın köründe? İşteyim, çalışıyorum, bilmiyor musun?"

"Ay tamam, çalmıyoruz değerli vaktini. Pembe hırkanı giyeceğim de, niye haber vermedin deyip kızma diye aradım."

Üç kuruşluk pembe hırkam yüzünden ne denli utanç verici şeyler yaşadığımı fark edip, sakin kalabilmek için derin bir nefes alırken, "Tamam," diyerek telefonu kapattım. Garsonun önüme bıraktığı sudan iki büyük yudum alıp hararetimi ve öfkemi dindirmeye çalıştım, bir yanda da bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Mantıklı yanım, Akın'ı arayıp olanları haber vermeyi ve yardım istemeyi teklif etti. Daha az mantıklı ve daha fazla akıllı olan yanımsa, Akın'ı bu kadar erken haberdar edip başarısızlığımı tescillendirmemekten yana oldu. Ben de ona uydum ve Akın'ı aramayı bir süre için erteledim.

Kahvaltı yapmadığım aklıma gelince garsonu tekrar çağırarak bir tost, bir de çay istedim. Midem boşken iyi bir performans gösteremediğim ortadaydı sanırım! Karnımı doyurma düşüncesi beni biraz daha sakinleştirirken, geri kalan bütün düşünceleri yemekten sonraya erteledim.

***

Aradan geçen oldukça sıkıcı ve stresli birkaç saatten sonra, nihayet Arın Arıkan'ı tekrar göreceğim vakit gelip çattı. Boş boş dolaştığım saatler boyunca, Arın beni tekrar görürse tanımasın diye alışveriş yaparak kıyafetlerimi değiştirdim. Saçlarımı topladım ve güneş gözlüğümü takarak, Arın'ın şirketten çıkışını görebileceğim bir mevzide konuşlandım.

Çok şükür ki fazla beklememe gerek kalmadı. Arın, dosyada yazan saatten dakika şaşmadan, yakışıklı suratını karartan çatık kaşlarıyla, lacivert takımının içinde bütün endamıyla, kalbimi hoplatarak kapıda beliriverdi. Aslında sırf bu manzarayı izlemek için bile işimi sevebilirdim.

Arın şirketten ayrılıp yine yürüme mesafesindeki bir restorana doğru ilerlerken, onu gözden kaçırmamak için hızlı adımlarla peşine düştüm. Kalabalık kaldırımda gözümü ondan ayırmadan ilerlemeye çalışıyor, sık sık önümden geçen insanlarla çarpışıyor ve ters bakışlara maruz kalıyordum ama umurumda değildi. Bu işi, bu sefer elime yüzüme bulaştırmadan yapmaya kararlıydım. Çünkü Mayıs Ekiz için böyle başarısızlıklar kabul edilemezdi! Para alıyorsam mutlaka hakkımla almalıydım. En azından denemeliydim.

Epey itişmeli kakışmalı ve yorucu bir yürüyüşün ardından restoranın kapısına geldiğimde, önce Arın'ın içeri girip bir masaya yerleşmesini bekledim. İzlediğim Hollywood filmleri sonunda bir işe yarayacaktı sanırım. Arın masasına yerleştikten sonra ben de ağır ve sağlam adımlarla, sıradan bir müşteri gibi içeri girdim. Girer girmez, orta yaşlı bir garson, yüzünün yarısını kaplayan

koca gülümsemesiyle karşıladı beni. Nereden çıktığını anlamadığım için afalladım.

"İyi günler, hanımefendi, hoş geldiniz."

Bakışlarımı çaktırmadan Arın'a çevirmeye çalışırken, "Hoş buldum, hoş buldum," dedim hızlıca. Ve o sırada gözüme kestirdiğim boş bir masaya kurulup oturmak niyetiyle bir adım attım. Garson da sanki benimle senkronize olmuş gibi, geriye doğru bir adım atarak tekrar karşımda belirdi.

"Rezervasyonunuz var mıydı acaba?"

Kaşlarım hızla çatıldı. *Ne rezervasyonu, Allah aşkına? Öğle yemeğine geldik şuraya!* "Hayır, yaptırmamıştım."

Garson teskin edici bir ifadeyle ama yüzündeki sırıtışı bozmadan başını hafifçe yana eğdi. "O halde üzgünüm hanımefendi, sizi ağırlayamayacağız."

Ne demişti bu gevşek adam şimdi? Adamın suratına zamkla yapıştırılmış gibi duran sırıtışını sert bir yumrukla dağıtmak arzusuna kapılsam da sakin kalmayı başarabildim. Filmlerdeki zengin kadınlar gibi ona tepeden bakarak havalı bir edayla konuşmaya başladım. "Bakın, şu an burada bulunmam gerekiyor. Ve iyi bir bahşiş karşılığında bana bir masa ayarlayabileceğinize eminim."

'Ben o kadar da emin değilim' der gibi kaşlarını yukarı kaldırarak dudaklarını büzdü. "Üzgünüm hanımefendi, yapabileceğim herhangi bir şey yok. Eğer isterseniz günün ilerleyen saatleri için size rezervasyon yapabilirim."

Garsonun bakışlarında en ufak bir yumuşama kırıntısı dahi göremeyince, rezervasyonsuz bir hiç ve zengin kadını oynamakta tam bir felaket olduğumu anlayarak ona ters bir bakış attım ve topuklarımın üzerinde dönerek restorandan çıktım. Bir günde iki başarısızlık. Çok harika!

Fakat bu seferki benim suçum değildi. Akın Arıkan rezervasyon meselesini bana söylemeliydi! Dosyada yazıyor olmalıydı!

Dişlerimi sıkarak ve topuklarımı yere vurarak hızlı adımlarla restorandan uzaklaştım ve kapısını görebileceğim bir yerde dikilmeye başladım. Etrafta hiç bank falan da yoktu, beyefendi yemeğini yiyip çıkana kadar böyle ayakta duracaktım!

İlk on dakika sinirle, kollarımı göğsümde kavuşturmuş vaziyette ve ayağımı ritmik bir şekilde yere vurarak bekledikten sonra böyle olmayacağına karar verdim. Çünkü burada dikilip durmak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı. İçeri girmenin bir yolunu bulmalıydım. Belki Akın'ın adını verirsem beni içeri alırlardı ama Arın içerideyken bunu yapmaya ve ifşa olma riskini göze almaya cesaret edemezdim. Başka bir yol bulmam gerekiyordu ama ne?

Adımlarıma tekrar can verip hızla yürümeye başladım. İkinci bir giriş bulmak için restoranın arka tarafına dolaştım. İkinci bir kapı bulamadım ama aralık bir pencere dikkatimi çekti. Üstelik tırmanabileceğim kadar alçaktı. Aslında nereye açıldığını bilmediğim pencerelerden içeri dalmamak konusunda kesin kurallarım vardır. Ama şu an olağanüstü hal yaşadığım için bu ku-

ralımı boş veriyordum. Fazla düşünmeden pencerenin altına gittim.

Açık bırakılmış pencerenin alt kısmına tutunarak kendimi hızla yukarı çektim ve dizlerimi duvara dayadım. Derin bir nefes almak için kısa bir duraksamanın ardından kollarıma yüklenerek bir kerede yükseldim. Kendimi hafifçe öne doğru itmemle, dudaklarımdan tiz bir çığlık kopması ve pencereden içeri hızla yuvarlanmam bir oldu. Gözlerimi sıkıca kapatarak, sert bir zemine çarpmayı beklediğim kısacık bir saniyenin sonunda kendimi yumuşacık kolların arasında buluverdim.

Derin bir nefes aldım.

Ve gözlerimi açtım.

Restoranın erkekler tuvaletinde, Arın Arıkan'ın kollarının arasındaydım.

Düşünmeden içeri daldığım pencerenin erkekler tuvaletine açılması bir yana, tam bu sırada Arın'ın o pencerenin altında duruyor olması nasıl mümkün olabilirdi? Hem, o da ne? Gözümü beyaz bir ışık alıyordu? Flaş mı patlıyordu? Öldüm de bu dünyadan göçüyor muydum, ne oluyordu?

Işığı Arın da fark etmiş olacak ki, birbirine kenetlenmiş şaşkın bakışlarımızı ayırıp hızla aynı yöne baktık. Aceleci adımlarla tuvaleti terk eden bir adamın sırtını gördüğümde, buna anlam veremeyerek gözlerimi hızlı hızlı kırpıştırdım. Arın'sa pek de hoş olmayan bir küfür savurdu sessizce. Sonra tekrar birbirimizi hatırladık ve birbirimize döndük. Ben hâlâ Arın Arıkan'ın kucağındaydım. Muhteşem suratı birkaç santim ötemde duruyordu. Hem de bütün güzelliğiyle. Kalbim ağzımdan

çıkacakmış gibi hızla atarken, kendimi bu duruma nasıl düşürdüğüme akıl sır erdiremedim. Allah aşkına, ben bir restoranın erkekler tuvaletinde, Orta Doğu ve Balkanlar'ın en çekici adamlarından birinin kucağındaydım. Ve buraya bir pencereden dalış yapmıştım! Bunu bir insana mantıklı ve makul bir şekilde nasıl açıklardım?

Benimle aynı şeyleri düşünüyor olacak ki, "Bütün bunlar için mantıklı bir açıklaman olduğuna inanıyorum," dedi.

Of be, sesi çok güzel ama!

Verecek bir cevap aramaktansa, şaşkın şaşkın sırıtmayı tercih ettiğimi fark etmem yalnızca birkaç saniyemi aldı. Hızlıca kendimi toparlayıp bir şeyler söylemeye çalıştım. "Şey... ben..."

"Evet, sen?"

İmalı bir hareketle yukarı doğru kavislenen kaşı dikkatimi dağıtınca hafifçe yutkundum. "Düştüm."

Ukalaca gülümsedi. "Farkındayım."

Ben de hâlâ kollarında olduğumun farkındaydım!
"Artık beni tutmanıza gerek yok," dedim. Sonunda dudaklarımdan akıllıca bir cümlenin çıkması beni sevindirmişti. Arın beni yavaşça yere bıraktı. Hemen üstümü başımı düzeltip ona baktım. "Teşekkür ederim. Yani beni tuttuğunuz için."

"Aslında tutmadım, ayakkabımı bağlamak için eğileceken resmen kollarımın arasına düştün. Yoksa erkekler tuvaletine pencereden giren kadınları tutmak için hazırda bekliyor değilim."

Utanç, yanaklarımı kızıla boyarken – zaten her fırsatta kızarmaya meyillidirler – alt dudağımı ısırarak başımı öne eğdim. "Anlıyorum. Şanslıydım demek ki."

Homurdanmaya benzer bir ses çıkararak güldü. "Eh, şanslı olan ben de olabilirim. Her erkeğin hayalidir, ayakkabısını bağlarken pencereden kucağına bir sarışının düşmesi!"

Bu sefer hafif bir öfkeyle kaşlarımı çatarak bakışlarımı ona çevirdim. Sarışın şakalarından nefret ederdim! "Anlayamadım?"

Pişkince sırıttı. "Şaşırmadım." Sonra sırıtışını sanki mümkünmüş gibi daha ukala bir havaya bürüyerek devam etti. "Eee, neden o pencereden içeri girdiğini anlatacak mısın? Biri sana içeride ayakkabılarda büyük bir indirim olduğunu mu söyledi yoksa?"

Ne saçmalıyordu bu adam? Gerçekten de bir aptal sarışın olduğumu mu düşünüyordu? Bu ne cüretti böyle! Ağzım önce şaşkınla aralandı. Hemen sonra öfkeyle kapandı. Sonra tekrar açıldı. "Saçmalamayın ve haddinizi aşmayın lütfen!" dedim. Ah, evet, kibar olmak için kesinlikle doğru zamandaydım, değil mi? Niçin ayakkabımı çıkarıp bu herifin alnının ortasına indirerek, ona gerçek bir indirimin varlığından bahsetmiyordum?

"Saçmalayan ve haddini aşan ben miyim?" *Gözlerini şaşkınlıkla büyüttüğünde mavi bakışlarının kalp atışlarımı hızlandırması tam manasıyla hak-sız-lık!* "Hanımefendi, biraz önce bir erkekler tuvaletinin penceresinden kucağıma düştünüz! Hatırlıyor musunuz? Yoksa beyin hücreniz tek başına her işe yetişemiyor mu?"

İşittiğim hakaretle birlikte dudaklarımdan bir hay-

ret nidası kopuverdi. Bu kadarı da fazlaydı ama! Suratı güzel diye bana istediğini söyleyebileceğini sanıyorsa kesinlikle çok yanılıyordu! Ayrıca birden resmî davranmaya başlayarak 'siz' diye hitap etmeye başlamış olması da gözümden kaçmamıştı. Bu sefer de ben resmî davranmayacaktım. Ellerimi belime yerleştirip ona doğru bir adım attım ve elbette tek kaşımı da tehdit-kârca yukarı kaldırdım. "Bana bak! Eğer bana bir kere daha hakaret edersen delice çığlık atar ve içeri doluşan herkese beni burada zorla tutarak taciz ettiğini söylerim! Ve sen de onlara bir anda pencereden içeri nasıl düştüğümü anlatırsın. Sonra hangimize inanacaklarına bakarız. Ne dersin?"

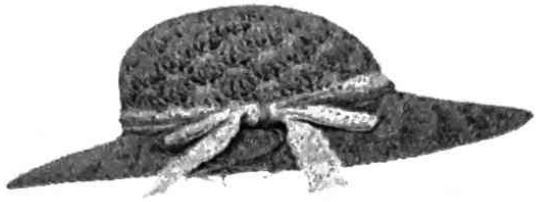
Bir anda zihnimde beliren bu tehdit beni memnun etmişti ama Arın'ın bakışlarında bir saniyeliğine de olsa parlayan şaşkınlık kadar değildi. Genişçe sırıtma sırası şimdi bendeydi.

Arın bir müddet sessizce bana baktıktan sonra gülümsedi. Evet, yanlış görmüyordum. Gülümsüyordu. Hem de akıl çelen gülümseyişinin öyle ukala bir rengi vardı ki, nabzımı dakikada iki yüze çıkarmıştı. Bana doğru eğilerek, "Öyle olsun küçük hanım, bu sefer fazla üstünüze gelmeyeceğim fakat sakın ha başka bir yerde karşıma çıkmayın. Anladınız mı?" diye mırıldandı.

Bu cümleleri nefesi yüzüme çarparak söyledikten sonra, hızlı ve öfkeli adımlarla yanımdan geçip gitti. İlk olarak, ne zamandır içimde tuttuğumu bilmediğim nefesimi koyverdim. Ardından musluklardan birini açarak yüzüme bolca soğuk su çarptım. Bu sırada, öğlene kadar yaşadığım bütün olaylar gözlerimin önünden film

şeridi gibi geçti. Ne filmdi ama! Arın Arıkan'ın kucağına düştüğüm sahneye gelince ağlamakla gülmek arasında bir yerlerde kalıverdim. Aylar sonra bulduğum ilk işi, daha ilk dakikadan itibaren batırmış olduğum gerçeği mideme taş gibi oturdu. Akın'a ne anlatacağımı düşündüm. Yere saçılan birkaç parça eşyamı – bir toka, bir not defteri ve bir ruj – kolumda sallanan çantama tıkıştırdım. Neyse ki çantamın içindekiler insaflı davranıp tuvaletin zeminine komple saçılmamıştı. Kendimi birden sanki elli kilometre yol yürümüş gibi yorgun hissettim. Ve kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp evimin yolunu tuttum.

Benden ajan falan olmazdı! Pes ediyordum!

3. Bölüm

Rezillik! Dün yaptıklarımı ve başıma gelen her şeyi özetleyen tek kelime buydu. Başarısızlığımın küçük düşürücü özeti. Kulaklarımda çınlayıp duran yegâne sözcük. Tam manasıyla bir rezillik.

Boğazımdan boğuk bir 'hıaaağ' sesi çıkararak, sert zeminde yana dönüp yüzümü yanımda duran yastığa gömdüm. Saatlerdir yatağımda bir o yana, bir bu yana yuvarlanarak, rezilliğimi hazmetmeye çalışıyordum. Biraz önce de yastığımla birlikte yataktan düşüp parke zemine yapışarak, küçük bir intihar girişiminde bulunmuştum. Fakat berbat bir komedi filmi gibi gözlerimin önünden geçen rezillik sahnelerim bir türlü gitmiyordu. Gitmiyordu! Durmadan, telefonumun Arın'ın ayaklarının dibine uçuşunu ve hemen sonra daha kötüsü-

nü, yani erkekler tuvaletinde kucağına düşüşümü hatırlıyordum.

Rezillik demiş miydim?

O kadar kötü hissediyordum ki, Akın dünden beri elli beş kere aramış olmasına rağmen telefonlarına çıkamamıştım. Ne diyecektim adama? *Şey, kusura bakma, beni ajan olarak tuttun ama erkekler tuvaletinin penceresinden Arın'ın kucağına atladım. Ah, unutmadan! Bir de onu, eğer bana hakaret ederse onu tacizle suçlayacağımı söyleyerek tehdit ettim, evet, verdiğin paranın her bir kuruşunu hak ediyorum.*

Nefessiz kaldığım için başımı yastıktan bir anlığına kaldırdım. Derin bir nefes alıp tekrar yastığa gömüldüm. Galiba hayatımın geri kalanını bu şekilde geçirecektim. *Beni bırakın, siz devam edin dostlar.*

"Abla!"

Nisan'ın kulak tırmalayan sesi bana ulaştığında kafamı yastığa biraz daha gömdüm. *Yokum ben, Nisan. Rezillikten yok oldum.*

"Abla, sana sesleniyorum. Duymuyor musun?"

Kardeşimin sesinin frekansı gittikçe arttı. Yaklaşıyor olmalıydı. *Lalet olasıca Doppler etkisi.*

"Ne var, Nisan?" Başımı yastıktan kaldırdığımda nasıl göründüğümü bilmiyordum ama sesime bakıp bir tahmin yürütmem gerekirse bir kurbağaya benziyor olmalıydım.

"Kapıda biri var," dedi şom ağızlı kardeşim. "Seni görmek istiyormuş. Çok şaşırdım doğrusu." Bunları söylerken yüzü gerçek bir hayret ifadesiyle bezenmiş

durumdaydı.

"Niye şaşırdın?" diye sordum yerimden kımıldama zahmeti göstermeden.

Nisan bir an durup sırıttı. "Çünkü çok yakışıklı. Ama acayip. Böyle bir adam seni niye görmek ister anlamıyorum."

Bir dakika? Yakışıklı mı? Yakışıklı kelimesini duymamla yerimden fırlamam bir oldu. Öyle hızlı kalktım ki başım dödü. "Ya-yakışıklı mı? Ço-çok mu yakışıklı? Yani bayağı yakışıklı mı?"

Tepkim o kadar beklenmedik, o kadar aptalca ve o kadar ürkütücü olmalıydı ki, Nisan geriye doğru sendeledi. "Sakin ol, şampiyon. Anladık, yakışıklı görmüyoruz pek fazla ama bu kadar abartmanın lüzumu da yok."

Gözlerimi devirdim. *İyi mizah ama ayıracak vaktim yok!* "Nisan, beni deli etme kızım!" dedim. Gözlerimi belerterek baktığımda, küçüklüğünden beri olduğu gibi hemen suratını astı.

"Ay, tamam be." Sonra ciddileşip anlatmaya başladı. "Vallahi abla, ne yalan söyleyeyim, manken gibi adam. Çok yakışıklı. Ben ömrümde böylesini görmedim. Aşk acıma ilaç gibi geldi vallahi. Öldükten sonra içini doldurtup evin salonuna yerleştirelim desen oluru veririm. Takım elbiseli bir de. Zengin galiba. Elinde bir dergi var, seni sorup duruyor. Biraz suratsız ama böyle suratsıza can kurban yani."

Bu sözler üzerine gözlerimi sımsıkı kapatıp omuzlarımı yenilgiyle düşürdüm. Kapıdaki adam yüzde doksan Akın, yüzde on Arın'dı. Hangisi daha kötüydü bil-

miyordum fakat ikisini de görmek istemediğimi çok iyi biliyordum.

"Ablam evde yok de, Nisan," dedim gözlerimi açmadan. "Öldü, daha morgdan almaya gitmedik de. Ani bir kararla Senegal'e taşındı de. Mars'a gönderilecek deneme mekiklerinden birine gönüllü oldu de. Mısır'a, arkeolojik kazı yapmaya gitti, bir daha dönmeyecek de. Kov onu buradan. Sonra da kapıyı güzelce kilitle, bir daha da kimseye açma!"

Sözlerim biter bitmez erkeksi, gür bir kahkaha işittim.

Erkeksi?

Gözlerim ışık hızıyla açıldılar ve, "Niçin böyle söylediğini anlamadım. Kardeşin beni çok güzel tarif etmişti aslında. Görüşmek için can atıyor olmalıydın," diyen Arın Arıkan'ı odamın kapısına yaslanmış halde buldum. Bu, bir rüya olsa ve ben bu kadar rezil bir durumda olmasam sanırım asla uyanmak istemezdim. Çünkü bu adam benim dağınık odamın dandik kapısını bile güzelleştirmişti, arkadaş! Bu sefer üzerinde gri bir takım vardı. Siyah kravat, bembeyaz bir gömlek. Siyah deri kordonlu saat. Yine siyah, gıcır gıcır ayakkabılar...

Bir dakika? Ayakkabılar mı? Bu güzel suratlı herif benim evime ayakkabılarıyla mı girmişti? Zengin züppesi, ne olacak! Kaçıracak evin betini bereketini! Ayakkabıları bırak Mayıs, bu adam senin evini nasıl buldu?

"Sizin ne işiniz var burada?" Beyefendinin güzel suratının etkisinden nihayet sıyrılabildiğimde, kaşlarımı çatarak bu cümleyi kurabildim. Ama çatılan kaşlarımın onu pek de etkilemediği aşikârdı. Zira yüzündeki ukala

tebessüme toz bile konmamıştı.

"Seninle konuşmam lazım."

Bunu öyle otoriter bir tonlamayla söyledi ki, bir an için sorgusuz sualsiz 'emredersiniz, efendim' diyesim geldi. Üstelik ben sizli bizli konuşurken, bu adam niye can ciğer kuzu sarmasıymışız gibi davranıyordu? *Tamam, can ciğer kuzu sarması da oluruz ama biraz erken değil miydi, yakışıklı?*

Ama tabii ki bunların hiçbirini ona söylemedim. Bunun yerine gözümün önüne düşen bir tutam saçı vahşi bir hareketle geriye atıp, "Ne konuşacakmışız?" diye sordum.

"Gelirsen öğreneceksin," dedi Arın. Yine aynı otoriter ses tonu, yine aynı bakış. Sonra odama şöyle hızlıca bir göz atıp yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü. "Salonda bekliyorum. Kendine çekidüzen verip gel." Ve cevap beklemeden hızlı adımlarla uzaklaştı. Ben de arkasından öylece bakakaldım.

"Bu yaşadığımız rüya mı, yoksa gerçek mi?" diye sordum Nisan'a. O da pek emin değilmiş gibi omuz silkti ve çay demlemesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler mırıldanarak, beni tek başıma bıraktı. Ne zaman yardımı dokunuyordu ki zaten?

Bir dakika boyunca, olanların gerçekliğini tarttım zihnimde. Arın Arıkan. Benim evimde. Çok pahalı ayakkabılarıyla halılarımı kirletiyor. Ve benimle konuşması gereken bir mesele var. Eh, garip olduğu aşikârdı. Ama dün, bir erkekler tuvaletinin penceresinden onun kucağına düştüğüm gerçeğini hatırlarsak o kadar da garip değildi. Özel bir an paylaşmıştık sonuçta. Belki bana ve

çılgınlığıma birden tutuluvermişti ve evlenme teklif etmeye gelmişti. Neden olmasın?

Bu düşünce aptalca bir sırıtışın suratıma yayılmasına neden oldu. Bu ihtimalin imkânsızlığı ve güzelliği hakkında düşünürken, gözüm pembe civcivli pijamalarıma kaydı. Bir an üzerimi değiştirmeyi düşündüm. Sonra vazgeçtim. Nasıl olsa adama, olabileceğim her şekilde rezil olmuştum. *Arıncığımı* daha fazla bekletmemek adına koşar adımlarla salona geçtim.

Modern zamanın beyaz atlı prensi koltuğumda oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Ayağındaki ayakkabılar sinir bozucuydu ama yapacak bir şey yoktu. Derin bir nefes alıp, pis ayakkabılarına değil de nefis suratına odaklanmaya çalıştım. Dünya bu şekilde daha güzel bir yer oldu. Sırıtışımı zar zor bastırırken, gururlu bir tavır takınmaya çalışarak karşısına oturdum.

"Evet, ne konuşacağız? Ah, ama önce, evimi nasıl buldunuz?"

Gözlerini devirdi. *Gözlerini sevdiğim.* Sonra elindeki zarfı bana uzattı.

"Dün restorandan, ofisime yolladılar. Kız arkadaşınızın olmalı, erkekler tuvaletinde bulduk diyerek."

Ah, telefon faturam! Anlaşılan çantam çok da insaflı değildi. *Bari ödeyip getirseydi!* Cevap vermeme fırsat bırakmadan, elinde tuttuğu dergiyi bana uzattı. Ben de bir şey söylemeden alıp açılmış olan sayfaya baktım.

Bir an nefesim boğazımda düğümlendi. Yutkunamaz oldum. Gözlerim o kadar irileşti ki, yuvalarından çıkıp pat diye kucağıma düşüverecekler sandım. Şaş-

kınlık bütün beyin hücrelerimi dondurdu bir an için. Bir an sonraysa dalga dalga bir telaş beni çarptı ve bütün vücudumu alarma geçirdi

"Bu ne?" diye bağırdım dergideki fotoğrafa bakarken. Fotoğraf değildi, âdeta rezil oluşumun dünya tarafından tescillenişiydi bu! "Bu, bu, bu ne?" Evet, o kadar telaşlandım, şok oldum ve adrenalin yükselten envai çeşit duyguyla doldum ki, kelime hazinemde sadece iki sözcük kaldı. Bu ve ne. Bu kadar.

"Dünkü marifetin!"

Benim aksime o, o kadar sakindi ki, şaşkınlığım iki katına çıktı. Sanki magazin dergisine fotoğrafı basılan bendim! Yani evet, bendim de, aynı fotoğrafta o da vardı! Neydi bu rahat tavırlar?

"Benim marifetim mi?" diye sordum kucağında beni tuttuğu fotoğrafı ona doğru sallarken.

Bu hareketime mavi bakışlarında laciverte çalan bir öfkeyle cevap verdi. "Tabii ki, erkekler tuvaletinin penceresinden kucağıma düşen sendin."

"Pencerenin altında duran da sendin ama!"

"Evet, çünkü orası erkekler tuvaleti. Ve ben de bir erkeğim."

Hadi canım, görmeden inanmam! Tövbe estağfurullah!

Ona ters bir bakış atıp, bakışlarımı tekrar dergiye çevirdim ve omuzlarım mahvolmuşlukla çöktü. Burnumu sızlatan ağlama isteğini zar zor bastırdım. Boğazımda koca bir yumru, midemde beni iki büklüm edecek bir ağrı oluşmuştu. "Bittim ben. Bütün dünyaya rezil

oldum. Eğer ailem görürse! Babam beni keser. Annem saçlarımdan tutup yerlerde sürükler. Kırk katır mı, kırk satır mı diye sormazlar bile. Bittim, bittim!"

"Sen mi bittin?" Arın Bey rahatsız edici sakinliğinden sıyrılarak, yüksek sesle yöneltti bana bu soruyu ve acılı tiradımı bozdu. "Asıl ben bittim, ben! Bütün iş dünyasına rezil oldum! İsmimi marka yapmak için ne kadar çalıştım haberin var mı? Sonra birdenbire pencereden kucağıma düştün ve her şey mahvoldu! İnsanlar beni sapık sanıyor sayende!"

"Ay, sanki isteyerek atladım kucağına be!" Sinirlenince içimdeki çingene birden açığa çıkmıştı. Ellerimi belime koyup kaş çatarak baktım Arın'a. Ne zaman ayağa kalktığımızı fark etmemiştim bile. "Markasına yazık olmuşmuş beyimizin. Markan batsın! Sana, görürse babam beni öldürecek diyorum, duymuyor musun?"

"Asıl benim babam beni öldürecek!" İyice sinirlenmişti suratını sevdiğim. Bakışları hepten laciverte kesmişti. "Sabahtan beri telefonlarım susmuyor! Annem çıldırmıştır eminim! Nasıl bir açıklama yapacağım şimdi ben onlara? Sapık sanıyorlar beni diyorum sana, sapık! Tuvaletlerde kadınlarla oynaşan bir sapık. Hem de hepsi senin yüzünden."

O sinirlenir de ben sinirlenemez miyim? "Eee, yeter be! Benim yüzümden falan değil! Senin kadar ben de zor durumdayım ve burada bana bağırıp çağırman ne yazık ki zamanı geri almıyor!" Sonunda ikimizden biri duruma dair mantıklı bir cümle kurabildiği için – gururla belirtmek isterim ki bu, ben oluyorum – derince soluyarak birer adım geri çekildik. Ve tartışmayı sözsüz

bir anlaşmayla bitirip, kalktığımız yerlere geri oturduk. Aramıza sızan sessizlik birkaç saniye daha hüküm sürdükten sonra dayanamadım ve, "Ne yapacağız şimdi?" diye sordum.

Bir süre düşünceli bir tavırla suratıma baktı. Kafasında ne hesaplar döndüğünü merak ettim, zira parlayan mavi bakışlarından, birşeyler hesapladığı belli oluyordu. Zeki adamdı herhâlde. Boş boş bakmıyordu etrafa. Gözlerinde bir gram alıklık yoktu hatta velfecri okuyorlardı, maşallah.

Adamın bünyesinde toplanan nitelikleri zihnimde şöyle bir sıraya dizdim; yakışıklı, çok yakışıklı, acayip çekici, çok acayip çekici, gözleri mavi, zeki, esprili, zengin, başarılı, şık. *Hikmetinden sual olunmaz güzel Allah'ım, ne muhteşemlikler yaratıyorsun!*

"Aklıma bir yol geliyor aslında."

Ay, sesi de güzeldi değil mi bunun? "Neymiş?"

Sanki rahatsız olmuş gibi kaşlarını çatıp oturuşunu düzeltti. Hafifçe öksürdü. Ardından ciddi bir bakışla bana bakarak sordu. "Sevgilim olur musun?"

Dergideki fotoğrafı görmemle vücudumda cereyan eden tepkiler tekrar nüksetti bu soru üzerine. Şaşkınlıkla dondum. Sonra telaşla gözlerim irileşti. Vücudumu, saç diplerimden tırnak uçlarıma kadar adrenalin kapladı. Ve bir kere daha bağırdım. "Ne? N-ne olur muyum?"

Beynimde âdeta sirenler çalıyordu. Kalbim F1 yarışlarına katılmaya niyetlenmiş gibi hızlandı ama bu gidişle virajı alamayacak diye korkuyordum. Ellerim titriyor-

du. Şu an elinde elmas bir yüzükle Brad Pitt önümde diz çöküyor olsa da bundan daha büyük bir tepki veremezdim herhâlde. Rabbimin bana bahşettiği dengeyi ve sağlıklı düşünme yetisini tamamen yitirmiştim. Ne olduğunu anlamadan kendimi iki elimle Arın'ın yakasına yapışmış halde buldum.

"Ne diyorsun sen?" Sesim bu defa fısıltı halinde çıkmıştı, zira zor konuşuyordum.

Arın şaşkınlıkla – haklı olarak – yüzünü buruştururken, beni bileklerimden kavrayıp kendisinden uzaklaştırdı. Sonra da otoriter bir sesle bağırdı. "Sakin ol! Öyle sandığın gibi değil."

"Nasıl?" Sesim hâlâ kısıktı.

"Numaradan. Oyun olarak. Sadece üzerimdeki şu sapık damgası kalkana dek!"

Bunları söylerken sesi bir nebze yumuşamıştı. Ve o an fark ettim ki, bunun için bana ihtiyacı vardı. Yani o çok sakin tavırlar, cool hareketler falan hep numaraydı! Sapık sanılmaması için bana ihtiyacı vardı! İdrak edişim beni kendime getirmişti. "Ne yani, seni sapık sanmasınlar diye sevgili olduğumuzu ve erkekler tuvaletinde fantezi yaptığımızı mı söyleyeceğiz?" diye sordum.

Cümleyi kurarken benim de yaptığım gibi, iğrenmiş bir vaziyette yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır!" dedi hızlıca. Sonra derin bir nefes alıp olayı bana açıklamaya girişti. "Bak, erkekler tuvaleti meselesini halledebilirim. Yanlış anlaşılma veya çarpıtma olduğunu falan söylerim. Ama bu fotoğrafı yok edemiyorum, anlıyor musun? Bütün internet sayfalarında yayınlanıyor. Gazetelerin yarınki baskılarına sirayet etmemesi için gö-

"Kırarım senin o koca kafanı!"

"Koca kafamı mı?"

"Koca kafanı tabii ya. Zoruna mı gitti?"

"Asıl koca kafalı olan sens-"

"Allah aşkına, ne yapıyorsunuz siz!"

Arın'ın ters çıkmasıyla başlayıp, ilerledikçe ilkokul üçüncü sınıf seviyesine düşen atışmamız, Nisan'ın bağırarak ve şaşkın bir şekilde aramıza girmesiyle son buldu. İkimiz de suratlarımızda huysuz ifadelerle ona doğru döndük. Ve ben de âdettendir, ayıp olmasın diye işaret parmağımla Arın'ı göstererek, "O başlattı," dedim.

Nisan bana 'ciddi misin' der gibi baygın bir bakış attı. Sonra olgun bir tavırla, "Ben de bitiriyorum. Çocuk gibi kavga etmeyin de adam gibi bir çözüm bulun şu işe! Benim de ağzımın tadını bozmayın!"

Ah, benim atarlı ergenim. Nisan, bize fırçayı çektikten sonra eskimiş terliklerini yere sürte sürte salondan çıktı. Ve Arın'la tekrar baş başa kaldık. Sessizlik yavaşça aramıza sızarken durumu değerlendirmeye çalıştım. Tam anlamıyla rezil olmuş vaziyetteydim. Arın'ın kucağındaki fotoğrafım sanal âlemlerde dolaşmaya başlayınca rezilliğim de taçlanmıştı üstelik. Annemle babam beni her hâlükârda öldüreceklerdi! Fakat yabancı bir adamın kucağında dergilere, internet sitelerine düşmem mi daha büyük bir işkenceye tekabül ederdi, yoksa sevgilimle böyle bir pozumun yakalanmış olması mı, kestiremiyordum doğrusu. Bir de diğer tanıdıklar vardı elbette. Onlar hangisini daha fazla ayıplardı peki? Ya-

bancı bir adamı mı, yoksa sevgilimi mi? Of, bu ne biçim işti böyle!

İşin bir de Akın Arıkan yönü vardı! Sen kalk, beni Arın'ı takip edeyim diye tut, ertesi gün adamın kucağında dergilerde fotoğrafım çıksın! Adam bana tazminat davası açsa hakkıydı aslında. Bu işe ne diyecekti acaba? Eh, patronum sayılırdı bir noktada. Sevgilisi olmam işine mi gelirdi, yoksa hoşuna gitmez miydi?

Yok, ben çıkamayacaktım bu işin içinden. Sahiden Akın'ın bana yazdığı çekle Meksika'ya kaçıp, adımı May Rodrigez olarak değiştirecektim. Başka yolu yoktu bu işin.

"Ne düşünüyorsun?" Arın'ın ılımlı bir havaya bürünmüş sesiyle ona çevirdim bakışlarımı.

"Seni," dedim yapmacık bir sırıtmayla. Yüzünü buruşturdu. Mıncıklayacaktım ben onun yüzünü şimdi, görecekti o zaman.

Uzlaşmacı bir tonla konuşmaya başladı. "Bak, bana yardım et. Yardımına ihtiyacım var, tamam mı? Biraz düşün, eminim senin de hoşuna gidebilecek bir anlaşma yapabiliriz. Düşün ve ne gibi bir karşılık istediğine karar ver. Para olur, iyilik olur, başka bir şey olur, hiç fark etmez. Ondan sonra beni ara." Ceketinin cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Lütfen mantıklı düşün. İyi bir oyunla, ikimiz de zarar görmeden bu işin içinden sıyrılabiliriz. Tek yapmamız gereken sevgili olarak bir süre ortalıkta görünmek. Bir süre sonra bizi birlikte görmeye alışacak ve her şeyi unutacaklar."

Kartı elime tutuşturduktan sonra, bir cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp gitti. Ve ben orada

bancı bir adamı mı, yoksa sevgilimi mi? Of, bu ne biçim işti böyle!

İşin bir de Akın Arıkan yönü vardı! Sen kalk, beni Arın'ı takip edeyim diye tut, ertesi gün adamın kucağında dergilerde fotoğrafım çıksın! Adam bana tazminat davası açsa hakkıydı aslında. Bu işe ne diyecekti acaba? Eh, patronum sayılırdı bir noktada. Sevgilisi olmam işine mi gelirdi, yoksa hoşuna gitmez miydi?

Yok, ben çıkamayacaktım bu işin içinden. Sahiden Akın'ın bana yazdığı çekle Meksika'ya kaçıp, adımı May Rodrigez olarak değiştirecektim. Başka yolu yoktu bu işin.

"Ne düşünüyorsun?" Arın'ın ılımlı bir havaya bürünmüş sesiyle ona çevirdim bakışlarımı.

"Seni," dedim yapmacık bir sırıtmayla. Yüzünü buruşturdu. Mıncıklayacaktım ben onun yüzünü şimdi, görecekti o zaman.

Uzlaşmacı bir tonla konuşmaya başladı. "Bak, bana yardım et. Yardımına ihtiyacım var, tamam mı? Biraz düşün, eminim senin de hoşuna gidebilecek bir anlaşma yapabiliriz. Düşün ve ne gibi bir karşılık istediğine karar ver. Para olur, iyilik olur, başka bir şey olur, hiç fark etmez. Ondan sonra beni ara." Ceketinin cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. "Lütfen mantıklı düşün. İyi bir oyunla, ikimiz de zarar görmeden bu işin içinden sıyrılabiliriz. Tek yapmamız gereken sevgili olarak bir süre ortalıkta görünmek. Bir süre sonra bizi birlikte görmeye alışacak ve her şeyi unutacaklar."

Kartı elime tutuşturduktan sonra, bir cevap vermemi beklemeden arkasını dönüp gitti. Ve ben orada

öylece, ne yapacağını bilemez bir şekilde, üstelik tamamen rezilliğimin zirvesinde kalakaldım.

Biri bana söylesin, bundan sonrası için ne yapacaktım?

4. Bölüm

"Sen gerçekten aptallığı farklı bir boyuta taşımışsın ablacığım, ben sana yorum yapamıyorum artık."

Benim küçük bir kopyam olan sevgili kardeşim Nisan, sarı saçlarını tepesinde bir kalemle tutturmuş, dondurma dolu bir kaşığı ağzına tıkarken kurmuştu bu cümleyi. Paçaları ona uzun geldiği halde giymekten vazgeçmediği pembe pijaması, koltuktan sarkıttığı ayaklarını örterken ve burnuna bulaşmış olan kakaolu dondurmanın farkında değilken, asıl aptal olan oymuş gibi göründü gözüme. Fakat biraz önce anlattıklarım Nisan'ı haklı çıkarmaya yettiği için bunu dillendirmeye gerek görmedim.

Arın'ın evimizin ortasına bomba gibi düşmesinin ardından, Nisan bir şeyler olduğundan şüphelenmişti

tabii ki. Nasıl şüphelenmesindi? Sadece moda dergilerinde görebileceğimiz türde adamlardan biri evimize dalmış ve bana 'sevgilim olur musun?' demişti. Ortalama zekâ seviyesindeki her insan bunun normal bir şey olmadığını anlardı. Eh, durum böyle olunca, ben de her şeyi Nisan'a anlatmak zorunda kalmıştım. Akın Arıkan'ın karşıma çıkıp, hayatımda duyduğum en saçma ve ne yazık ki tek iş teklifini yapışını, Arın'ı takip etmeye başlayışımı, aniden çalmaya başlayan telefonumu Arın'ın ayaklarının dibine düşürüşümü ve final sahnesi olarak da erkekler tuvaletinin penceresinden Arın'ın kucağına düşüşümü. Hepsini anlattığımda, benim aptallıkta boyut değiştirdiğimi düşündü. Ne kadar haklı, ne kadar haksız emin olamıyordum doğrusu.

"Ya, bu fiziksel olarak mümkün mü?" diye sordu ben cevap vermeyince. "Pencereden o şekilde adamın kucağına düşmen yani?"

Suratımı buruşturdum huysuzca. "Hiçbir şekilde mümkün değil, Nisan, fakat ne yazık ki gerçekleşti."

Keyifle sırıttı. Küçük kardeşler bunun içindi zaten; sizin hayatınız mahvolur, onlarsa bununla eğlenirlerdi.

"Ama çok komik ya," dedi kelimeleri yaya yaya. Ağzından gülmeyle homurdanma arasında bir ses çıktı. "Böyle şeyler de bir tek seni bulur ha!"

Sinirlerim iyice gerilmişti. Kaşlarımı çattım. Biraz daha çatarsam birleşerek burnuma kadar ineceklerdi. "Bu ne umursamazlık, Nisan, ciddi bir şey anlatıyorum burada, değil mi?"

"Çok ciddi, gerçekten, adamın kucağına düşmüşsün, pencereden. Hem de erkekler tuvaletindeyken.

İyi ki meşgul değilmiş. Neresi ciddi bunun? Senin ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu acaba?"

Pes ederek derin bir soluk verdim. Laf anlatmanın bir yararı yoktu. Ne dersem diyeyim, dalga geçmeye devam edecekti. "Yardımcı olmayacaksan sus!"

"Nasıl yardımcı olabilirim ki?"

Haklıydı. "Bilmiyorum. Ne yapacağım ben şimdi?"

Dudaklarını büzüp bir an için gerçekten ciddiyetle düşündü. "Sanırım en mantıklı seçenek Akın'ı aramak ve her şeyi anlatmak. Eğer teklifi kabul etmeni söylerse edersin, söylemezse etmezsin."

Yine haklıydı. Bu kız bazen beni çok şaşırtıyordu. Kurduğu beş cümleden üçü çoğu zaman bir anlam taşımazdı ama böyle nadir zamanlarda çok akılcı şeyler söyleyip insanı hayrete sürükleyebiliyordu. "Arıyorum o zaman," derken isteksiz bir şekilde telefonuma uzandım. Derin bir nefes aldıktan sonra rehberden Akın'ın ismini bulup arama tuşuna bastım. Telefon çalarken istemsizce nefesimi tuttum. *Allah yardımcım olsun.*

5. Bölüm

Karşımdaki *evi* şöyle alıcı gözle bir kere daha süzdüm. İki katlı bir villaydı. Bahçesinde havuz vardı. Bir de az kalsın beni yiyecek olan irice bir köpek. Neyse ki kaç tane olduklarını sayamadığım çalışanlar da vardı da beni parçalanmadan köpeğin elinden aldılar. Bir hizmetçi de beni saray yavrusu evin kapısına doğru götürdü. Hizmetçinin suratında donuk, sanki oraya zamkla yapıştırılmış gibi duran garip bir tebessüm vardı. Yüz kasları felçli mi acaba diye merak ettim. Eh, benim de Arın gibi yakışıklı bir patronum olsa sırıtmaktan yüz kaslarım felç geçirebilirdi. O yüzden yadırgamadım.

İçeri girdiğimizde karşılaştığım manzarayla mest oldum. Duvarlara asılmış tablolardan, yerlere serilmiş halılara, mobilyalardan vazolara kadar dekorasyona dair her şeye hayran kaldım. Hayallerimin eviydi âdeta.

Aynı zamanda hayallerimin adamının evi. Muhtemelen asla elde edemeyeceğim iki şey. En azından sahici bir şekilde.

"Siz şöyle oturun, ben Arın Bey'e haber vereyim."

Hizmetçinin sesiyle bakışlarımı duvarlardan ayırıp ona döndüm. Ve sırıtışı karşısında ister istemez tebessüm ederek koltuklardan birine oturdum. İşin doğrusu, Arın'a ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Beni kafam karmakarışık bir şekilde ardında bırakıp gitmesinden sonra uzun uzun düşünmüştüm. Tartışmalarımızın hepsine şahit olduğu için durumu bir de Nisan Hanım'a açıklamak zorunda kalmıştım. O, intihar etmemi ve dünyayı daha güzel bir yer haline getirmemi önermişti. Hakkı vardı fakat intihar edecek olursam annem beni öldürürdü. Mezarımdan çıkarır tekrar öldürürdü. O yüzden bu seçeneği elemiştim. Ve işin içinden tek başıma çıkamayacağıma kanaat getirince Akın'ı aramış, olanları utana sıkıla anlatmıştım.

Verdiği tepki evlere şenlikti. Güldü. Hem de kahkahalarla. Hem de dakikalarca. O an Akın'ı gözümde canlandırabiliyordum; omuzları sarsıla sarsıla gülüyordu. O kadar çok gülüyordu ki, gözlerinden yaşlar geliyordu. Ve beni tebrik etti. Evet, evet, tebrik etti. Evet, beni. Evet, Akın Arıkan. Ve hayır, dalga geçmiyordu. Durumdan öylesine hoşnut kaldı ki, tuvaletin penceresinden Arın'ın kucağına düştüğüm için bana neredeyse ikramiye verecekti.

Aha şuraya yazıyorum, ailecek kaçıktı bunlar. Yüce Rabbim güzelliklerinden esirgememişti ama dengelerinden kısmıştı biraz. Demedi demeyin, bunların soyu

sopu dengesizdi. Yahu bir insan, ajan olarak tuttuğu kişinin işleri batırmasına nasıl bu kadar sevinirdi? Benim aklım almıyordu ve bu duruma dengesizlikten başka açıklama da bulamıyordum.

Her neyse. Bu durum benim işime gelmişti tabii ki. Akın, Arın'ın teklifini kabul etmemi söylemişti. Şüphelenmemesi için de karşılığında bir şey istememi. Ben de el mahkûm, tamam demiştim. Fakat ne isteyeceğimi hâlâ bilmiyordum.

Para? Yok canım, hem adamın arkasından iş çevirecek hem de parasını mı alacaktım?

Ev, araba? Eee, bunların da para istemekten farkı yoktu.

Aşk? O da istemekle alınmazdı ki.

Ne isteyecektim peki? Hiçbir fikrim yoktu!

"Ne düşünüyorsun böyle kara kara? Yoksa biri sana yedi çarpı sekizin kaç ettiğini mi sordu?"

Duyduğum sözlerle birlikte sinir katsayım tavan yaparken gözlerimi devirdim. Kafamdaki sorular dağılıp gitmişti. "Bu sarışın şakalarından – ki özellikle belirtmek istiyorum hiç komik değiller – ne zaman vazgeçeceksin acaba?" diye sordum.

Böyle atarlı giderli konuştuğuma bakmayın sakın. Kalbim yine delirmişti. Sanki birileri karnımın içinde mısır patlatıyormuş gibi tuhaf kıpırtılar hissediyordum. Bu adamın cazibesi beni fena çarpıyordu, fena. Bir anda bütün her şeyi bir kenara bırakıp, saatlerce onun suratını izlemek gibi anlamsız istekler duyuyordum. Zihnimde, ikimizin yer aldığı pembe diziden romantik

sahneler canlanıyordu. Bana baktığı zaman, aylardır beğendiğim ayakkabıları yüzde yetmiş beş indirimle almış gibi mesut oluyor, kendimden geçiyordum.

Ve bu tam manasıyla haksızlıktı! Çünkü o, beni ciddiye bile almıyordu.

Karşımdaki koltuğa ağır bir hareketle otururken, "Üzgünüm," dedi hiç de üzgün olmayan bir sesle. "Saçların bu renkteyken kendime hâkim olamıyorum."

Hoşnutsuz bir ifadeyle yüzümü buruşturdum. Şimdi o maviş gözlerini çıkarıp bir kavanoza koyacaktım ve 'üzgünüm, gözlerin bu renkteyken kendime hâkim olamadım' diyecektim, görecekti.

"Ben buraya mühim bir mesele konuşmaya gelmiştim. Ama sen aptalca espriler yapmak istiyorsan tutmayayım," dedim.

Bu sözlerim üzerine yüzündeki sırıtışa biraz çekidüzen verdi. "Haklısın, mühim meselelerimiz var."

Keyfinin bu kadar yerinde olmasına – üstelik ben, ne yapacağımı bilmiyorum diye delirirken – oldukça sinir oldum. Ama kendime hâkim olmaya çalışarak derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım. "Teklifini uzun uzun düşündüm." Bunu söylediğimde, düşünmem ve sarışın olmamla alakalı bir espri yapmaya hazırlandığını mavi bakışlarının neşeyle parlayışından anladım ve ona ürkütücü, psikopat Billy The Kid bakışlarımdan birini atarak, konuşmasına fırsat vermedim. Ve devam ettim. "Her ne kadar bunu hak ediyor olsan da seni zor durumda bırakmak istemem. Karşılığında bir iyilik sözü de alacaksam... sanırım... sana... yardımcı olabilirim."

Arın birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı. Suratında kuşkulu bir ifade vardı. Söylediklerimi kafasında tartıyor olmalıydı. Neyini tartıyorsa artık!

"Ne tür bir iyilik sözüymüş bu?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Vakti saati geldiğinde, yardımını istediğimde reddetmeyeceğin türde bir söz."

Yine durakladı ama bu sefer daha kısa sürdü. "Peki, beni zora sokacak saçma sapan bir şey istemeyeceğini nereden bileyim?"

"Peki ben, sana yardım etmeme rağmen sözünde durup durmayacağını nereden bileyim? Sanırım birbirimize güvenmekten başka çaremiz yok."

Sözlerimin üzerine hafifçe gülümsedi. Bakışları yüzümde dolanırken tekrar sessizliğe gömüldü. Böyle sessizleştiği anlarda ben fena halde geriliyordum. Elim sürekli boynuma gidiyor, saçımı başımı düzeltmek istiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakışlarımı ondan kaçırıp etrafta dolaştırdım. Arın'sa bu durumdan pek bir keyif alır gibi gülümsedi. Böyle dudağının hafifçe sağa kaydığı, tatlı mı tatlı, minik mi minik, kalp çarpıntılarıma, tansiyon dengesizliklerime sebep bir gülüşü var.

"Eee?" dedim bu gerginliğe daha fazla dayanamayarak.

"Eeesi... Sevgilim olacaksın yani?"

Suratında muzır bir ifadeyle, gülüşü daha da sağa kayarak söylemişti bunu. *Ölesim geldi, ölesim.* "Formaliteden," derken bayılmadığım için içten içe şükrettim.

Yahu, bu adam daha gülüşüyle beni böyle dağıtırken, acaba nasıl 'formaliteden' sevgilisi olacaktım?

"Evet," dedi yine aynı neşeli ifadeyle. Sonra bakışlarıyla beni baştan aşağı, uzun uzun süzdü. "İnsanları inandırmak zor olacak olsa da..."

Ne dedi şimdi bu bal suratlı herif? Bir şey mi ima etti?

"Beğenmiyorsan kalkıp gideyim?"

Küçük bir kahkaha attı. "Mesele o değil," dedi sanki söylediklerinin yanlış anlaşılır bir tarafı yokmuş da ben alınganlık yapmışım gibi. "Senin, benim sevgilim olduğuna inanamayacaklar, çünkü..." Cümleye hızlı hızlı devam ederken birden durakladı. Gülüşü dudaklarında önce yalpaladı, ardından siliniverdi. Birkaç saniye sessizce yüzüme baktıktan sonra boğuk bir sesle, "Boş ver," dedi. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan, küçük bir öksürükle boğazını temizleyerek konuşmaya devam etti. "Pekâlâ, madem böyle bir oyun oynamaya karar verdik, o zaman birkaç şeyi belirlememiz lazım. Mesela nasıl tanıştık? Herkes bunu soracaktır, eminim. Sıradan ama güzel bir hikâye bulsak yeter. Sonra birbirimiz hakkındaki ayrıntıları öğrenmemiz gerekiyor. Yani doğum günlerimiz, en çok hangi rengi seviyoruz, ne tarz müziklerden hoşlanıyoruz gibi... Anlatabiliyor muyum?"

Bu adam bana geri zekâlı muamelesi yapmaktan ne zaman vazgeçecekti? Bugüne bugün sevgiliyiz şurada. "Evet," dedim söylediklerini makul bulduğumu belli eden bir ses tonuyla. "Anlıyorum."

"Peki, o zaman nasıl tanıştık?"

Düşündüğümü belli eden bir ses çıkararak dudaklarımı büzdüm. Aklımdan, izlediğim romantik filmlerdeki yüzlerce tanışma sahnesi geçti. En klasiği yolda yürürken çarpışmaktı. Fakat artık eskimişti canım bu. O yüzden geçiyordum bunu. Şehir değiştirip farklı bir ortama girdiğimizde tanışmamız da mantıksız olurdu. Arkadaşlar aracılığıyla tanıştık desem... Tek bir ortak arkadaşımız yoktu! İnternetten? Yok canım, saçmalıyordum. Sanırım bizim tanışmamızı mantıklı kılacak hiçbir senaryo yeryüzünde bulunmuyordu. O kadar farklı dünyalara aittik çünkü. Ancak Arın'ı gözetlememi isteyen biri beni ajan olarak tutarsa ve ben işleri batırırsam tanışabilirdik. En akla yatkın kurgunun bu olması, bana kaderimin bir oyunu muydu acaba?

"Hiç ortak arkadaşımız yok," dedim iç çekerek.

"Aynı mekânlarda da takılmıyoruz," diye ekledi Arın.

"Çarpışmış olsak peşimden gelmezsin, değil mi?"

"Asla."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

Aynı anda suskunlaşıp tekrar düşünmeye başladık. Açıkçası bu, bu kadar zor olmamalıydı ama Arın ulaşılması güç bir adamsa bunda benim suçum neydi?

"Zorbey Holding'in davetine katılmış olma ihtimalin ne?"

Sorduğu sorunun mantıksızlığını yüzüne çarpmak adına boş boş baktım. "Zorbey Holding mi? Gerçekten mi?"

Gözlerini devirdi. "Tamam, söylemedim say."

Biraz daha düşündüm. Hatta beynimdeki bütün hücrelere bu işle ilgilenmelerini emrettim. Ama beni pek takmadıkları ortadaydı. Çünkü, "Lunaparka gider misin hiç?" diye vasat ötesi bir fikir attım ortaya.

Biraz önçe benim ona attığım bakışın aynısını bana attı. "Lunapark mı? Gerçekten mi?"

Gözlerimi devirdim. "Tamam, söylemedim say."

Daha, mantıklı bir tanışma senaryosu uyduramıyorken, sevgili olduğumuza herkesi nasıl inandıracaktık, en ufak bir fikrim bile yoktu. Yani üç yaşındaki çocuklar bile Arın ve benim aynı hikâyede yer alamayacağımızı anlayabilirdi. İnsanlar bu işte bir tuhaflık olduğunu mutlaka sezeceklerdi. Mutlaka.

Allah'ım, ben bu işin içinden nasıl çıkacaktım?

"İş görüşmesinde!"

Arın'ın büyük bir şevkle söylediği bu iki kelime yerimde sıçramama sebep oldu. Sakin ol, şampiyon! "İş görüşmesi mi?" diye sordum şaşkınca. Ama aslında mantıklı gelmişti. Son bir senedir en çok bulunduğum yer 'iş görüşmesi'ydi sonuçta.

"Evet, evet!"

Arın kendi fikrini o kadar beğenmişti ki, âdeta gözleri ışıldıyordu. Her iddiasına varım, ben söylemiş olsam bu kadar beğenmezdi. Biraz narsistti galiba bu adam. Ama ben de bu kadar mükemmel olsam, ben de narsist olurdum, ne yalan söyleyeyim.

"Mantıklı aslında," diye mırıldanırken dudaklarımı büzdüm.

"Tabii ki mantıklı!" Yüzünde küçümseyici bir ifade vardı.

"Ben sizin şirkete iş görüşmesine geldim ve birbirimizden etkilendik."

"Evet, aynen öyle. Sonra ben, seni yemeğe davet ettim ve işler yolunda gitti."

"Yolunda gitti derken?"

Gözlerini devirerek başını iki yana yavaş yavaş salladı. "Anlaştık yani. Sevgili olduk. Anladın mı?"

"Aman tamam, anladım."

Tekrar sessizleştik. İkimiz de senaryoyu gözden geçiriyorduk o an belli ki. Akla yatkın en iyi kurgumuz bu olduğu için ben de fazla irdelemek istemedim. Yoksa Arın'la mantıken asla tanışamayacaktık ve oyunumuz yerle bir olacaktı. Ama yine de aklıma küçük bir nokta takılmıştı.

"Pekiii..." dedim sözcüğü uzatarak. "Beni işe aldın mı?"

"Ne işi?"

'Şimdi anlamayan kimmiş?' dercesine tek kaşımı yukarı kaldırarak tane tane konuştum. "İş başvurusunda tanıştık ya?"

Bu ayrıntıyı hesaba katmadığını belli eden bir oflama çıktı dudaklarından. "Almamış olsam benimle yemeğe çıkar mıydın?"

"Rüyanda görürsün." *Yalan söylüyordum.*

Derince bir iç çekiş koyverdi. "Pekâlâ, o zaman aynı zamanda seni kişisel asistanım olarak işe alıyorum."

Sırıttım. Bir günde hem iş hem sevgili bulmuştum. Ama ikisi de naylondu. "Maaşım ne kadar peki?"

Ters bir bakış attı bana. *Sinirlendiğinde daha mı yakışıklı oluyor ne?*

"Tamam, tamam. Şaka yaptım. Çatma kaşlarını hemen."

Yine bir sessizlik oldu. Bu sefer kurduğumuz senaryo epey aklımıza yatmıştı. İkimizin bakışları da dalgınlıktan sıyrıldı. Ben artık Arın Arıkan'ın hem kişisel asistanı hem de sevgilisiydim. Daha önce dediğim gibi, ikisi de naylondandı ama yine de iyi hissettiriyordu. Hem bir işim hem bir sevgilim vardı. Artık üniversite arkadaşlarımı arayıp gönül rahatlığıyla hava atabilirdim. Eh, madem sonunu bilmediğim bir oyuna girişmiştim, biraz keyfini çıkarabilirdim, değil mi?

Arın tam bir şeyler söylemeye yeltenmişti ki, telefonunun melodisi aramıza girdi. Cebinden çıkarıp ekranına baktığında kaşlarını çatarak, "Hay Allah," dedi. Ardından bakışlarını bana çevirdi. "Benim şimdi gitmem gerek. Kendimize dair bilgilerin olduğu birer rapor hazırlayıp, bu akşam birbirimize e-posta atalım. E-posta adresim sana verdiğim kartta yazıyor. Yarın sabah seni evinden alacağım ve şirkete gideceğiz. Tamam mı?"

Bu adam hiç de sevgilim gibi konuşmuyordu ama. Daha çok patronum gibiydi. Allah biliyor ya, patronlardan yana epey nasipliydim. "Tamam, sevgilimi bir raporla tanıyacağım hiç aklıma gelmezdi."

"Benim de." Acıklı bir iç çekişle ekledi. "Üstelik güzel bir rapor hazırlayabileceğinden de şüpheliyim."

Umarım ilişkimizin sonu kanlı bitmezdi. Çünkü böyle konuşmaya devam ederse suratının güzelliğine aldırmadan karnını deşecektim bu adamın.

"Ben şimdi gidiyorum o halde," diyerek ayağa kalktım. Yoksa sevgilimi daha ilk yıl dönümümüzü kutlayamadan katledecektim.

O da benimle birlikte ayağa kalkıp hizmetçilerden birine seslendi ve şoförün arabayı hazırlamasını söyledi. "Seni eve şoför bıraksın," dedi tekrar bana döndüğünde. "Dediğim gibi, raporları bu akşam birbirimize yollarız. Sabah da seni alırım. Lütfen erken kalk ve hazırlan."

Sahte ama neşeli bir sırıtışla ona baktım. "Sen nasıl istersen, sevgilim."

Ters bir bakış atmasını ya da kaşlarını çatmasını bekledim ama yüzüme uzun uzun bakıp gülümsedi. Benim sırıtışım gibi yalancı da değildi üstelik, gerçek ve iç titreten bir gülümseydi. Ardından tek elini bana doğru uzatıp burnumu sıktı. Ben olayın şaşkınlığını ve gülüşünün kalbime saldığı garip sancıyı atlatamadan elini geri çekip tekrar hizmetçiye seslendi ve beni kapıya kadar geçirmesini rica etti. Sonra da iyi günler dileyip beni yolcu etti.

Arabaya bindiğimde kalbimin hâlâ deli gibi çarptığını hissediyordum. Sakin ol, diye telkin ettim kendimi. Gördüğün hiçbir gülüş, her ne kadar öyle gelse bile, sahici değil. Her şey bir oyun. Bunu sakın unutma. Arın Arıkan'a sakın âşık olma. Asla. Derin bir nefes alıp bunu kendi kendime defalarca tekrar ettim. Ettim ama kendime hiç güvenmiyordum. Çünkü Arın Bey, bir günah kadar tatlı ve cazip görünüyordu. Bense her an irademe yenik düşüp ateşe yürüyecek kadar güçsüzdüm.

6. Bölüm

Hiç kimse, asla; çok zengin, çok yakışıklı, acayip çekici bir adamın oyun icabı sevgilisi olmamalıydı. Evet, Arın'ın elini tutmuş, onlarca kişinin bakışları önünde yürüyorken bunu düşünüyordum. Böylesine ilgi odağı olmaya hiç alışık değildim. Üstelik üzerimde dolanan gözler, pek de hayran ve iyi niyetli bakışlara ev sahipliği yapmıyordu. Daha çok kibirli, gördüğünü beğenememiş, fesat insan bakışları görüyordum. Birilerini çevirip tokatlamamak için kendimi zor tutuyordum. *Bu ne kardeşim? Sevgilimizle el ele de mi dolaşamayacağız?*

Bu düşünceyle ansızın sırıtırken, bir anda onların kıskançlıklarına hak verirken buldum kendimi. Şimdi, Arın gibi bir adama sahip olmayı herkes isterdi. Yalancıktan da olsa. Böyle bir adam bulunursa kaçırılmamalıydı bence. Mümkünse hemen nikâh basılmalıydı.

"Sırıtmadan yürü."

Arın'ın sert sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp kaşlarımı çattım. Hemen ardından yüzümdeki sırıtışı daha da genişleterek, "Sını mı sırıcım cınım?" dedim. Türkçesi; sana mı soracağım canım?

Dönüp bana ters bir bakış attı. Ardından tekdüze bir sesle, "Evet," dedi.

Uyuz! Sırıtışımı bozmadım.

"Ayrıca bu şapka da ne böyle? Daha büyüğünü bulamadın mı? Koca kafana biraz küçük gelmiş bu."

Pisliiiiiik! Kaşlarım biraz çatıldı ama **#DirenMayıs!**

"Bir de topuklu giysen diyorum. Belki boy farkımız biraz olsun azalır."

Ters bir bakış attım. *Şerefsiiiiiiiz!* Fazla ileri gidiyordu ama.

"Hem niye kırm-"

"Tek kelime daha edersen seni vururum," dedim. Kendime daha fazla hâkim olamamıştım. Konuşmasını, çattığım kaşlarımla ve çirkefleşen sesimle öyle keskin bir dille böldüm ki önce afalladı. Ardındansa beklediği tam olarak buymuş gibi kocaman sırıttı.

"Hah şöyle," dedi keyifli bir sesle. "Biraz ciddi ol."

Lanet olasıca, damarıma basmayı iyi biliyordu. Eh, ona bütün zayıf noktalarımı açık eden de bendim ama. *Yüz puan bana.*

Hepsi hazırladığımız şu aptal raporlar yüzündendi. Açık olmak adına, sevdiğim ve sevmediğim her şeyi yazmıştım; en sevdiğim renk kırmızı, bana şans getirdiğine

inanıyorum. Şapkalara zaafım var, özellikle de büyük olanlara... Fakat karşımdaki adamın bu kadar kusursuz olacağını nereden bilebilirdim? Benim en büyük hobim alışveriş yapmakken, beyefendi tatillerini sörf yaparak geçiriyordu. SÖRF. Hani Amerikan filmlerinde bayılarak izlediğimiz yanık tenli sörfçüler var ya, işte part time onlardandı Arın da. Sonra, en sevdiği renk de maviydi ama uğur getirdiğine falan inanmıyordu. Hiçbir zaafı yoktu. Kalite standartlarının üstündeydi yani.

Nihayet şirket binasından içeri girdiğimizde elimi bıraktı ve yan yana yürümeye başladık. Aslında elimi tutmasından şikâyetçi değildim fakat Arın Bey raporunda şirket içi yakınlaşmalarımızın sıfıra yakın olmasını ve dedikodulara gereğinden fazla mahal vermememiz gerektiğini özellikle belirttiği için bir şey diyemedim.

Hayır, belirtmese diyecektim sanki. Aman ben de.

"Artık şapkanı çıkarsan diyorum? İçeri girdik."

Sözleriyle birlikte gerildim. Adam takmıştı benim şapkama. "Hadi ya, söylemesen fark edemeyecektim."

Yaramazca sırıttı. "Biliyorum, o yüzden söyledim zaten."

Sinir olmanın en kötü kısmı, karşınızdakinin bunu özellikle amaçladığını bilirken bile kendinize engel olamayıp tuzağına düşüyor olmanızdı. Arın da beni sinirlendiriyor olmanın zevkine, başarılı olmanın verdiği hazla iki kere varıyordu. Neyse ki gülüşü buna değiyordu. Yani olaylara iyi yönden bakmaya çalışıyordum diyelim. "Çıkarmayacağım işte," derken çocuklaştığımın farkındaydım ama o başlatmıştı!

Gözlerini devirdi. Bunu gün içinde kaç bin defa yaptığını sayamıyordum. Ve hayır, sebebinin ben olduğumu reddediyordum! "Şu an ne kadar saçma davrandığının farkında mısın, Mayıs?"

"Sinirlendirme o zaman sen de," derken saçlarımı geriye atar gibi başımı salladım. Bu hareketle şapkam başımdan kayıp pat diye yere düşüverdi.

"İlahi adalet," dedi kaşlarını kaldırarak. Yüzündeki sinir bozucu ifadeye bir yumruk geçirmek istedim ama bu kadar güzel bir yüzü incitmenin ne kadar doğru olacağına karar veremediğim için, bunu gelecekte kullanılmak üzere zihnimde bir rafa kaldırdım.

"Bekliyorum," derken başımı yukarı kaldırarak Arın'ı görüş alanımdan çıkardım.

"Neyi?" Arın'ın sesinde, zihinsel faaliyetlerimin tutarlılığı konusunda şüpheye düştüğünü belirten bir tını vardı.

"Kafana bir yıldırım düşmesini." Bakışlarımı yüzüne indirerek başımı yana doğru eğdim. "Hak ettiğin gibi."

Suratını buruşturarak yapmacık bir şekilde gülümsedi. Bu sırada yanımızdan geçmekte olan takım elbiseli, şık bir adam yere eğildi ve şapkamı alarak bana uzattı. Yanımdaki 'yürüyen cazibe'nin kabalığına öyle çok alışmıştım ki, bu küçük jest yüzünden neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Dönüp şapkamı alırken, bana gülümseyen adama ben de tatlı bir şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim, çok naziksiniz."

"Ne demek," derken hafifçe başını eğdi. Hoş adamdı. Aslında başka şartlar altında epey yakışıklı olduğu-

nu söyleyebilirdim fakat şu an Arın'ın gölgesinde kalıyordu. "İyi günler."

"Size de iyi günler," dedim ve küçük bir baş selamı verdikten sonra şapkamı tekrar başıma takarak Arın'a döndüm. Ters bir bakış attım ve kinayeyle ekledim. "İyi ki hâlâ kibar adamlar var. Nesilleri tükenmek üzere olsa da..."

Aynı gün içinde birinci kez gözlerini devirirken – sonunda yuvalarından fırlayacaklar bence ama hadi bakalım – sabır dilermiş gibi derin bir nefes aldı. "Yalakalığa bu düşkünlüğünüz..."

Ağzım bir karış açık şekilde Arın'a baktım. Tamam, ağzım kapalıydı ama bunun ekstra salakça görünmeyeceğini bilsem öyle bakardım. "Az önceki adamın yalakalıkla ne ilgisi vardı? Kıskançlığın bu kadarı..." Gerçekten bu kadar büyük bir egonun altında nasıl ezilip kalmıyordu, anlayamıyordum.

"Ben..." dedi, bu muhabbetten çoktan sıkıldığını ve söylediğimin anlamsızlığını vurgulamak ister gibi gözlerini hafifçe kısarak. "O adamı kıskanacağım?"

O, kelimeleri böyle telaffuz edince bunun ne kadar anlamsız olduğunu ben de görebiliyordum ama yine de o zavallı adamın – zavallı? – yalakalıkla yaftalanmış olması bozuk bir yemek gibi mideme oturmuştu.

Çokbilmiş, pislik, kendini beğenmiş!

Sakinim!

Egoist!

Değilmişim.

"Ayrıca," dedi, ben henüz sakinleşememişken. "Kıs-

kandığımdan değil ama..." Durup suratını buruşturdu. "İnsanlar seni, benim sevgilim olarak biliyor. Bunu unutma olur mu? Hani etraftaki kibar adamlarla cilveleşirken falan..."

Gözlerim ve ağzım aynı anda kocaman açıldılar. "B-ben mi?" dedim. Sesimin tonu umduğumdan daha yüksek çıkmıştı. "Ben mi cilveleşiyorum?" Tamam, biraz bağırıyor da olabilirdim.

Tam bu sırada ofisin kapısına gelmiş olmalıydık ki, Arın beni hızla içeri çekiştirdi. Kapıyı çarparak kapatırken, "Manyak mısın?" diye sordu. "Ne bağırıyorsun?"

Elimdeki çantayı hiç acımadan, sertçe onun omzuna indirdim. "Benimle doğru konuş." *Bakmayın öyle, bunu hak ettiii.*

Sanki bu yaptığım dünyanın en korkunç şeyiymiş gibi, gözleri öfkeyle büyüdü. Gözlerinin ne kadar berrak bir mavi olduğunu fark ettiğim için bir an sinirim dağılsa da, anın ciddiyeti bunun üzerine çok fazla düşünmemi engelledi. Zira Arın bana yumruk atarak kafamı ofisin kapısına gömecek gibi duruyordu.

Bakın yeni sevgilim, kapı üzerinde dekor olarak kullanıyoruz!

Bu fikri ona vermemeliydim.

Bana doğru sert bir adım attı. Sanki yerin titrediğini hissettim ama abartıyorumdur muhtemelen. "Bana vurdun mu sen?" diye sordu burnundan soluyarak.

Hafifçe geri çekildim. "Hayır." *Bu neyin inkârı,* Mayıs?

Tek kaşı yukarı doğru kavislenirken tekrar sordu. "Vurdun mu?"

Korkunun ecele faydası yoktu. Gün yiğitlik günüydü. İleri atıldım ben de. Burun buruna geldik. "Ne oldu, çok mu acıdı?"

Bir anda her şey inanılmaz derecede sessizleşmiş gibi geldi. Tek duyabildiğim şey hızlanan nefeslerim ve Arın'ın gözlerindeki fırtınanın gürültüsüydü. Bir an, gözlerimi kapatsam beni öper mi acaba diye düşündüm. Beni öpse kalp krizinden gitmem kaç saniye alırdı? Bu sorunun cevabını hiç öğrenemeyeceğimi bilerek, gereğinden sesli bir şekilde yutkundum.

Tam bana bir adım daha yaklaşmıştı ki pat diye kapı açıldı. Tıpkı lanet olası filmlerdeki gibi! Bunun heyecanıyla önce ileri doğru atıldım ve Arın'la kafalarımız tokuştu, sonra da acıyla geri çekildim. *Ne sert kafası varmış!* Ve rezil oldum, evet, ama artık buna alışmıştık değil mi? Bünyem bağışıklık kazanmıştı, çok da umursamıyordum.

"Ne var, Sena? Niye kapıyı çalmadan giriyorsun içeri?"

Arın bana karşı biriktirdiği bütün öfkesiyle ve kafasının acısıyla, içeri giren zavallı kıza öyle bir bağırmıştı ki, bir an için kız diz çöküp ağlayacak sandım. Ama sadece titrek bir sesle, "Affedersiniz, geldiğinizi görmemiştim. Dosyaları masanızın üzerine bırakıp çıkacaktım," demekle yetindi. Yine de iç parçalayıcı bir sahneydi. Zavallı kız.

Sena dosyaları hızla bırakıp çıktıktan sonra Arın kafasını ovuşturarak bana doğru döndü. Canının hâlâ yandığını belli edercesine suratını buruşturmuş bir vaziyette baktı yüzüme.

Aslında buna hiç gerek yoktu, çünkü kafatasımın ortadan ikiye yarıldığına emin olmamı sağlayacak bir acıya ev sahipliği yapmakla meşguldüm.

Beklediğimin aksine, neredeyse sakin sayılabilecek bir sesle, "Biliyorsun değil mi? Sevgili olduğumuzu gösteren izlerin kafamızda olmaması gerek," dedi.

Önce ne dediğini idrak edemeyerek safça gözlerimi kırpıştırdım. Sonra imasının farkına vardım ve – bir kez daha – ağzım kocaman açıldı. Gözlerim de. Elimdeki çantayı omzuna bir kere daha indirirken, "Sapıklaşma!" diye cırladım.

Sabır diler gibi, yüzünü ve ellerini yukarı çevirdi. Sakinleşmeye çalışır gibi bir hali vardı. Bu, iyi bir şeydi, çünkü kızdığı zaman beni korkutmadığını söyleyemezdim.

"Sabrımı taşırıyorsun, Mayıs."

Bu hali gözüme aşırı tatlı geldi birden. Yumuşayıverdim. Adamın kişiliği çileden çıkarsa dahi cazibesi insanı yatıştırıyordu. "Böyle söyleme, aşkım," dedim. Her zaman o oyun oynayacak değildi ya?

Bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. "Şimdi aşkın mı oldum?"

Gözlerimi tatlı tatlı kısıp ona uzaktan bir öpücük attım. "Sen hep benim aşkımdın."

"İğrençsin," derken suratına yayılan sırıtışı o bile engelleyemedi. Ya da kafa travması geçirdiğinden, mantıklı hareket edebilecek kadar kendinde değildi.

"Aşk olsun," dedim yüzümde zaferin zevkiyle yumuşamış koca bir sırıtışla.

"Olsun," dedi hiç beklemediğim bir şekilde. Saniyenin onda biri kadar bir süre içerisinde heyecandan panikatak geçirerek gülümsememi kaybettim. Fakat aptal ve gereksiz düşüncelerimin aksine, Arın on saniye önceki haline geri dönerek sinir bozucu kimliğine büründü. "Olmak zorunda," diye ekledi. Havaya kalkan tek kaşı, duygusuz sesine daha da itici bir hava katmıştı. Yüzde bin beş yüz emindim ki bunu bilerek yapıyordu. Flört edermiş gibi başlayıp, soğuk bıçağını insanın kalbine saplayıveriyordu. Biraz dramatize etmiş olabilirdim, evet, ama bu, karnıma çarpan güllenin acısını geçirmemişti. "İnsanları inandırmak zorundayız," diye devam etti.

"Ben iyi bir oyuncuyumdur," dedim bozulduğumu belli etmemeye çalışarak. "Sen kendini düşün."

Cevap vermeden, ceketini çıkarıp masasına geçti. O sırada, hâlâ ne iş yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Kişisel asistanların ne yaptığını araştırmayı zihnimin bir köşesine not etmiştim ama... Her neyse, Arın bir talimat verirdi herhâlde.

Bu umutla ayakta durmaya bir son verip, Arın'ın masasının tam karşısındaki küçük koltuğa oturdum. O da bu sırada bilgisayarını açmış, önüne konulan dosyalara göz atmaya başlamıştı. Tamı tamına filmlerdeki yakışıklı iş adamları gibiydi. Sadece onlardan bin kat daha yakışıklıydı. Ve çekiciydi. Ve seksiydi. Ve muhteşemdi. Bütün dikkati işindeyken ve mimikleri, kaşlarını hafifçe çatıp arada bir dudaklarını birbirine bastırmaktan ibaretken bile cazibesi odayı doldurmuş vaziyetteydi. Öyle bambaşka bir etkisi vardı ki, kalbim yerinde acıyla kıv-

randı. Avuç içlerim terlemişti ve olur olmadık anlarda delicesine iç çekmemek için kendimi zor zapt ediyordum.

Bu sürede Arın, beni hiç fark etmedi. İşlerine öyle bir dalıp gitmişti ki, tam karşısında oturuyor olmama rağmen bir kez bile dönüp bana bakmamıştı. Bir ara Sena'yı arayıp kahve istemiş ama bana bir şey içmek isteyip istemediğimi sormamıştı. Sanki yokmuşum gibi, sanki beni görmüyor hatta rahatsızca yerimde kıpırdanmalarımı dahi duymuyormuş gibiydi.

Bu, biraz kalp kırıcı olmuştu.

Arın'ın tavrına bakılırsa, boş boş oturmam olması gereken şeymiş gibiydi. Yine de hemen pes etmedim tabii ki. Boğazımı temizlemek bahanesiyle hafifçe öksürdüğümde nihayet bakışlarını bana çevirdi. Önce boş boş bakıştık, ardından ben sırıtarak göz kırptım. Arın da – her ne kadar gülmemeye çalışsa da – dudaklarının iki yana kıvrılmasına engel olamadı. Olmamalıydı da zaten. Çok güzel gülüyordu.

"Ne var?" dedi zapt etmeye çalıştığı gülüşünün boğuklaştırdığı sesiyle.

"Bütün gün burada boş boş oturacak mıyım?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ne bileyim... biraz kişisel asistanlık falan yapmam gerekmiyor mu?"

Oflayarak arkasına yaslandı ve elindeki kalemi artistik hareketlerle çevirmeye başladı. Hayır, zaten sadece nefes alıp vermekle bile bir dünya harikasıyken, bu tarz hareketlere ne gerek vardı canım? *Bizdeki de kalp. Bizde ki de can.*

Küçük isyanımı tabii ki Arın Bey fark etmedi ve 'mükemmel olmaya' devam etti. Ben de çaresizce iç çektim.

İç çekişimin sebebini sıkıntıya yorarak – şükürler olsun – kaşlarını çattı. Aklından neler geçtiğini öğrenmek için dünyaları verirdim şu an. Bir kişisel asistan üzerine niçin bu kadar yoğun düşünüyordu ki?

1. Her sabah günaydın öpücüğü.

2. Akşamları el ele sahil turu.

3. Uyumadan önc-

"Sana bu ofisin içinde bir masa ayarlamamız gerekecek. Gözümün önünde olmalısın. Dışarıda bir saçmalık yapmanı göze alamam."

Arın'ın sesi fantezilerimi bir dozer gibi yıkıp geçti. Suratımı buruşturdum. Dışarıda bir saçmalık yapmamı göze alamazmışmış. Gören de sürekli saçmalıklar yapıyorum sanacaktı. Ne olmuş erkekler tuvaletinin penceresinden bir adamın kucağına düştümse? *Buna saçmalık değil, kader denir, yakışıklı.*

"Biliyorum," dedim bozuntuya vermeden. "Beni yakınında tutmak istiyorsun ama bu kadarı da fazla değil mi?"

Yüzümdeki sinir bozucu sırıtışın ağır ağır yayılmasına izin verirken, bu durumun aslında benim için de beklediğimden daha eğlenceli olduğunu kabul etmem gerekirdi. Çok şükür zekâmı kaymetmemiştim... Sadece bazen verimli bir şekilde kullanamıyordum.

Sabırla iç çekti. Ve söylediklerimi bıyık altı bir gülüşle karşılayarak, "Sena'ya haber vereyim, ayarlasın,"

dedi. Sonra durup birkaç saniye düşündükten sonra devam etti. "Sen bugünlük gidebilirsin. Yarın sabah yine aynı saatte alırım seni."

Omuzlarımı düşürerek başımı salladım. "Tamam," diye mırıldandım sessizce. Oturduğum yerden yavaşça kalkıp elbisemi düzelttim. "Gideyim o zaman ben." Neyi beklediğimi bilmiyordum ama Arın'dan bir hareket gelmemesi sinirlerimi bozmuştu.

Nerede benim hoşça kal öpücüğüm?

"Yarın görüşürüz," diyerek arkamı döndüm. Hızlı ayak sesleriyle kapıya kadar gitmiştim ki, tam kapının önünde, elim kapının kolundayken Arın'ın sesini işittim.

"Mayıs?"

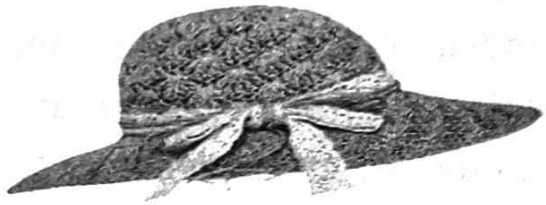
Omzumun üzerinden arkama baktım. "Efendim?"

Yüzüme bakarak gülümsedi. "Yarın sakın şapka takma."

Durumun nasıl olduğunu bilmesem benimle flört ettiğine yemin edebilirdim. Ama hayır, o, sadece böyle bir adamdı işte. Sizinle konuşurken, saçma sapan bir şey söylüyor olsa bile, içinizde delicesine bir anlamlandırma isteği uyandırıyordu.

Tıpkı onun yaptığı gibi gülümsedim. "Senin için en güzelini takacağım."

Ardından kapıyı açtım ve gülümsemem koca bir sırıtışa dönerken dışarı çıktım. Belki bu oyun o kadar da kötü bir fikir değildi. Belki ben de biraz eğlenirdim.

7. Bölüm

Kâğıdın katlama yerinin üzerinden tırnağımla son kez sertçe geçtim, tıpkı diğer kanada yaptığım gibi. Ardından kıvırdığım kenarı hafifçe açarak yere paralel hale getirdim. Son olarak ucunun sivri yerine parmağımla hafifçe bastırdım ve sırıttım. Evet, kâğıttan uçağım hazırdı! Uçak dediğime bakmayın. Öyle ustalıkla katladım ki, jet gibi gidecekti, biliyordum. Bu sebeple adını May Jet 2091 koydum.

Masanın üzerindeki kaleme uzanırken göz ucuyla Arın'a baktım; farkımda bile değildi. Muhtemelen birden kanatlanıp, etrafa ışıklar saçarak odanın içinde uçmaya başlasam bile farkımda olmayacaktı. Çünkü bütün hayati fonksiyonları buna bağlıymış gibi, önündeki işlerle ilgileniyordu. Mental olarak başka bir gezegene göçmüş durumdaydı âdeta.

Bense sabahtan beri masamda oturup duruyordum. Arın Bey'in kişisel asistanı olarak yapacağım şeyler; ofise gelmekle, öğlen yemeğine onunla gitmekle ve akşam beni eve bırakmasına minnettar olmakla sınırlıydı. Onun dışında yapabileceğim tek bir şey bile söylememişti. Sanırım planı sıkıntıdan, yavaşça ve acı çekmemi sağlayarak beni öldürmekti.

Ama hayır, ona bu zevki tattırmayacaktım.

Yaptığım uçağı işaret parmağımla başparmağımın arasına aldım. Önce elimi ileri geri hafifçe salladım, ardından uçağı bütün gücümle Arın'a doğru fırlattım.

May Jet 2091 kazandığı mükemmel ivmeyle, tam da istediğim gibi, Arın'la aramızdaki mesafeyi aşarak, kafasına isabet etmek suretiyle yolculuğunu tamamladı.

İşte bu! Teşekkürler, teşekkürler. Bir sonraki yolcuğumuzda sizleri de aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Benim kafamın içindeki küçük kutlama şenliğinin aksine, Arın mavi gözlerini önündeki kâğıtlardan ayırarak bana baktı. Ona oldukça gevşek bir gülümseme hediye ettim. Ve neşeli bir şekilde el salladım.

"Yaptığın saçmalığa mantıklı bir açıklama bulman için sana on saniye veriyorum, Mayıs. Aksi takdirde ofisimde bir kaçıkla birlikte oturduğuma ikna olup, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'ni arayacağım."

Arın'ın huysuz bir surat ifadesiyle bunları söylemesi sadece yüzümdeki gülümsemenin koca bir sırıtışa dönmesine neden oldu.

"Eminim orada birçok eski dostun vardır," dedim yeni bir uçak yapma işine girişirken. *Hazır ol Arın, May Jet 2092 geliyor!*

"Bana deli demeye mi çalışıyorsun?"

Arın'ın hâlâ işe dönmemiş olmasına şaşırırken, sırıtışımı yapmacık ve eğreti bir gülümsemeye çevirdim tekrar. "Hayır, aşkım," dedim fazla yılışık bir sesle. "İnsanları delirttiğini söylemeye çalışıyorum."

Gözlerini devirdi. Şaşırmamıştım! Her beş cümlemden üçüne bu tepkiyi verdiği için artık alışmıştım. "Canının sıkıldığının farkındayım," dedi.

Bu defa şaşırmıştım işte. Demek başını gömdüğü dosyaların dışında bir şeylerin farkındaydı, öyle mi? İlginç. "Buna şaşırdım doğrusu. Nefes almadan çalışırken, bir şeyleri fark etmek için zamanın olmaz sanıyordum."

Hafifçe omuz silkti. "Başarılı olmak kolay değil."

Eh, haklı sayılırdı. "Ama yine de benim canım sıkılıyor."

"Bak," dedi bütün ilgisini bana yönelterek. Böyle zamanlarda kalbimin deli tavuklar gibi kanat çırpmasına engel olamıyordum. "Geçtiğimiz iki haftada işlerim çok yoğundu. Fakat bugün, önümdeki şu dosyaları da hallettikten sonra rahatlıyorum. Yani bir gün daha sabret, ondan sonra... sonra daha eğlenceli şeyler yapacağız."

Kaşlarım şaşkınlık ve tereddütle alnımın ortasında birbirine yaklaştı. "Daha eğlenceli şeyler derken?"

Arın'ın sırıtışı kalbimdeki deli tavukları coşturdu. "Bilirsin, sevgililerin yaptığı şeyler işte."

Bir anda gözlerim hevesle büyüdüler. Kendimi kaybedip ellerimi çırptım. "El ele sahilde dolaşmak, bir çiftlikte ata binmek ya da lunaparka gitmek gibi mi?"

"Hayır!" dedi dehşete bulanmış bir ses tonuyla. "Üç yaşındaki çocukların yapacağı şeyler demedim. Sevgililerin yapacağı şeyler dedim. Yemeğe çıkmak, sinemaya gitmek gibi. Hiç sevgilin olmadı mı senin?"

"Oldu tabii ki. Sadece senin kadar sıkıcı değillerdi."

Ondan beklenmeyecek bir kahkaha yükseldi. "Benim sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sıkıcı doğru kelime değil belki," diye mırıldandım kahkahasının ne kadar harika olduğunu düşünmemeye çalışarak. "Ama nasıl eğleneceğini bilmediğin ortada."

Ukala bir tebessüm kıvırdı bu defa dudaklarını. "Ben," dedi iddialı bir ses tonuyla. "Nasıl eğleneceğimi çok iyi bilirim."

Tek kaşım istemsizce yukarı doğru kalktı. "En son ne zaman lunaparka gittin?"

"Çocukken," dedi tekdüze bir sesle ve ekledi. "Eğlenmek için lunaparka gitmek şart değil, biliyorsun değil mi?"

Gülümseyerek başımı yana eğdim. "Hayır, şart. Bir kulübe gidip dans etmek ya da sinemaya gidip film izlemek eğlence değildir. Lunaparka gitmek eğlencedir."

Bir süre sesini çıkarmadan, şaşkın şaşkın bana baktı. Ardından başını iki yana sallayarak tekrar dosyalarına döndü. "Seni asla lunaparka götürmeyeceğim."

Suratımı buruşturarak omuz silktim. "Gitmek için sana ihtiyacım yok zaten!"

Kafasını tekrar kaldırıp bana baktı ve aniden sırıttı. Dudakları cezbedici bir şekilde iki yana kıvrılırken, parlak mavi bakışları kısıldı. Cevap vermesini, beni sinirlendirecek bir şeyler söylemesini bekledim ama öylece sırıttı. Ve böyle, hiçbir şey yapmadan yalnızca sırıtırken tam anlamıyla nefes kesici görünüyordu. O kadar nefes kesiciydi ki, ciğerlerime somut bir ağrının saplandığını hissettim.

Gözlerini kaçır, Mayıs. Bakma, ona bakma! Gözlerine bakma!

Zihnimde yankılanan bütün ikazlara rağmen bakışlarımı Arın'dan ayıramadım! Âdeta hipnotize olmuş gibiydim. Bir kez daha araba farı görmüş tavşan gibi öylece kalakaldım. İşin garibi, o da çekmedi bakışlarını. Suratında çarpık sırıtışıyla, saniyeler boyunca gözlerimin içine baktı.

Bunun ne kadar sürüp gittiğini bilmiyordum. Hem seneler sürmüş gibi uzun hem de göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi kısa gelmişti doğrusu. Ama her şey kapının tıklanmasıyla son buldu. Arın boğazını hafif bir öksürükle temizleyip bakışlarını benimkilerden ayırarak, tok bir sesle, "Gel!" dedi.

Sena elinde dosyalarla içeri girerken, ben de kendimi Arın'ın yörüngesinden çıkabildiğim için tebrik ettim. Tamam, aslında yörüngeden çıkmamıştım, Sena sayesinde âdeta şutlanmıştım ama en azından gözlerini gözlerimden ayırmaması için Arın'ın yakasına yapışmamıştım, değil mi? Bu da bir şeydi.

Saçma düşüncelerimden telefonumun titreyişiyle sıyrılıverdim. Uzanıp masanın üzerinden aldığımda

ekrandaki isim kalbimin korkuyla titremesine neden oldu.

Akın Arıkan.

Onu tamamen aklımdan çıkarmıştım! Gerçi ben de akıl mı kalmıştı? Son beyin hücremi de biraz önce Arın'la bakışırken yitirmiştim.

Alt dudağımı dişlerken, korkunun ecele faydası yok diyerek gelen mesajı açtım. Yalnızca tek bir cümle yazıyordu. Beni sinirlendiren, telaşlandıran ve korkutan tek bir cümle.

'Ofisime gel.'

Birkaç saniye boyunca dudaklarımı kemirerek, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Aslında yapacağım çok fazla bir şey yoktu, Akın'ın ofisine gidecektim. Sonuçta hâlâ onun için çalışıyordum, değil mi? Bu sebeple, direnmenin bir manası olmadığına karar vererek, oturduğum yerden kalktım ve ağır adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Arın'ın beni fark edeceğini düşünmüyordum ama tam kapıdan çıkacakken arkamdan seslendi.

"Nereye gidiyorsun?" *Sesi yine fazla otoriter.*

"Tuvalete," dedim sıradan bir sesle. Ve başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıdan çıktım.

Akın'ın ofisi, Arın'ınkiyle aynı katta olduğu için vakit kaybetmeden, hızlı adımlarla oraya vardım. Sena'ya, Akın'ın beni beklediğini söyleyerek içeri daldım. Arın'daki suratsızlığın aksine Akın geniş bir tebessümle karşıladı beni.

"Hoş geldin," dedi. Sesi gerçekten arkadaş canlısı

çıkıyordu.

"Hoş buldum," diye cevap verirken, midemi kasan duygulardan sıyrılmış olarak ben de gülümsedim ve gösterdiği koltuğa oturdum.

"Eee," dedi, suratını sarmış olan haylaz bir tebessüm eşliğinde. "Muhteşem Arın Arıkan'la hayat nasıl gidiyor?"

Hafifçe omuz silktim. "Garip."

"Garip derken?"

"Bilirsin işte, sürekli iş, iş, iş... Geri kalan zamanlarda da ya tuhaf kazalara kurban gidiyoruz ya da didişiyoruz."

Kaşları bir an için şaşkınlıkla çatıldı. "Arın didişmez," dedi kesin bir dille. "Onunla tartışmaya çalışırsan aşırı havalı bir cevap verir ve arkasına bakmadan yanından ayrılır."

Dudaklarımı büzdüm. "Eh, benim yanımdan pek ayrılamıyor."

Akın gür bir kahkaha atarak keyifle arkasına yaslandı. Suratındaki keyifli ifade bir milim bile yerinden oynamadan, "İşte bu," dedi. "Düşündüğümden çok daha başarılısın anlaşılan."

Herhangi bir şeyi, herhangi bir şekilde nasıl başardığım hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen, onu bozmamak için gereğinden fazla hevesli bir biçimde gülümsedim. Bütün bunların başından beri istikrar gösterebildiğim tek mevzu hata yapmaktı! *İşe bakın, hata yapmakta çok başarılıyım!*

Ve sıkılmakta.

Arın'ı, dikkatimi dağıtacak bir şeyler olmadan izlemenin paha biçilemez olduğuna kesinlikle katılıyordum. Yine de onu izlerken, aynı zamanda yapabileceğim başka şeyler olmasını da tercih ederdim. Bu şeyleri onunla yapabilmeyi daha çok tercih ederdim elbette.

Karşımdaki adamın, aklımdan geçen saçma düşüncelerin öznesiyle kardeş olduğunu, ayrıca patronum olduğunu düşünerek gözlerimi kırpıştırdım. "Elimden geleni yapıyorum."

Duyduğu şeyle memnun olmuş gibi bir kere daha gülümsedi. Arıkan kardeşlerin bütün gülümsemelerini Akın çalmış gibiydi. Arın'ın yerine de o gülümsüyordu sanki ama Arın kadar güzel gülümseyemiyordu.

Yine düşünmemen gereken şeyler düşünüyorsun, Mayıs. Sana ne el âlemin gülüşünden?

Akın, gülümsemesi henüz sönmemişken dirseklerini masaya dayayarak hafifçe öne doğru eğildi. "Bana," dedi bakışlarını kurnazca kısarak. "Bulabildiğin en ufak bilgiyi bile getirmeni istiyorum."

Rahatsızca kıpırdandım. "Mesela yaptığı anlaşmalar ya da işle ilgili diğer şeyler gibi mi?"

Akın kaşlarını hayal kırıklığıyla çatıp hızla arkasına yaslandı. "Ah, hayır! İşle ilgili şeyleri Arın zaten benimle her zaman paylaşır!"

Anlamayarak yüzüne baktım. "O zaman neyle ilgili şeyler?" diye sorarken kendimi biraz şapşal hissettim. Bu zamana kadar hep iki kardeşin şirket içi iktidar kavgasının ortasına düştüğümü düşünüyordum. Ama Akın'ın pek iktidar hırsı olmadığını şu an fark ediyor-

dum. Ve bu farkındalık zihnimin bir boşluğa düşmesine sebep oldu. Mesele iktidar meselesi değilse neyin ajanlığını yapıyordum ben?

"Benim istediğim özel bir bilgi," dedi Akın sanki zihnimi okumuş gibi. "Bir pürüz arıyorum, tamam mı? Abimin göründüğü gibi mükemmel olmadığını kanıtlayacak bir pürüz. Onun da hepimiz gibi insan olduğunu gösterecek bir ipucu."

"Neden?" Bu soru kontrolümün dışında fırlamıştı dudaklarımdan. Aklım başıma geldiğindeyse duraklayarak, utangaç bir şekilde gülümsedim. Nedense utanmak aklıma gelen ilk şey olmuyordu hiçbir zaman.

"Çünkü ödeşmemiz gereken bir mesele var," diye yanıtladı beni.

Tavrı rahat olsa da bundan bahsetmek istemediği gün gibi ortadaydı. Oysa ben ne olduğunu öğrenmek için şu anda kendi çocuğumu, eh, tamam en azından Nisan'ı kesebilirdim. Birazcık başımı dinlesem fena olmazdı hani.

Bir yandan merakım, sıkılmaktan suyu çıkmış canım ve profesyonel davranma çabam arasında bin parçaya bölünürken, bir yandan da bu işi istediğim gibi nasıl ele alabileceğimi zihnimde tartmaya çalıştım. "Daha spesifik olabilirsek belki daha yararlı olabilirim. En azından neye odaklanacağımı bilirsem..."

Atışımın boşa gittiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu, zira Akın, suratındaki ifadeyi hiç bozmadan yüzüme bakmaya devam etti. "Dedim ya, düşündüğümden bile iyisin. Şu hale bak, Arın'ın ofisinden geliyorsun. İstediğim gibi bir şey bulduğunda anlayacak kadar zeki olduğuna eminim zaten."

Bu laf kalabalığı arasında ısrar edersem, daha sonra kendime geri zekâlı diyeceğim cümleler kurmasına sebep olacağım için sustum. Demek ki Akın da canı isteyince en az Arın kadar çokbilmiş olabiliyordu. Sadece bunu, insanları budamak, rezil etmek ve rencide etmek için kullanmıyordu besbelli.

"Pekâlâ, o zaman," diyerek ayağa kalktım. Madem sinir bozucu birinin yanında kendi can sıkıntımda boğulacaktım, bu kişinin Arın olmasını tercih ederdim. Acaba Akın aralarındaki meseleyi bana anlatmadığı için ona gizliden gizliye trip atıyor olabilir miydim? Evet, olabilirdim. Bu, onun umurunda mıydı? Hayır, kesinlikle değildi.

"Ben ofise dönüyorum," derken çenemi yukarı kaldırıdım ve bunu yaptığımda filmlerdeki güzel kadınlar gibi kibirli ve havalı göründüğümü umdum.

Ama Akın'ın bakışları bu küçük hareketimden etkilenmiş gibi durmuyordu. Gayet sıradan bakıyordu. Ve bana cevap olarak sadece kafasını sallamakla yetindi. Kabalık, Arıkan erkeklerinin en ufak hücrelerine dahi işlemişti. Eğer bir masalda yaşıyor olsaydık asla prens olamazlardı!

Kötü kalpli, yakışıklı şövalye? Belki.

Tekrar Arın'ın ofisine döndüğümde ve onu bıraktığım gibi masasının başında bulduğumda göz devirmeden edemedim. Kendimi sıkıcı saatlere hazırlamaya çalışarak yerime geçerken, duyduğum cümleyle donakaldım.

"Yediklerine dikkat etsen iyi olur belki." İfadesiz bakışlarımı ona yönlendirdim. Halinden gayet memnun

bir şekilde sırıttı. "Tuvalette bu kadar zaman harcamak zorunda kalmazsın."

Eğer gözlerimden öldürücü ışınlar çıkarabiliyor olsaydım, Arın'ın canını şuracıkta almış olurdum muhtemelen. Ardından, bu kadar güzel bir yaratığa kıydığım için yüzyıllık bir yas dönemine girmek zorunda kalırdım büyük ihtimalle ama o sözlerden sonra değeceğine inanıyordum.

"Sana gün sonuna kadar tahammül edebilmek için aynada kendime terapi yapmak zorunda kaldım. Özür dilerim."

Dudaklarımdan komut beklemeden, âdeta vahşice fırlayıp giden kelimelerin tek sorumlusu Nisan'dı! Sizinle sürekli didişen bir kardeşiniz olunca, bu tarz tartışmalarda bir kaplan kesilmeyi başarabiliyordunuz.

Arın küçük bir kahkaha attı. Tanıştığımız günden bu yana gülme katsayısı artmıştı adamın. Hayatına âdeta neşe getirmiştim.

"Terapi, öyle mi?"

"Hı, hı." Tatlı bir kız çocuğu edasıyla kafamı salladım. "Aynen öyle."

Tıpkı kardeşi gibi, öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayadı. Ve parlak, kurnaz bakışlarını bir müddet sessizce yüzümde dolaştırdı. "Oysa benden ayrı kalmaya dayanamıyor gibiydin."

İçimdeki vahşi kaplan bir anda uslu ve mayışık bir kediye dönüşüverdi. Bu, o kadar hızlı gerçekleşmişti ki, Arın'ın bakışlarıyla insanı hipnotize edip edemediğini düşünmeye başlamıştım.

Daha az önce benimle alay edip sinirlerimi tepeme çıkarırken, bir bakışıyla dizlerimin bağını çözüyor olması kesinlikle adil değildi.

"Öyle," dedim. Etkilenmemiş gibi, dişlerimi göstermeme zahmetine girmeden, dudaklarımı zorlayan yapay bir gülümsemeyle. "Tuvalette bile özlüyorum seni."

İfademin ve ses tonumun zihnimden geçenleri belli etmemesine o kadar şaşırmıştım ki, Arın'ın yerinden doğrulduğunu ve süper gücünün üstümdeki etkisini kontrol edermiş gibi gözlerini kıstığını son anda fark edebildim. Ama bu, yalnızca birkaç saniye sürdü. Ardından o çelikten ifadesi hızla geri döndü.

"Aksi mümkün değil zaten," dedi egosu sesinden taşarken.

Pekâlâ, aksi gerçekten de pek mümkün olmadığı için bu konuyu uzatıp içinden çıkamayacağım bir hale getirmek istemedim. Bu sebeple konuyu değiştirmeye karar verdim ve aklıma gelen ilk şeyi sordum. "Eee, yarın ne yapacağız?"

Kaşlarını yukarı kaldırıp dudaklarını büzdü. "Kesinlikle lunaparka gitmeyeceğiz."

Omuzlarımı düşürüp suratıma bezgin bir ifade yerleştirdim. "O kadarını anladım," dedim. "Ama lütfen sıkıcı bir yemek de yemeyelim."

Sabır istermiş gibi iç çekti; sanki ihtiyacı olan oymuş gibi! Ben bütün gün onun egosuyla uğraşıp, bir yandan da can sıkıntısından ölmemeye çalışıyordum. İçinden çıkamayacağım bir aile entrikasına neredeyse gönüllü bir şekilde atlamış olmam da cabasıydı. *Asıl benim sab-*

ra ihtiyacım var, Arın Bey!

Zihnimdeki gürültülü kavgadan haberi olmayan Arın düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. Adamın her mimiği, bir öncekini gölgede bırakacak kadar güzel görünüyordu gözüme. Ve sadece üç beş mimik kullandığını hesaba katarsak, bu oldukça saçma ve içinden çıkılmaz bir durumdu.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu. "Yani lunaparka gitmek dışında."

Dudaklarımı büzerek bir müddet düşündüm ve aklıma gelen fikirlerden en sıkıcısını seçerek Arın'a sundum. "Belki yürüyüş yapabiliriz. Çok güzel bir park biliyorum."

Arın bir kere daha gülümsedi ama bu seferki çapkınlık sıfatını bile aşacak kadar cezbedici bir gülüştü. Niye böyle güldüğünü ve kalbime bu eziyeti niçin yaptığını başta anlamasam da, kulaklarımda çınlayan sorusu olayı kavramama yardımcı oldu. "El ele mi yürüyeceğiz?"

Oyununa ortak olmak için aynı şekilde gülümsedim. "Eğer bu kadar çok istiyorsan..."

"Başka çarem var mı?" derken tek kaşını, sesindeki alayı pekiştirir gibi kaldırdı. "Yoksa bir yerlerden kucağıma atlamaya başlarsın."

"O sayılmaz bir kere." Beş yaşındaki bir çocuğun savunmasını yaparken, beni bu kadar kısa süre içerisinde bu kadar çok hırçınlaştırabilmesinin, dünya rekorlar kitabında bir yere sahip olması gerektiğini düşündüm.

Dünyanın en sinir bozucu adamı. Tebrik ederiz!

Yakışıklılık ve çekicilik konusunda da birkaç ödüle sahip olabileceğinin farkındaydım ama şu an bunları sayarak kafamdaki hayalini şımartmak istemiyordum.

"En çok o sayılır," diye itiraz etti beyimiz. "Onun yüzünden buradasın."

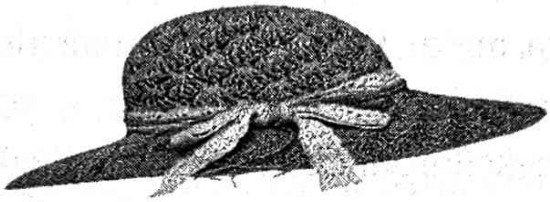
Haklıydı. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Ben bir kere daha konuyu değiştirecektim galiba. "Her neyse, yürüyüş yapacak mıyız?"

Bir saniye durup düşündü. Ardından başını ağır ağır salladı. "Yaparız ama önce bir yerlerde yemek yiyelim."

Heyecanla ellerimi çırptım yine. "Anlaştık o zaman."

Verdiğim tepkiyi saçma bulduğunu ifade etmek için kaşlarını çattı. Arın Arıkan böyleydi arkadaşlar; huysuz olduğunu ifade etmek için kaşlarını çatardı, mutsuzluğunu, keyifsizliğini, hoşnutsuzluğunu belirtmek için kaşlarını çatardı, verdiğiniz tepkiyi saçma bulduğunda kaşlarını çatardı. Her zaman kaşlarını çatmak için güzel bir sebebi vardı.

Ama kaş çatışı artık moralimi bozmuyordu. Yarın bu ofise tıkılıp kalmayacağımı bilmek beni öyle mutlu etmişti ki, sinir bozucu bütün tepkilerine gülümseyebilirdim. Günün geri kalanını geçirmek için çantamdan kitabımı çıkardım ve arada Arın'a kaçamak bakışlar atarak okumaya başladım. Bir yandan da zihnimde yarının planını yapıyordum. Kesinlikle bugünün acısını çıkartacaktım.

8. Bölüm

"Yavaş ye. Boğulacaksın."

Önümdeki İskender o kadar lezzetliydi ki, Arın'ın sinir bozucu ikazına alaylı bir sırıtışla cevap verip yemeye devam ettim. *Siz de çok nefis olabilirsiniz, Arın Bey, ama üzgünüm, bir İskender değilsiniz.*

Arın'la birlikte, hayatım boyunca içeri adım atma ihtimalimin bile çok az olduğu bir restoranda yemek yiyorduk. Aslında daha çok ben yiyordum. Çünkü Arın yemeğini çoktan bitirmiş ve benimle uğraşmaya başlamıştı. Yemeğimden başımı kaldırıp ona baktığımda, yüzündeki muzır ifadeyle bugün de her zamanki gibi yakışıklı olduğunu düşündüm. Üzerinde, onu olduğundan daha büyük ve ciddi gösteren takım elbiselerinden biri değil, kollarını dirseklerine kadar kıvırdığı, kareli,

ince bir gömlek ve açık renk, spor bir pantolon vardı. Bileğinde siyah kordonuyla parlayan saatiyle göz doldurmayı başarmıştı. Karşımda tüm asaletiyle oturan bu adam, Yunanlıların insanlığa tanrı diye yutturmaya çalıştıkları heykellerden bile daha yakışıklıydı. Bence sokaklarda böyle serbestçe dolaşmasına izin verilmemeliydi.

"Ciddiyim, yerken nefes almayı unutuyorsun ve bu, beni korkutmaya başladı."

Ağzımdaki büyük lokmayı hızla çiğneyerek, 'konuşmaya devam edecek misin sahiden' demeye çalıştığım bir bakış attım. Ama ne demek istediğimi anlamamış olacak ki, endişeyle kaşlarını çattı ve masanın üzerinden hızla bana yaklaştı. Mavi bakışları bu kadar yakınımda olunca kalbimin ritmine sahip çıkamıyordum.

"Boğuluyor musun, Mayıs?" dedi yalancı bir evhamla. "Boğulduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Cevap ver!"

Sahte telaşı ve acelesi o kadar komikti ki, tam lokmamı yutarken kahkaha atmaya başladım ve lokmam boğazımda kaldı. Kahkaham sert bir öksürüğe dönüşürken, masadaki suya hızla uzanıp büyük bir yudum aldım ve nihayet sakinleştiğimde Arın'a ters bir bakış attım.

"Senin yüzünden boğulacaktım sahiden, Arın!"

Arın neşeyle güldü, bu fikir gerçekten hoşuna gitmiş gibiydi. "Sana yavaş yemeni söylemiştim."

O, geriye doğru taranmış kumral saçları, durgun denizleri andıran mavi bakışları ve kimselerde olmayan

çekiciliğiyle aklımı başımdan almaya çalışırken – bunu isteyerek yapıp yapmadığına hâlâ emin olamıyorum doğrusu – bakışlarımı ondan kaçırdım. "Ben yavaş yiyorum. Sen güldürdüğün için boğulacaktım."

Önce tabağıma, sonra bana baktı ve derince bir iç çekti. "Sahiden yavaş yiyormuşsun. Tabağının yarısı hâlâ duruyor."

Kaşlarımı çatarak çatalıma bir lokma daha aldım ve ağzıma atmadan önce Arın'a cevap verdim. "Yememe izin vermiyorsun ki. Çocuk gibi davranıp sinirlerimi bozuyorsun."

Gürültülü bir kahkaha atıp arkasına yaslandı. "Hayatımda ilk defa biri bana çocuk gibi davranıyorsun dedi."

"Hoş bir şey mi sence?" Artık laubalilik sınırını aştığımız için ağzımdaki lokma bitmeden cevap vermiştim ona.

"İlginç bir deneyim, insan kendini biraz uçarı hissediyor."

Boş bakışlarımı saklamak için gözlerimi kırpıştırarak birkaç saniye suratına öylece baktım. Sonra bu saçmalığa bir son vermek ve muhabbeti bitirmek için ağzıma bir lokma daha attım. Arın'la bir arada olmak her geçen saniye daha da kolaylaşıyordu. Ve o kasıntı halinden sıyrıldıkça daha iyi anlaştığımızı fark ediyordum. Tabii geçirdiğimiz on saatin yalnızca üç dakikasında sıyrılabiliyordu ama olsun. *Yavaş yavaş.*

Yemeğime hak ettiği ilgiyi gösterirken, Arın sonunda sessizleşmeye karar verdi. Aslında bir iki kere,

büyük ihtimalle de iğneleyeci bir şeyler söylemek için ağzını açacak gibi oldu ama son anda vazgeçip, konuşmak yerine hafifçe sırıttı. İskender'in üzerindeki ilgiyi bile kendi üstüne çekmeye çalışıyordu bu adam. Egosu öyle büyüktü ki, başka türlüsüne gönlü razı olmuyordu resmen!

Yine de bu defa istediğini alamadı. Tabağımdaki son lokmayı da mideme gönderene kadar ona kaçamak bakışlardan fazlasını vermedim ve nihayet başımı kaldırdığımda beş karış suratıyla karşılaştım. Bu adamın neden sevgilisi olmadığını böyle zamanlarda çok iyi anlıyordum doğrusu. Muhtemelen bir kadının gözlerinin içine baktığında kendi yansımasını görüyordu.

"Eee..." dedim suyumdan bir yudum daha almadan önce. "Yemeğimizi yedik, şimdi ne yapıyoruz?"

Bana aksi bir bakış atıp dudaklarına yalancı bir tebessüm kondurdu. "Seni yerinden kaldırabilmesi için bir vinç çağırıyoruz."

Anlaşabildiğimize dair kurduğum bütün düşünceleri, çağırmaya niyetlendiği vinçle yıkıyor olsa da beni kızdırabilmek için çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Tuvalet şakaları, kiloyla dalga geçmek..." Her harfte vurguladığım kınama duygusu iyice hissedilsin diye birkaç saniye sustum. "Kadınlar sana bayılıyor olmalı." Yalancı gülümsemem yüzüme yayılırken, başımı biraz yana eğdim.

Arın'sa mavi gözlerini hafifçe kıstı. Önce sinirleneceğini düşündüm fakat dudakları, cezbetmek fiilini bile gölgede bırakacak bir gülümsemeyle kıvrıldığında yanıldığımı anladım. Kollarını masaya dayayıp bir kere

daha bana eğildi. Nefesimi tuttum ve o, "Emin ol, bayılıyorlar," derken, sıvı faza geçip ayaklarının dibine akmamak için kendimi zapt etmeye çalıştım. *Allah'ım, bu gerçekten haksızlık!*

"Hı hıı," dedim çocukça bir inkârla. "Eminim öyledir."

Gülümsemesi sırıtışa dönüştü. "Aynen öyle."

"İyi."

"İyi."

"Güzel."

"Güzel."

Çocukça inatlaşmamızı, hesabı istediğine dair garsona küçük bir hareket yaparak böldü. Bunu yaparken bile öyle kendinden emindi ki, insanın sürekli onu izleyesi geliyordu. Bilimsel bir araştırma adı altında Arın'ı alıp incelemek istiyordum. Böylelikle her mimiğinin üzerimde niçin böyle büyük bir etkisi olduğunu bulabilirdim belki.

Hesabı ödedi ve ikimiz aynı anda ayağa kalktık. Çıkışa yöneldiğimizde Arın kalp atışlarımı durduracak bir şey yaptı; uzanıp elimi tuttu. Bunu öyle zahmetsiz, öyle doğal bir şekilde yaptı ki, sanki benim elimi tutması bu dünyanın en olağan şeyiymiş gibi görünüyordu. O kadar ki, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken ona itiraz etmek için geçerli bir sebep bulamadım. Tek yapabildiğim, kalbimin durmaması için dua etmek oldu.

Arın içinse her şey normal seyrinde olmalıydı, çünkü adımlarını ağır ağır atmaya devam etti. Bir an söy-

lediklerinin doğruluğunu görmüş gibi hissettim kendimi, gerçekten kadınlar ona bayılıyor olmalıydı. Çok az tanıdığı bir insanla kurabildiği fiziksel temasta bile bu kadar rahat olmasının başka bir açıklaması olamazdı sanırım.

Pekâlâ, bunları düşünmek garip bir biçimde sinirlenmeme ve ruhsal olarak çökmeme sebep olduğu için düşünmemeye çalıştım ve kafamı dağıtmak için sordum. "Şimdi ne yapacağız?"

"Parka gideceğiz."

"Arabayla mı?" Sadece konuşmuş olmak için sormuştum bu soruyu.

"Hayır." Eliyle ilerideki bir yeri işaret etti. "Hemen şurada güzel bir park var. Orada takılırız diye düşündüm."

"Tamam," diye mırıldanırken, ne kadar tehlikeli bir işe soyunduğumu bir kere daha fark ettim. Çünkü Arın elimi tutup beni peşinden sürüklerken kalbim delicesine atıyordu. Midemde tavuklar dans ediyordu. Vücudum bugüne kadar hiç vermediği tepkiler veriyordu. Daha önce birilerinden hoşlandığım olmuştu. Çok beğendiğim ve suratını yemek istediğim insanlar da olmuştu fakat bu, başka bir şeydi. Arın'a karşı hissettiğim duyarlılık çok farklıydı. Saç diplerimden parmak uçlarıma kadar bütün hücrelerim onun farkındaydı ve en ufak hareketi bile içimde depremlere, tufanlara sebep oluyordu.

Evet, Arın'a kendimi kaptırıp âşık olmam işten bile değildi. Buradan stratosfere kadar egosu olabilirdi ve beni durmadan sinir edecek şeyler söylüyor olabilirdi

fakat onda bunlardan daha fazlası olduğunu da içten içe biliyordum. Hiç görmemiştim ama hissediyordum. Bu mükemmelliğinin altına gizlediği insancıl duyguların varlığını, bir elimin beş parmağını bildiğim kadar iyi biliyordum. Ve bunları keşfetmek istiyordum. Arın'ı her yönüyle tanımak, her açısıyla bilmek istiyordum; yalnız kaldığında ne yapar, hangi kitapları okur, hangi filmleri izler? Hatta bunlardan daha ziyade, o kitapları okurken ya da o filmleri izlerken neler hisseder? Çocukluğundan kalma bir rüyası var mı? Kendini en çok kimin yanında güvende hissediyor? Elimi tutunca ne hissetti? O da beni tanımak istiyor mu?

Zihnimde sıralanan bu saçma sapan sorular, Arın'ın parktaki bir banka oturması ve nihayet elimi bırakmasıyla yarıda kesildi. Eli elimden çekildiğinde kendimi tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissettim ve öylece kalakaldım. Banka, Arın'ın yanına oturmayı bile akıl edemedim.

"Mayıs?" dedi bunu fark ettiğinde. Sesi meraklıydı. Sonra gülümsedi. "Daldın gittin. Ne düşünüyorsun?"

Hâlâ ayakta dikildiğimi fark edince usulca onun yanına oturdum ve sorusuna, "Hiç," dedim. "Sadece merak ediyorum da, bu kadar mükemmel olmadığın zamanlarda-"

Ne dediğimi fark etmemle dilimi ısırmam bir oldu. *Mükemmel olmadığın zamanlarda mı? Gerçekten mi? İstersen bir yüzükle önünde diz çök, Mayıs?*

"Yani mükemmelmiş gibi davranmadığın zamanlarda nasıl biri olduğunu merak ediyorum." *Eh, biraz toparladım sayılır.*

Tek kaşı yukarı doğru kalktı, dudaklarını çarpık bir tebessüm ele geçirdi. Suratındaki her mimiğin bu kadar farkında olmam sonunda benim felaketim olacaktı. "Yani beni düşünüyordun," dedi flörtöz bir sesle. "Nedense buna hiç şaşırmadım."

"İzninle bir şey soracağım," dedikten sonra tek kolumu bankın arkasına yaslayarak hafifçe ona doğru döndüm. "Yürürken egonun ayağına takıldığı oluyor mu hiç? Her yeri kaplamış vaziyette çünkü."

Küçük ve umursamaz bir kahkaha attı. Sonra o da tıpkı benim gibi kolunu arkaya atarak bana doğru döndü. Fazla yakındık. Tehlikeli bir yakınlık. Onu boğazlayabilir ya da dudaklarına yapışabilirdim. Hangisi daha olasıydı emin olamıyordum.

"Bak güzelim," dedi. Güzelim dediği için bayılmamaya çalıştım. "Ben olmak... nasıl desem... tam zamanlı bir iş. Mükemmel olmaktan diğer şeylere pek vakit bulamıyorum."

Gözlerimi devirdim. Sanırım dudaklarına saldırmaktansa boğazına saldırmayı tercih edecektim. Fakat kullandığı o *güzelim* kelimesi hâlâ aklımı karıştırıyordu.

"Hiç kimse," diye başladım, kendime olan güvenimi sonuna kadar kullandığım bir sesle. "Hiç kimse mükemmel değil, Arın Arıkan. Sen bile."

Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı aniden. Ama bu, o ukala, çokbilmiş ve insanı uyuz eden gülüşlerinden biri değildi. Gerçek bir gülüştü. Bir insanın eğlendiği ya da mutlu olduğu zamanlarda sahip olduğu türdendi.

Bana yaklaştı biraz daha. Burun buruna geldik. Ve gözlerimin tam içine bakarak, "Çok tatlısın," dedi. Bunu dalga geçerek mi söyledi, yoksa ciddiyetle mi söyledi emin olamadım, çünkü heyecanım detayları fark etmeme izin vermiyordu.

Kalp krizi geçireceğimi ve oracıkta ölüp kalacağımı düşündüm fakat Arın bununla da kalmadı. Son bir defa ileri atılıp aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdi ve kafasını iki yana sallayarak burnunu burnuma sürttü.

Allah'ım sana geliyorum!

Nihayet geri çekildiğinde yarım saattir içime hapsettiğim nefesi hızla dışarı verdim. Ve yumruk yapıp sıktığım ellerimi gevşettim. Vay canına. Bu neydi böyle?

Kendi aklıma mukayyet olmaya çalışırken göz ucuyla Arın'a baktım. Ve gördüğüm manzara hayal kırıklığına uğramama sebep oldu. Beyefendi her zamanki gibi rahat ve keyifliydi. Kaşlarım çatıldı. Ne yani, ben böyle allak bullak olmuşken, o, hayatına normal seyrinde devam mı ediyordu? Azıcık bile heyecanlanmadan ya da kafası karışmadan mı?

Bu, gerçekten haksızlıktı!

"Bütün gün böyle oturacak mıyız? Bir şeyler yapalım."

Sesini işitmemle kaşlarımı daha da çok çatmam bir oldu. Ciddi miydi bu adam? Ben burada ne hale gelmişim, o ne diyor!

"Ne yapacağız? Oturuyoruz işte." Sesim tahmin ettiğimden de aksi çıkmıştı ama umursamadım.

Bıyık altından bir gülümsemeyle yan bir bakış attı bana. Evet, bunun bile farkında olacak kadar dikkat ediyordum ona. Sonra bakışlarını ilerideki bir noktaya çevirip, "Bisiklet kiralayalım," dedi. "Ne dersin?"

Omuz silktim huysuzca. "Ben bisiklet sürmeyi bilmiyorum."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı doğru kalkarken, "Gerçekten mi?" diye sordu. Sonra tatlı bir şekilde gülümsedi. *Uyuz!* "Hadi gel. Ben sana öğretirim. Çok kolay bir şey."

"İstemiyorum," derken üç yaşındaki bir çocuk gibi başımı diğer yana çevirdim.

Arın'sa pes etmedi ve beni kolumdan tutup kaldırarak, "Gel," dedi. "Eğlence isteyen sen değil miydin? Eğleneceğiz işte."

Beni peşinde sürüklerken ona kırgın bir bakış attım. Niçin kırıldığımı yalnız Allah biliyordu fakat yüreğim incinmiş gibiydi. Dönüp benden özür dilemesini ve bir şeyleri telafi etmesini bekliyordum ama neye kırıldığımı ben bile anlamamışken, ondan bunu beklemenin haksızlık olduğunu da biliyordum.

"Arın, olmaz diyorum. Sen sür, ben burada beklerim."

Kafasını hızla iki yana salladı. "Olmaz, öğreteceğim. Çok güzel olacak. Hadi nazlanma."

İtirazlarımı hiçe sayıp, beni dinlemeden, beraberinde çekiştirerek ilerledi. Beni kaldırımda bırakıp, kapısında rengârenk bisikletlerin olduğu dükkâna girdi. Çok geçmeden de iki yanında sürüklediği bisikletlerle bana doğru geldi. Pantolon giymiş olduğum için şükrettim.

En azından üzerimde pantolonla bisikletten düşmek, elbiseyle düşmekten daha az rezil bir durum olacaktı.

Düştüğümde? Evet, kesinlikle düşecektim.

Belki de Arın'ın amacı buydu. Belki en başından beri bana bu şekilde işkence ederek, intikamını bu acı yolla almayı planlıyordu.

Bu düşünceyle birlikte gözlerimi kısarak ona ters bir bakış attım. *Seni güzel suratlı şeytan!*

"Nasıl bineceğini biliyorsun, değil mi?" Sinsi ve sevimli bir gülümsemeyle söylemişti bunu. Bense memnun olmadığımı belirten bir ifadeyle bisikletin yanına geçtim, şöyle bir baktıktan sonra gidonu tutarak ayağımı diğer tarafa attım. Böylece teorik olarak bisiklete binmiş oldum. Eh, bir tek sürmesi kalmıştı.

"Tamam," dedi Arın, arkamdan yaklaşıp bana doğru eğilerek. "Şimdi seleye otur ve gidonu sıkıca kavra. Ben, seni tutacağım."

Son cümlesi içimde tuhaf bir kıpırtıya sebep oldu ve heyecanla derin bir nefes alarak, söylediklerini aynen yaptım. Fakat iki ayağımı da pedala koymaktan hâlâ delicesine korkuyordum. Bu yüzden, en azından tek ayağımın yerde kalmasına dikkat ettim.

"Aferin," derken tek elini belime yerleştirdi, diğeriniyse sağ elimin yanına getirerek benimle birlikte gidonu kavradı. Sertçe yutkunurken kımıldamamak ve çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. Zira Arın'ın dokunuşu âdeta bütün hücrelerimde yankılanıyordu. O yankıdan başka bir şeye odaklanmam mümkün değildi. Öyle ki Arın konuşuyor olmasına rağmen

söylediklerinin tek kelimesini bile duymuyordum. Tek hissedebildiğim dokunuşuydu. Tek görebildiğim dokunuşuydu. Tek duyabildiğim dokunuşuydu. Bütün dünyamı, belimde hissettiğim o sıcak dokunuş kaplamıştı. Kalbim biraz daha hızlı atmaya kalkarsa muhtemelen kaburgalarımı yarıp göğsümden fırlayacak ve ayaklarının ucuna düşüverecekti. Ve benim heyecanım ancak öyle son bulacaktı.

Sakin ol, Mayıs. Derin bir nefes al ve Arın'ın elleri dışında başka bir şeye odaklan. Mesela sesine?

"...ve pedalları çevirmeyi bırakma. Anladın mı?"

Ne yazık ki kalp atışlarımın gürültüsünü yavaşlatıp Arın'ın söylediklerine odaklanabilmem uzun sürdü ve sözlerinin yalnızca sonuna yetişebildim. Bu da yetmezmiş gibi, "Neyi anladım mı?" diye salakça bir soru sorma gafletine düştüm.

"Beni dinlemiyor musun, Mayıs?"

"Dinliyorum," diyerek yalan söyledim. "Sadece çok korkuyorum. Ben sürmesem olmaz mı?"

Küçük, sevimli bir kahkaha attı. "Korkma. Seni bırakmayacağım, tamam mı?"

"Hayır," derken kafamı hafifçe çevirip ona baktım. "Bırakacaksın. Bırakacağını biliyorum, çünkü filmlerde bu taktiği hep uyguluyorlar."

"Biz bir filmde değiliz." Bakışlarını aşağı çevirip o da bana baktı. "Ayrıca seni bırakırsam muhtemelen küçük bir çocuğu ya da bir kediyi falan ezersin. Sorumluluk sahibi bir birey olarak, yetenek gerektiren herhangi bir şeyi tek başına yapmana izin vermemeliyim."

Kaşlarım ışık hızıyla çatılırken, yüzümü öfkeyle buruşturdum. "Abartma istersen."

"Abartmıyorum," dedi sahici bir ifadeyle. "Seni bırakırsam bunun sonucu bir felaket olur. Bunu göze alamam."

"Sandığın kadar beceriksiz değilim!"

"Mayıs!" Sesi sakin çıkıyordu. "Bir pencereden kucağıma düştün ve bunu nasıl başardığını yalnız Allah biliyor."

"O, bir kazaydı!" diye haykırdım. Her seferinde bunu hatırlatmasından sıkılmıştım artık.

"Evet," diye mırıldandı. "Anlıyorum. Tabii. Kaza. Her neyse, biz işimize bakalım. Ben, seni sıkı sıkı tutacağım, tamam mı?"

Öfke katsayım gittikçe yükselirken, elimi gidondan ayırdım ve Arın'ın göğsüne yerleştirerek onu geriye doğru ittim. "Bu kadar yeter," dedim sinirle. "Beni bir salak gibi görüyor olabilirsin ama yanılıyorsun, Arın Arıkan. Ve sana yanıldığını, bu aptal bisikleti tek başıma sürerek göstereceğim. Ne kadar zor olabilir ki?"

Bir şey söylemesine izin vermeden iki elimle gidonu sıkıca tekrar kavradım ve önce bir ayağımı sonra da diğerini pedallara yerleştirip beceriksizce çevirmeye başladım. Tamam, o kadar da kolay bir iş değildi. İlk başta dudaklarımdan kopan küçük bir çığlıkla sağa sola yalpalayarak ilerledim. Fakat bir süre sonra düşmediğimi fark edince hafif bir rahatlama vücudumu ele geçirdi ve sakinleşerek gidonu az da olsa düzgün tutmayı başardım. Hâlâ tam anlamıyla doğru şekilde süreme-

sem de, gidonu sıkmaktan eklem yerlerim beyazlaşmış olsa da düşmeden ilerleyebildiğime hayret ettim.

Dudaklarımdan güçlü bir kahkaha koparken parkın etrafındaki turumu yarılamıştım! "Gördün mü?" diye bağırdım Arın'a. "Sürebiliyorum işte!"

Onu haksız çıkarmanın verdiği hazla pedalları daha hızlı çevirmeye başladım ve hızlıca onun önünden geçip gittim. Sonra parkın çevresini bir kere daha dolaştım ve bir kere daha Arın'ın önünden geçtim. Ve sonra bir kere daha!

İşte paniklemeye tam bu noktada başladım. Tamam, bisikleti sürüyor olabilirdim. Ve bu, çok eğlenceli bir şeydi. Ama bunu nasıl durduracağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Yaklaşık beşinci turumu atarken korkum iyice arttı ve pes edip, "Arın!" diye bağırdım. "Arın! Bu şeyi nasıl durduracağım? Arın yardım et!"

Yanından geçmekte olduğum yakışıklı adamdan güçlü bir kahkaha yükseldi. Ve onun kahkahasının şiddeti azalana dek parkın etrafında neredeyse iki tur daha attım.

"Arın! Gülmeyi bırak ve nasıl duracağımı söyle, yoksa üstüne sürerim!"

"Tamam, tamam," dedi kahkahasının arasından, nefes nefese kalmış bir halde. "Frenleri sıkman gerek. Hemen ellerinin önünde, gördün mü? Yavaşça sık onları."

Frenlerin ne olduğunu kavrayıp sıkacak cesareti bulmam için bir tur daha atmam gerekti fakat en so-

nunda, tam Arın'ın önünde, biraz sarsılarak da olsa bisikleti durdurmayı başarabildim. Ve düşmeden inebildiğim için akşam eve gittiğimde kendimi ödüllendirmem gerektiğini aklıma not etim. Gülümseyen bir yüzle Arın'a döndüm.

"Pekâlâ, gördüğün gibi bir felakete sebep olmadım."

"Evet," diye mırıldandı rahat bir tavırla. "Sana çok kolay olduğunu ve *senin* bile yapabileceğini söylemiştim."

Yalancı pislik! "Hayır! Sen demiştin ki, eğer beni bırakırsan bir felakete sebep olacaktım ve bu yüzden beni bırakamazdın. Sonra ben yapabileceğimi söyledim ve-"

Arın'ın yukarı kalkmış kaşlarıyla, ağır ağır salladığı başına bakarken aniden durdum. Çling! Evet, bu, benim geç düşen jetonumun sesi olmalıydı.

"Beni oyuna getirdin, öyle mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona ters bir bakış attım ama işe yaramadı.

"Aynen öyle," dedi keyifle. "Ve bisiklet sürmeyi öğrettim."

Gerçekten, bu adama katlanmak bazı zamanlarda büyük bir çaba gerektiriyordu. Ama artık bu gibi şeylere alışmıştım. Bu yüzden buna o kadar fazla takılmadım ve tekrar bisikletime binmeye yeltenirken, "Hadi," dedim. "Yarış yapalım."

Arın elbette bu fikre balıklama atladı. Yaptığımız üç yarışın üçünü de kazandı. Benim öne geçtiğim zaman-

lar da olmadı değildi ama böyle zamanlarda bisikletini benim üstüme sürüp korkutarak liderliği tekrar kazandı ve her defasında kulaklarımda çınlayan kötü kahkahalarıyla bitiş çizgisine benden önce vardı. *Hain adam!*

Sonradan yaptığımız dördüncü yarışta da benim gönlüm olsun diye bilerek yenildi. Bunu o kadar bariz bir şekilde yaptı ki, sevinmek şöyle dursun, sadece suratımı asabildim.

Ama buna rağmen eğleniyordum. Arın'la mantıklı bir sohbet yürütebilmemiz garip bir şekilde zor olsa da, bütün bu saçmalıkların ortasında aramızda garip bir bağ oluştuğunu hissediyordum. Mesela kendini övme seansları artık eskisi kadar itici gelmiyordu. Hatta bazen sevimli geldiği bile oluyordu. Sevimli gelişi çok nadirdi ama yine de oluyordu işte. Ayrıca konuşmalarımız çoğunlukla mantıksız didişmelerle sonlansa da birbirimizi tanımaya başlamıştık. Ve onu tanıdıkça, ondan hoşlanmaya başladığımı da fark ediyordum. Hoşlanmaktan kastım o muhteşem cazibesine kapılmak değildi. Ben, bu Arın Arıkan markasının altında yatan garip adamın kişiliğinden hoşlanmaya başlamıştım. Zekâsından, esprilerinden, düşünürken alnını kırıştırıp sakallarını kaşımasından, gördüğü tüm küçük çocuklara göz kırpmasından...

"İşte geldik."

Arın'ın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım ve apartmanımın önüne geldiğimizi fark ettim. "Bıraktığın için teşekkür ederim," dedim gülümseyerek.

Bana döndü ve o da sevimli bir şekilde gülümsedi. "Teşekküre gerek yok, aşkım."

Yüzümü buruşturdum. "Gerçekten iğrenç oluyormuş."

Küçük bir kahkaha attı. "Sana söylemiştim."

Sonra aramıza garip bir sessizlik çöktü. Arabadan inip gitmem gerektiğini biliyordum fakat Arın öyle güzel bakıyordu ki, bakışlarından ayrılmak istemiyordum. Yine de sessizlik fazla uzayınca kendimi biraz aptal gibi hissettim. Mecburen arabanın kapısını açtım.

"O zaman yarın görüşürüz," dedim.

"Seni aynı saatte alırım."

"Tamam."

"Tamam."

Son kez ona küçük bir tebessüm armağan edip arabadan indim ama daha iki adım atmadan ani bir kararla geri döndüm.

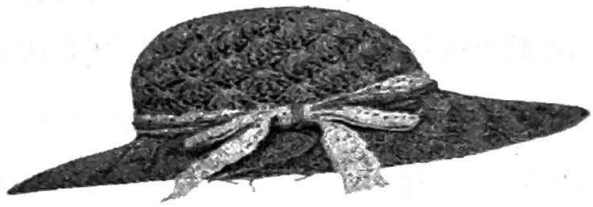
"Arın?"

Beni bulan bakışları cazip bir merakla parladı. "Efendim?"

"Teşekkür ederim, çok güzel bir gündü."

Dudakları kalbimin ritmini artıracak bir gülüşle sağa doğru kaydı. "Evet, güzel bir gündü."

Bir kere daha, bu sefer genişçe gülümsedim ve anlamsızca el salladıktan sonra arkamı dönüp hızlı adımlarla apartmana doğru ilerlemeye başladım. İçimdeki bütün hücreleri, yarın Arın'ı tekrar göreceğimi bilmenin rahatlığı kaplamış vaziyetteydi. Yüreğimdeki küçük ve zar zor duyabildiğim bir sesse tehlikede olduğumu durmadan fısıldıyordu.

9. Bölüm

Ertesi sabah erkenden, büyük bir neşeyle uyandım. Anlamsız bir yaşam enerjisi iliklerime kadar işlemişti. Hızla bir duş aldım ve en sevdiğim mor elbisemi giydim. Elbiseme uygun olan, dolgu topuklu ayakkabılarımı kutusundan çıkardım. Çabucak, abartısız ama hoş bir makyaj yapıp en sevdiğim parfümümü sürdüm. Son olarak saçlarımı taradım ve büyük hasır şapkamı başıma geçirip aynadaki görüntümü inceledim. Yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı. Tamam, belki bir süper model kadar güzel ve seksi değildim ama yeterince güzel görünüyordum.

Görüntüm konusunda tatmin olduktan sonra saate baktım. Arın'ın gelmesine az bir zaman kaldığını fark edince mutfağa koşup, hızlıca ağzıma birkaç lokma reçelli ekmek tıkıştırdım. Aslında bunu dişlerimi fır-

çalamadan önce yapmam gerekiyordu ama sabahları midemin birkaç lokma yiyeceği kabul etmesi için uyanmamın üstünden en az yarım saat geçmesi lazımdı.

Kısa kahvaltımın ardından koca bir bardak suyu tek dikişte içtim ve ayakkabılarımı ayaklarıma geçirip evden çıktım. Apartmanın önüne indiğim anda, Arın Arıkan'ın siyah arabasıyla bana doğru yaklaştığını gördüm. Kontrolsüzce sırıtım. Midemde, içinde dans eden palyaçolar varmış gibi bir gıdıklanma başlamıştı. Ellerim terlerken, dünya olduğundan daha hızlı döner olmuştu. *Allah'ım, bu adamdan bu kadar etkilenmem haksızlık!*

Elbisemin eteklerini ve hasır şapkamı çabucak düzelttikten sonra, ağır adımlarla Arın'ın arabasına doğru yürüdüm. Arabanın kapısını benim için içeriden açtı. Aslında arabadan inse ve koşarak kapımı açsa, sonra da ben arabaya binerken o muhteşem gülümsemesiyle beni izlese, hatta bir de o harika ses tonuyla 'günaydın' dese daha iyi olabilirdi ama bu küçük harekete de razıydım.

Mutlu edilmesi gayet kolay bir insanım!

"Günaydın," dedim ön koltuğa yerleşirken.

"Günaydın." Usulca arabayı hareket ettirdi.

Bu sırada yandan bir bakış atıp onu süzdüm. Gri bir takım ve beyaz gömlek giymiş, lacivert kravat takmıştı. Kolunda gümüş kordonlu bir saat parlıyordu. Saçları geriye doğru güzelce taranmıştı. Tıraş olmamış, çenesini saran kirli sakal, onu olduğundan beş kat daha çekici göstermişti. Mavi bakışları her zamanki sabah huysuzluğuyla koyulaşmıştı. Tam manasıyla nefes kesici görü-

nüyordu. Öyle ki, iç çekip koltuğuma pelte gibi yığılmamak için büyük efor harcamam gerekti.

"Bugün nasılsın?" Soruyu sorarken sesim aptalca titreyince, utanarak bakışlarımı ondan kaçırdım.

"İyiyim," dedi. Hafifçe güldüğünü sesindeki boğuklaşmadan anlamıştım. "Her zamanki gibi yani. Sen?"

"İyiyim ben de," derken, bilmediğim bir sebepten ötürü başımı sallama ihtiyacı hissettim.

Bu sırada Arın'ın mavi bakışları bir anlığına yoldan ayrılıp bana döndü. "Yine mi şapka?"

Allah'ım, adam takmıştı şapkalarıma. "Evet," dedim sabırla. "Şapka takmayı seviyorum."

Bir süre sessizce bekledi. Ardından komik bir sesle, "Seni, saçma bir Fransız filminden fırlamışsın gibi gösteriyorlar," dedi.

Kaşlarımı çattım, çünkü bozulmuştum. Ve huysuzlukla cevap verdim. "Bence beni güzel gösteriyorlar." Yine sessizleşti. Verecek bir cevabı olmadığını düşünüyordum ki, arabanın camını açtı. Sabah sabah sigara içeceğini düşünürken, elinin bana doğru uzandığını hayal meyal fark ettim. Uzandı, kafamdan şapkamı aldı ve açtığı camdan dışarı fırlattı.

Hayretle aralanan dudaklarımla ve irileşen gözlerimle, uçup giden şapkamın ardından bakakaldım. Arın da bu sırada, sanki şapkanın geri dönmesinden korkuyormuş gibi, camını hızlıca kapattı. Ve bana dönüp sevimli bir şekilde gülümseyerek, "Artık daha güzel görünüyorsun," dedi.

Bense dehşete düşmüş gibi – aslında tam olarak

dehşete düşmüş vaziyetteydim – ona bakmayı sürdürdüm. Şoku biraz olsun atlattıktan sonra, "Ya sen delirdin mi? En sevdiğim şapkamdı o benim," diye bağırdım.

Bakışlarını yoldan ayırmadan, sanki şapkam ağzında kötü bir tat bırakmış gibi yüzünü ekşitti. "Hayatımda gördüğüm en çirkin şeydi."

Saç diplerime kadar şiddetli bir öfke yükseldi içimden. O şapka gerçekten en sevdiğim şapkamdı ve uçup gittiğine hâlâ inanamıyordum. "Çirkin dediğin senin gibi olur." Verdiğim anlamsız karşılık eşliğinde kafamı geriye çevirip, arka koltuğun camından boş bir çabayla yola baktım. Güzelim şapkam yüzlerce metre geride kalmış olmalıydı. Muhtemelen onlarca araba tarafından da ezilmişti ve rüzgâr nedeniyle tozlu, kirli asfaltta sürükleniyordu.

Kırgın bir bakışla önüme dönüp Arın'a bakmamaya özen gösterdim. En sevdiğim şapkamı benden almış olmasını, sevimli suratıyla unutturmasına izin vermeyecektim!

"İnanmıyorum, gerçekten üzüldün!" Bunu söylerken ses tonu, sanki mümkün olması bir milyarda bir olan bir olayın gerçekleşmesine şahit olmuş gibi hayret dolu çıkmıştı. *Ve bir cümlede en çok 'bir' kelimesini kullanma Oscar'ı bana gelsin!*

"Üzüldüm!" Sesim düşündüğümden de yılgın çıkmıştı ama şu an bunu umursayacak durumda değildim. "Niçin böyle bir şey yaptın ki? Sadece çıkarmamı da isteyebilirdin!"

Tek kaşı yavaşça yukarı doğru kalktı. "Peki, çıkarır mıydın?"

Usulca cevap verdim. "Hayır." Ve hemen ardından sertçe ekledim. "Ama bu, onu atmanı gerektirmezdi."

"Ah, kesinlikle gerektirirdi." Sonra ağır ağır başını sallarken düzeltti. "Gerektirdi."

Verecek bir cevap bulamayınca arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Arın'a, kelimenin tam manasıyla küstüm. Yol boyunca bütün sataşmalarını, laf atmalarını ve açıklamalarını tamamen cevapsız bıraktım. Şirketin önüne geldiğimizdeyse onu beklemeden arabadan inip asansöre doğru koşturdum ve dolmak üzere olan asansöre son anda yetiştim. Asansördeki çalışanların şaşkın bakışları eşliğinde bana yetişmeye çalışan Arın'ı beklemeden, asansörün hareket etmesine izin verdim.

Asansörde geçirdiğim süre boyunca insanların meraklı bakışlarını üstümde hissetsem de, yüz ifademi düz bir şekilde tutmayı başarabildim. İneceğim kata geldiğimde de hepsine iyi günler dileyerek asansörden indim.

Arın'la ikimizin kullandığı ofise geçip yerime oturdum ve geldiğinde meşgul görünüp onunla ilgilenmemek için bilgisayarımı açtım.

Aradan geçen birkaç dakikadan sonra Arın'ın koridorda yankılanan sert ayak seslerini işittim. Heyecanımı dizginleyebilmek için alt dudağımı sertçe dişlemem gerekti. Fazla sinirlenmişe benziyordu ama bunu kesinlikle hak etmişti!

İçeri girdiğinde, bakışlarımı bilgisayarın ekranında sabit tutabilmek için çok büyük çaba sarf etmem gerekse de bunu başardım ve ona bakmadım. Sanki çok

mühim bir şeyle ilgileniyormuşum gibi, hatmettiğim alışveriş sitelerinden birini gezmeye başladım. Hımm, şu kırmızı elbise güzelmiş diye düşünürken, kaşlarımı çatıp başımı ağır ağır sallamam beni, biraz olsun ilginç bir şeyle ilgileniyormuşum gibi göstermiş olmalıydı. İstediğim gömlek indirime girmişti fakat şu an buna sevinecek durumda değildim.

Arın önce masasına ilerledi. Koltuğunu çekip oturdu, tıpkı benim yaptığım gibi, bilgisayarını açtı. Sonra masasının üzerinde bir şeyler aradı fakat kafamı kaldırıp ona bakmayı reddettiğim için ne aradığını göremedim. Merakımı bastırmak için bir kere daha sertçe alt dudağımı dişledim ve parmaklarımla masada ritim tutmaya başladım.

Tam daha fazla dayanamayıp bakışlarımı Arın'a çevireceğim sırada, alnıma çarpan sivri bir şey nedeniyle küçük bir çığlık attım. Ve kucağıma düşen May Jet 2091'le – birkaç gün önce kendi ellerimle yapıp Arın'ın kafasına sapladığım kâğıt uçak – birlikte Arın Bey'in masasında ne arayıp durduğunu anlamış oldum.

Lanet olsun, onu çöpe atmış olması gerekiyordu! Pislik adam!

Bir an uçağı ona geri atmayı düşündüm ama May Jet 2091'in, yaptığı ekstra uçuş nedeniyle yeterince yıprandığını ve bir kere daha uçmaya zorlanırsa istenilen performansı gösteremeyeceğini fark edip bundan vazgeçtim. Ve masada ilk elime geçen şeyi, siyah ve ağır bir kalemi alıp Arın'a fırlattım. Kafasına isabet ettiremesem de omzuna isabet ettirmeyi başardım.

Ben genişçe sırıtırken, o, öfkeyle kaş çattı ve bir an

için göz göze geldik. Bir şeye uzandığını fark etmemle birlikte, ne yapacağını anlayıp hızla eğildim ve fırlattığı kalem kafamın üstünü sıyırıp geçti. Kaçışımı güçlü bir zafer kahkahasıyla kutladıktan sonra, atış sırası bende olduğundan, bir kaleme daha uzandım ama tam fırlatacakken kapı çaldığı için durmak zorunda kaldım.

Arın'la ikimiz aynı anda paniğe kapıldık ve kendimize hızla çekidüzen vererek, çalışıyormuş gibi yapmaya başladık. Arın kapıyı çalan kişiye – ki o kişi Sena olmalıydı – içeri girmesini söyledi. Ben de alışveriş sitesindeki yolculuğuma devam ettim.

İstediğim – ne çok şey istiyormuşum, kadın olmak zor zanaat – beyaz ayakkabı tükenmişti. Ama yeni bir model gelmişti ve onu da çok beğenmiştim. Sanırım bunu da istiyordum.

Sena, Arın'a birkaç dosya verdi, birkaç dosyayı da aldı ve anlamadığım birkaç şeyden bahsettikten sonra çıkıp gitti. Ve tekrar Arın'la baş başa kaldık. İlk başta ikimiz de birbirimize görünmezmiş gibi davransak da dayanamadık ve bir süre sonra yine göz göze geldik.

Ben, yüzümü elimden geldiğince çirkinleştirip dil çıkarttım.

O da bana – klasik olarak – göz devirdi.

Ben, burnumu kibirle yukarı kaldırıp ters, ukala bir bakış attım.

O, aniden sırıttı.

Ben, midemde tekrar dans etmeye başlayan palyaçolara sinirlenerek kaşlarımı çattım.

O, bana çapkın bir şekilde göz kırpıp öpücük attı.

Lanet olsun! Kendimi tutamadım ve gülümsedim.

Arın'ın suratındaki sırıtış sanki mümkünmüş gibi daha da genişledi.

Ve ben, kaçınılmaz olarak gözlerimi kaçırdım.

Tam bu sırada telefonumdan duyulan mesaj sesiyle görüntüyü biraz olsun kurtarabildim. Sanki aramızdaki bu sözsüz savaşa devam edebilirmişim de, mesaj geldiği için ara vermek zorunda kalmışım gibi, asla pes etmemişim gibi oldu. *Yaşasın!*

Telefonu hızla elime alıp mesajı açtım. Akın'dan gelmişti. Ne var ne yok diye soruyordu. Gözlerimi devirerek cevap yazmaya başladım.

'Kardeşin çekilmez biri. Şapkamı alıp arabanın camından fırlattı. Ayrıca sinirlendiğinde masasındaki kalemleri bana fırlatıyor. Bence onu bir yerlere kapatmalısınız. İnsanlık için fazla tehlikeli.'

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

'Bütün bunları Arın mı yaptı? Ha, ha, ha! Onu gerçekten de çileden çıkarıyor olmalısın. Of, o hallerini görmeyi çok isterdim.'

İster istemez kıkırdadım.

'O zaman büyük bir hasır şapka al ve onunla bir araba yolculuğuna çık. Ne kadar çıldırdığını göreceksin.'

Akın'ın tekrar cevap yazması çok sürmedi.

'Bunu mutlaka deneyeceğim!'

Bu defa sessizce sırıttım ve kafasında kocaman hasır bir şapkayla gözlerimin önünde beliriveren Akın'ı

kovalamak için başımı iki yana salladım. Ama yine de bu muhteşem görüntüden kaçamadım ve istemsizce küçük bir kahkaha attım.

"Kiminle mesajlaşıyorsun sen?"

Arın'ın sesini duymamla birlikte hafifçe irkildim. Sanki kardeşiyle onun hakkında dedikodu yaptığımı gözlerimden okuyabilecekmiş gibi telaşlanmıştım. "Hiç kimseyle."

Buna inanmadığını belli edercesine tek kaşını yukarı kaldırıp şüpheli bir sesle sordu. "Sevgilin falan mı var?"

"Sen varsın ya!" dedim düz bir şekilde.

Alışkanlığı üzerine bir kere daha gözlerini devirdi. *Bu hareket artık yasaklanmalı!* "Gerçek bir sevgiliden bahsediyorum."

"Hayır, gerçek bir sevgilim yok."

Verdiğim cevapla birlikte başını ağır ağır salladı. "İyi."

"İyi."

"Güzel."

"Güzel."

Gözlerini benden kaçırıp tekrar dosyalarına döndüğünde, ben de iç çekerek alışveriş sitelerini gezmeye devam ettim. Yapacak hiçbir işimin olmaması, gün ilerledikçe daha da can sıkıcı bir hale geliyordu. Aslında bundan bir ay önce, hiçbir iş yapmadan, üstelik gözlere şenlik olacak kadar yakışıklı bir adamın refakatinde, oturduğum yerden tonla para kazanmak isteyip iste-

mediğimi sorsalar muhtemelen 'Deli misiniz, kim istemez ki?' derdim. Fakat can sıkıntısıyla baş etmek, yapmak zorunda olduğun bir yığın işle baş etmek kadar zorlayıcıydı. Ayrıca gözlere şenlik olacak kadar yakışıklı bir adamın varlığı bile bu durumu kolaylaştırmıyordu. Çünkü dosyalara gömüldüğünde dış dünyayla bütün bağlantısını koparıyor ve beni tamamen görmezden geliyordu.

Yine de nankörlük yapmamam gerektiğini bilerek, öğle yemeğine kadar sesimi çıkarmadan sabretmeyi başardım. Sabrımın sınırlarını zorlarken, Arın dosyalarının arasından sıyrılıp bana döndü.

"Acıktın mı?"

Neşeyle ellerimi çırpmamak için kendimi zor tuttum. "Hem de kurt gibi."

Ciddiyetini bozmadan yerinden kalkıp bana doğru yaklaşmaya başladı. "Hadi, yemeğe gidelim o zaman."

Oturduğum sandalyeden hemen kalktım. Bu sırada Arın tekrar konuşmaya, daha doğrusu bana direktifler vermeye başlamıştı. "İnsanların yanında sevgilimmiş gibi davranman gerek. Kaçığın tekiymiş gibi değil, bunu unutma. Benimle tartışma, bana bağırma, bana vurma, bana bir şeyler fırlatma, insanların ortasında beni bırakıp gitme-"

Lafının ortasında kendimi tutamayarak sesli bir kahkaha koyverdim. Arın'ın verdiği talimatlar 49 kiloluk – aslında 50 ama aramızda bir kilonun lafı olmaz – orta boylu bir kadına değil de, karısına şiddet gösteren, iri yarı, şerefsizin birineymiş gibi gelmişti kulağıma. *Bana vurma, bana bağırma, lanet olasıca herif bana biraz değer ver!*

Oysa Arın bunu hiç komik bulmamış olmalı ki, ters ters baktı bana. "Hadi ama," dedim. "Sanki seni dövüyormuşum ve hor görüyormuşum gibi konuşmana gerek yok. Söz veriyorum, nazik olacağım."

Bir şey söylemeden sabırla iç çekti. Ardından elimi sertçe kavradı ve beni, peşinden sürüklemek suretiyle dışarı çıkardı. Tam olarak bir sevgilinin yapması gerektiği gibi!

İçeri girdiğimizde, geçen sefer beni restorana almamak için tüm gayretini gösterip, o aptal pencereden düşmeme neden olan adam, yüzünde koca bir gülümsemeyle karşıladı bizi. Elimde olmadan kaşlarımı çattım ve suratımı buruşturarak, bütün memnuniyetsizliğimi ona belli ettim. Çünkü şöyle bir düşündüğümde, her şeyin sorumlusu bu hadsiz adamdı. Ne olurdu beni içeri alsaydı da ben de o pencereden düşmeseydim? Hiç!

Masaya oturduğumuzda elimize tutuşturulan menüleri görünce ne kadar acıktığımı bir kere daha fark ettim. Arın da benim kadar acıkmış olacak ki, hızlıca siparişlerimizi sıraladık ve çekip giden garsonun arkasından ikimiz de derince bir iç çektik. Hemen ardından gayriihtiyari şekilde göz göze geldik.

"Annenle baban nerede?" diye sordu Arın aniden.

"Trabzon'da." Cevabım tek kelime ve olabildiğince sertti. Tamam, aslında pek de sert değildi ama biraz soğuktu en azından.

"Ne yapıyorlar orada?"

Dilimin ucunda kinayeli ve komik bir sürü cevap birikse de usulca, "Yaşıyorlar," diye mırıldandım.

Arın gözlerini devirdi. "Sen niçin onların yanında değilsin?"

"Okumak için İstanbul'a gelmiştim." Ben cevabımı verirken, garson yemeklerimizi getirip masaya bıraktı. "Daha sonra da geri dönmek istemedim. İstanbul'a alışınca..."

"Anlıyorum." Duraklayıp yemeğinden bir lokma aldı ve uzun uzun çiğnedi. Sonra, "Evdeki diğer sarışın da kız kardeşin mi?" diye sordu.

Ağzım tıka basa yemekle dolu olduğu için başımı hızlı hızlı salladım. Büyük bir yudum meyve suyuyla lokmamı yuttuktan sonra, "Evet," diyebildim. "Nisan."

Başını salladı, ardından bir yudum su içti, sandalyesinde hafifçe dikleşti ve gözlerini gözlerime dikti. *Sıkı dur Mayıs, bomba geliyor!* "Benim ailem seninle tanışmak istiyor," dedi.

Ve geldi!

Aniden öyle yüksek sesle öksürmeye başladım ki, restorandaki herkes konuşmalarına, yemeklerine ve işlerine ara verip bakışlarını bana çevirdi. Arın'sa hiç istifini bozmadan yemeğini yemeye devam ediyordu. Bu hali beni o kadar sinirlendirdi ki, telaşlanan garsonun bana uzattığı suyu içmek yerine onun kafasından aşağı dökmemek için kendimi zor tuttum. *Adi adam, sevgilin ölüyor burada!*

Bana su veren garsona teşekkür ettikten ve restorandakilerin tuhaf bakışlarından kurtulduktan sonra, "Tanışmak mı istiyorlar?" diye sordum nihayet. "Niye?" Bir insan niçin benimle tanışmak ister aklım almıyordu doğrusu.

Rahat bir tavırla omuz silkti. "Merak ediyorlar. Sevgilimi." Akıl almaz bir rahatlık içindeymiş gibi görünüyordu fakat onu yavaş yavaş tanımaya başladığımdan olsa gerek, gerçekte öyle olmadığını biliyordum. Evet, yüz ifadesi hiçbir açık vermiyordu ama titrettiği dizi, ara sıra anlamsızca bacaklarına sürttüğü elleri ve beklenmedik anlarda duruşunu dikleştirmesi gibi şeyler onun da bu durumdan bir nebze olsun rahatsızlık duyduğunu gösteriyordu. Ya da ben sinirlerimin iflas etmemesi için böyle olduğuna inanmak istiyordum.

"Tanışacak mıyım peki?"

"Yani seni zorlayamam tabii ama tanışman iyi olur. Sonuçta hikâyenin tamamını bilmedikleri için gerçekten bir sevgilim olduğunu düşünüyorlar."

"Anladım."

Aramıza gergin bir sessizlik oturdu. Bütün dikkatimi tabağıma vermeye çalışırken, içimde yükselen paniği bastırmak adına derin nefesler alıyordum. Fakat bu oyunun böylesine dallanıp budaklanmış olması kalbimi sıkıştırıyordu. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Bu saatten sonra geri adım atamayacağımın farkındaydım ama ne kadar ileri gidebileceğimi de kestiremiyordum. Adam beni ailesiyle tanıştırmak istiyordu yahu! Topu topu kaç gündür sevgiliydik ki? Gerçek sevgilisi olsaydım heyecandan bayılmıştım, sırf sahte sevgiliyim diye panik yapmamam beklenmemeli! Sonuçta insanların yüzlerine karşı oğullarına âşıkmışım gibi davranacaktım. Keşke tiyatro bölümünde okusaymışım diye düşündüm. O zaman kariyer yapma şansım daha yüksek olurmuş.

Çaresizce iç geçirdikten sonra bakışlarımı Arın'a çevirip tereddüt dolu bir sesle sordum. "Annen ve baban nasıl insanlar?"

Ağzındaki lokmayı çiğnerken hafifçe omuz silkti. "Normal."

"Nasıl normal?"

"Seninkiler gibi. Diğer herkesinkiler gibi."

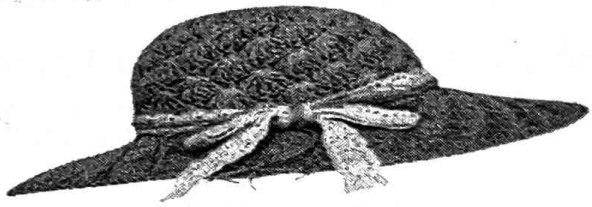
Arın'ın annemle babamın normal olduğunu düşünmesine istemsizce sırıttım. "Seni annemle tanıştırmaya götürsem aşırı ilgiye maruz kalıp ölürsün, sana elleriyle lahana sarması, Laz böreği falan yedirip, horon tepmeyi öğretmeye çalışır muhtemelen. Kültür şoku geçirdiğin için seni hastaneye kaldırmak zorunda kalırız."

Gülmekle hıhlamak arası bir ses çıkarırken, kafasını iki yana ağır ağır salladı. "Pekâlâ, benim annem böyle şeyler yapmaz."

"Nasıl şeyler yapar peki?"

Bir an için soruma cevap verecekmiş gibi duraksadı, hemen ardındansa hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. "Bilmiyorum," dedi sanki onu çok bunaltmışım gibi. "Tanışınca öğrenirsin. Şimdi, eğer yemeğini bitirdiysen kalkabilir miyiz? Ofiste bir dünya dosya beni bekliyor."

Ona itiraz etmenin bir fayda sağlamayacağını bildiğimden, homurdanarak yerimden kalkıp çantamı aldım. Ve tıpkı bu sabahki gibi, onu beklemeden hızlı adımlarla yürümeye başladım. *Uyuz adam! Umarım ailesiyle, onun cinayet davasında, ben zanlı koltuğunda oturuyorken mahkemede tanışmayız!*

10. Bölüm

Arın'ın patlattığı bombanın üzerinden iki gün geçmişti. Bu iki gün zarfında Arıkan ailesiyle tanışmaktan sıyrılabilmek için milyarlarca yol düşünmüştüm; ya ben onları zaten tanıyorum, hiç aksiyona gerek yok! Kurtarılması gereken foklar için acilen deniz aşırı seyahat etmem gerekiyor Arın, belki başka sefere! Fakat düşündüklerimin hiçbiri Arın'ı fikrinden caydıramamıştı. Ne söylediysem alaycı bir göz devirme veya anlamsız bakışlarla bertaraf edilmiştim. En sonunda, cuma akşamına, yani bu akşama, hep beraber yenecek bir yemek ayarlanmıştı. Arıkanların malikânesine gidecektik. Arın orada olacaktı elbette ama beni asıl telaşlandıran Akın'ın da orada olacak olmasıydı. Yahu iki kardeşle de saçma sapan anlaşmalar yapıp, saçma sapan oyunlar oynuyordum, yüzlerine nasıl bakacaktım gece boyunca?

Bir an Arın'a her şeyi anlatıp arkama bile bakmadan buralardan kaçıp gitmeyi düşündüm ama

A. Kaçıp gidebileceğim bir yer yoktu.

B. Kaçıp gitmeye yetecek kadar param yoktu.

C. Nisan'ı bırakıp nereye gidebilirdim?

D. Kaçmak bir çözüm değildi.

Yerimden kalkıp bir kere daha aynanın önüne geçtim ve kıyafetimi kontrol ettim. Bileklerime kadar inen, dar parça, lacivert kumaş pantolonumun üzerine, kayık yaka, beyaz bir bluz giymiştim. Açıkçası gayet şık görünüyordum. Taktığım inci küpeler, gümüş saat ve ayağımdaki taba rengi topuklu ayakkabılarımla Arın Arıkan'ın sevgilisi gibi görünüyordum. Gerçi görünmesem bile elimden bu kadarı geliyordu, ne yapayım? Hem çok mu meraklıyım sanki Arın Bey'in sevgilisi olmaya?

Evet, çok meraklıyım.

Aynanın karşısında kendi kendime, akşam sergilemek üzere en çekici bakışımı bulmaya çalışırken duyduğum zil sesiyle yerimde sıçradım. İşgüzar kardeşim Nisan benden önce davranıp koşarak kapıyı açtı ve suratında kocaman bir sırıtışla Arın'a, "Hoş geldin," dedi. Tavşanlı pijamaları ve bigudili saçlarıyla ne kadar komik göründüğünün farkında değildi. Arın'ın ukala bir tebessümle, ona bu halinin farkına varmasını sağlayacak iğneli laflar etmesini bekledim ama beyimiz, en çekici tebessümlerinden birini kardeşime hediye edip, ayakkabılarını çıkararak içeri geçmeyi, bu sırada da Nisan'ın halini hatırını sormayı tercih etti.

Canım senin bütün huysuzluğun bana mı?

Yüzümdeki gülümseme yerini somurtan bir ifadeye bırakırken, küçük bir öksürükle boğazımı temizleyerek orada olduğumu fark ettirdim. Atkuyruğu yaptığım saçımı elimle şöyle bir düzeltirken Arın'a doğru ilerledim.

"Hoş geldin. Nasıl olmuşum? Sence bu kıyafet çok mu basit? Aslında kırmızı bir elbise giyecektim ama Nisan çok iddialı olduğunu söyledi. Ben de bir tanışma yemeği için fazla abartmaya gerek yok dedim. Yine de çok sade olduğumu düşünüyorsan gidip üzerimi değiştirebilirim. Siyah bir elbisem daha var ama siyah biraz boğucu olmaz mı sence de? Aslında yeni bir elbise sipariş etmiştim internetten. Yeşil. Ama henüz gelmedi. Gelseydi onu giyecektim ve onun çok uygun olacağına emin-"

"Hoş buldum, Mayıs," diyerek tatlı bir sesle lafımı böldü Arın. İyi ki böldü, çünkü ben de bu sayede nefes almam gerektiğini fark ettim. "Gayet şık olmuşsun," dedi onaylayan bir sesle. Suratında, kalbimin atış hızını iki katına çıkaran güzel bir gülümseme vardı. "Eğer hazırsan çıkalım mı? Geç kalmayalım."

Usul usul kafamı sallarken göz ucuyla Arın'ı süzdüm. Sabah giydiği siyah takım elbisesini değiştirmişti. Onun içinde muhteşem göründüğünü kabul ediyordum ama şu anki kot pantolonu, kollarını katladığı gömleği, hafiften dağılmış kumral saçları ve kemik çerçeveli gözlüğüyle de katalog mankeni gibi görünüyordu naylon sevgilim. İç çekmemek için dudaklarımı ısırarak koltuğun üzerindeki çantamı aldım. "Çıkabiliriz," dedim düz bir sesle. Hemen ardından bakışlarım Nisan'ı buldu. "Makyaj malzemelerimi kullanmak yasak! Hele krem-

lerime elini sürersen eve döndüğümde hepsini sana yediririm. Dolaptaki dondurmanın yarısından fazlasını yemeyeceksin, çilekleri de bitirme. Eve döndüğümde her yeri abur cubur paketine boğulmuş olarak görürsem seni Trabzon'a kadar kovalarım. Ayrıca kapıyı da benden başka kimseye açma. Anlaştık mı ablacığım?"

Nisan uyuz bir ifadeyle gözlerime bakarken, ben de ona anaç bir tebessümle baktım, ardından kapıya yöneldim. Tam bu sırada fark ettiğim bir ayrıntı gözlerimi şüpheyle kısmama sebep oldu. Arın, Nisan'a göz mü kırpmıştı? Duraklayıp, Sherlock Holmes bakışlarımı kardeşimle çakma sevgilim arasında dolaştırdım. İkisi de düz bir ifadeyle bana bakınca tekrar yüzümü asıp ilerlemeye devam ettim.

Arabaya bindiğimizde damarlarımda kan yerine âdeta gerginlik akıyordu. İleri atılıp direksiyonu Arın'dan kurtarmak ve ikimizi uzak diyarlara, mutlu olacağımız topraklara götürmek istiyordum ama Arın'ın bu fikre pek sıcak bakacağını düşünmediğim için cesaret edemedim. Bari konuşayım, gerginliğimi az da olsa üzerimden atayım diye düşünerek bir sohbet başlatmayı denedim.

"Eee... Fener'in maçını izledin mi?" *Fener'in maçı mı?* Bir hipopotam matematikten ne kadar anlarsa, bir Mayıs Ekiz de futboldan o kadar anlardı. Fakat hipopotamlar akıllı yaratıklar olduklarından, anlamadıkları işlere girişmezlerken, Mayıs Ekiz'ler saçmalıkta sınır tanımadıkları için durduk yere futboldan bahsetmeyi deneyebilirlerdi.

"Hangi maçını?" diye sorarken kaşlarını çattı Arın.

Dudaklarımı büzdüm. "Hangi maçını olacak canım en son maçını."

Bir anlığına gözlerini yoldan ayırıp tuhaf bir bakışla bana döndü. "Hayır, izlemedim."

"Ben de!" dedim sanki milyonda bir bulunan ortak noktalarımızdan birini keşfetmiş gibi heyecanla.

"Mayıs, sen iyi misin?" Arın'ın sesi endişeli çıkıyordu.

Omuzlarımı yenilgiyle düşürürken, ağlamaklı bir sesle, "Hayır," dedim. "Çok gerginim, Arın. Nasıl davranacağımı hiç bilmiyorum."

"Futboldan bahsetme mesela."

Duyduğum *muazzam* tavsiyeyle sinirlerim iyice gerildi. Yüzümü cama çevirip dudaklarımı görmesini engelledim. Fısıltıyla söylendim. "Fıtbıldın bıhsitmi misili."

İçime hoş kıpırtılar salan gülüşüyle birlikte, "Evet," dedi. "Bu şekilde konuşarak ailemin kalbini fethedebilirsin." *Nasıl duydu ki?*

Kaşlarımı çatıp dil çıkardım. Sonra da huysuz bir sesle devam ettim. "Sen neden bu kadar rahatsın? Yanlış bir şey yaparsam ikimiz de rezil olacağız sonuçta."

"Seninle ilk karşılaştığım gün rezil olmadıysam, bir daha kolay kolay rezil olmam, anlıyor musun?"

Gücenmiş bir şekilde Arın'a baktım ama bunu tınlamadı. Ben de hem konuyu değiştirmek hem de bir şeyler öğrenebilmek umuduyla, "Sahi," dedim. "Bu kadar rezil olmamayı nasıl başarıyorsun, Arın? Yani hayatımda senin kadar rezil olmayan başka bir insan daha

görmedim. Eğer bir filmde ya da bir romanda olsaydık, mutlaka büyük bir sır saklıyor olurdun. Çünkü bu kadar hatasız görünmen rahatsız edici."

Gülüşünün güzel tınıları arabayı doldurdu. Kalbimin yerinden fırlamaması için derin bir nefes aldım. "Bir filmde ya da bir romanda değiliz," dedi. "Yine de senden 'rahatsız edici' tanımını biraz açmanı rica edebilir miyim? Tam olarak neden rahatsız oluyorsun?"

Neden rahatsız olacağım, Arın Arıkan? Kalbim genç yaşında senin gülüşlerinin verdiği heyecan sebebiyle krizden krize koşuyor. Bazen yüreğimin öyle hızlı çarpmasına sebep oluyorsun ki kaburgalarım ağrıyor. Ses tonuna kulak dayanmıyor, sözlerin mideme kramplar salıyor. Senin yüzünden bütün iç organlarım iflas etti be adam!

Aklımdan geçen bu düşüncelerin hiçbirini Arın'a söyleyemeyecek olduğumdan, dudaklarımı büzüp bir müddet düşündüm. "Yani," dedim. "Şöyle ki, sonuçta sen de bir insansın, Arın. Biliyorum, türümüzün aşağılık örnekleri yüzünden sana insan denmesi moralini bozuyor ama ne yazık ki öylesin. Ve hiçbir insan mükemmel olmadığı gibi, sen de değilsin. Bütün bu kusursuzluk, hayatının tümüne sinmiş bu fevkaladelik insana güven vermiyor. Anlatabiliyor muyum?"

Hafifçe gülümsediğini gördüm. Ama her zamanki ukala gülüşlerinden ziyade, dingin bir gülümsemeydi bu. Ardından başını ağır ağır salladı ama bana herhangi bir cevap vermedi. Haklı ya da haksız olduğumu söylemedi. Herhangi bir yorum yapmadı. Hatta yolun geri kalanında doğru dürüst konuşmadı bile.

Eve yaklaştıkça ben de konuştuklarımızı unutmaya başlamıştım ve yakamı bırakmayan heyecanım yine boğazıma dolanmıştı. Arabadan inerken düşüp bayılacağımı sandım ama bünyem, ruhum kadar zayıf olmadığından, ayakta durmayı başarabildim. Bahçeden geçip kapıya doğru ilerlerken bir can simidine tutunur gibi iki elimle Arın'ın koluna sarıldım.

"Rezil olacağım, rezil olacağım. Arın, lütfen beni geri götür. Ben tanışmak istemiyorum. Lütfen."

Arın tek elini, kolunun üzerindeki ellerimin üzerine koydu. "Sakin ol," dedi tatlı bir fısıltıyla. Bu sırada ellerimi okşayan başparmağı birazdan kalbimin tam manasıyla durmasına sebep olacaktı. "Rezil falan olmayacaksın. Sıradan bir yemek olacak. Heyecanlanmana gerek yok."

Elinin teması ve gözlerindeki yumuşak bakış kalbimi resmen ikiye katlamıştı. Öyle ki, biraz önceki endişelerim tamamen silinip gitmişti zihnimden. Arın'dan, tatlı dokunuşundan ve içime işleyen mavi bakışlarından ötesini düşünemiyordum artık. Hele dudağının sağa doğru hafifçe kıvrılmasıyla beliren o küçük gülüşü yok mu; kalbim bir mum gibi eriyip ciğerlerime damladı. Kollarımı boynuna dolayıp, hayatımın geri kalanını kokusunu içime çekerek geçirmek istiyordum. Bir yandan da gözlerini gözlerimden hiç ayırmamak. Aramızdaki bu tuhaf, adı konulmayan çekimi kaybetmek istemiyordum.

Fakat pat diye açılan kapı her şeyi bir bıçak gibi kesiverdi. Kenetlenmiş bakışlarımız ayrıldı. Arın elini elimden çekti ve büyüttüğü, başka bir renge boyadığı

tebessümüyle, kapıyı açan kadına dönüp küçük bir baş selamı verdi. Bense sudan çıkar çıkmaz ızgaraya atılmış bir balığın şaşkınlığıyla kalıverdim. Kendime gelmeye fırsat bulamadan da Arın tarafından içeri sürüklendim.

Salona girdiğimizde, ellili yaşlarının ortasında olmasını beklediğim ama otuzlarındaymış gibi görünen zarif bir kadınla ve saçları kırlaşmış, güleç yüzlü bir adamla göz göze geldim. Arın'ın annesi ve babası olduklarını anlamam için dâhi olmama gerek yoktu, değil mi?

Kadın hafifçe gülümseyip, "Merhaba," dedi. Hemen ardından elini uzattı. "Hoş geldin, Mayıscığım. Ben Arzu. Arın'ın annesiyim."

"Me-Merhaba, Arzu Hanım, çok memnun oldum." Kekelediğim için yerin dibine girmek istesem de buna fırsat bulamadım.

"Hoş geldin, Mayıs," dedi Arın'ın babası. "Ben de Arın'ın babasıyım, Fatih."

"Hoş bulduk, efendim, çok memnun oldum." Tanışma faslından sonra ikili koltuğa Arın'la yan yana oturduk ve hal hatır sormakla başlayan kolay bir sohbet başladı. Bir yandan Arzu Hanım'ın sorularına cevap verirken, diğer yandan karşımdaki çifti inceliyordum. Öncelikle Arın kesinlikle annesine benziyordu fakat mavi gözlerini babasından almıştı. Babasının yakışıklı bir adam olduğunu inkâr edemezdim ama annesi güzellikte dünya kriterlerini aşmış vaziyetteydi. Uzun ve kumral saçlar, kalp şeklinde muazzam bir yüz, iri ve kahverengi bakışlar... Gerçekten, iki çocuk doğurup eşek kadar adam etmiş bir kadının bu kadar genç ve güzel görünüyor olması nasıl mümkün olabilmişti, me-

rak etmiştim doğrusu.

Eşek kadar iki çocuk demişken, Akın neredeydi acaba? Bunu kimseye soramayacağımı fark ettim. Onun burada olmayışının daha iyi olduğunu düşünüyordum. Ve bir nebze olsun rahatlamıştım.

Fakat ne yazık ki bu rahatlık uzun sürmedi. Çünkü tam kalkıp yemek masasına geçeceğimiz sırada Akın Arıkan kapıdan içeri giriverdi.

"Geç kaldım, özür dilerim. Biraz trafik vardı da."

Ben küçük ve gergin bir tebessümle onu karşılarken, Arın, "Yoktu," dedi.

Akın gözlerini devirdi. *Bu hareket Arıkan ailesinin patentli hareketi falan mıy?* "Ah, Mayıs da buradaymış!" dedi Akın koca bir sırıtışla. "Hoş geldin, Mayıs, nasılsın? Aile gündemimize bir bomba gibi düştüğünü biliyor musun? Elbette biliyorsun, abim mutlaka bahsetmiştir."

Akın'ın sözleri karşısında gözlerimi şaşkın şaşkın kırpıştırdım. Hayır, Arın tabii ki böyle bir şeyden bahsetmemişti. Yoksa bahsetmişti de ben mi unutmuştum? Ay yok canım, o kadar da balık hafızalı değildim.

Öyle miydim?

Kuşkulu bakışlarımı Arın'a çevirdiğimde içimi rahatlatırcasına gülümseyip, "Akın, saçmalıyor," dedi. "Hep saçmalar."

Akın, sırıtarak bana göz kırptı, ardından masadaki yerine geçti. Biz de yerlerimize oturduk. Servisler yapılırken gerginliğimi azaltmak adına derin nefesler alıp, göz ucuyla Arıkan kardeşlere bakıyordum.

Arın her zamanki gibi rahat görünüyordu. Fakat kaşları hafifçe çatılmıştı ve Akın'a arada sırada ölümcül bakışlar fırlatıyordu. Akın'sa hiç kimseyi umursamayarak, önündeki salatayı karıştırıyordu. Gerçekten bu ikisi biraz tuhaflardı.

Arzu Hanım, oğullarına onaylamaz bir bakış attıktan sonra bana dönüp, güleç bir yüzle konuşmaya başladı. Sanki çok gerek varmış gibi biraz Arın'ı övdü. *Evet, Arzu Hanımcığım, tabii ki oğlunuzun ne kadar başarılı olduğunu biliyorum, çok da sevilen bir insan, ki bunu görmemek için kör olmak gerek, eminim okulunu da birincilikle bitirmiştir, anlıyorum, Arzu Hanımcığım.*

Biricik oğlunu övme seansını bitirdikten sonra, sevecen bir tebessümle, "Sonunda kendine birini bulduğu için çok mutluyuz," dedi. "Çok tatlı bir kızsın, Mayıs. Birbirinize çok yakışıyorsunuz."

Yemin et? Gerçekten mi? Biz mi yakışıyoruz? Mayıs derken benden bahsettiğine emin misin?

"Teşekkür ederim," dedim ve utangaç bir tebessümle ona baktım. İçimde ayıcıklar dans ediyordu. Çünkü yeryüzünde bir insan, benim Arın'a yakıştığımı düşünüyordu. Yani benden başka bir insan.

"Eee," dedi sonra hevesle. "Anlatın bakalım, nasıl tanıştınız?"

Ben cevap vermek için ağzımı açamadan, "İş görüşmesinde," diye cevapladı Arın.

"Evet," dedim. "İş görüşmesi için gelmiştim. Bir yemek teklifi aldım."

Arzu Hanım, "Çok tatlı," derken iç çekerek, hülyalı bakışlarını bizim üzerimizde dolaştırdı.

"E, peki şu erkekler tuvaletinde ne işiniz vardı?"

Bu soru tahmin edebileceğim üzere Akın'dan gelmişti. Sorunun, Arın'ın suratındaki sert ifadeye çarpıp dağılmasını bekledim fakat Akın'ın umursamazlığı o kadar gelişmişti ki, abisinin bakışlarından zerre kadar etkilenmedi.

"Akın!" diye ikaz etti Fatih Bey. Onun da bakışları en az Arın'ın bakışları kadar sertti.

Fakat Akın ikisine de kurşun geçirmez bir camın ardındaymış gibi sırıtıp omuz silkti. "Ne yapayım? Merak ediyorum."

"Mayıs lavaboları karıştırmıştı," dedi Arın, buz gibi bir sesle. İrkildim. "Erkekler tuvaletine yanlışlıkla girmişti."

Emin misin canım? Mayıs mı karıştırmıştı? Ah, tabii ki Mayıs karıştırmıştı! Muhteşem Arın Arıkan'ın karıştırdığına kim inanır?

"Evet, öyle olmuştu," derken bakışlarımı etraftaki bütün Arıkanların üzerinden çekip tabağımdaki çorbaya odakladım. *Çok güzel görünüyor ama iştah mı kaldı?*

Arın'ın açıklamasından sonra konu dağıldı ve başka şeylerden bahsedilmeye başlandı ama ben muhabbete pek fazla dâhil olmuyordum, çünkü utançtan ölmekle meşguldüm. Müstakbel kayınvalidem ve kayınpederimin gözünde, tuvalet tabelalarını karıştıran ahmağın biri olmak bir kenara, Arın'ın bunu yapabilecek biri olduğuma yürekten inanmış olması bir kenaraydı. Açıkçası beni hangisi daha çok yaralıyordu karar veremiyordum.

Pekâlâ, tamam, Arın'ın böyle düşünmesi bir nebze daha fazla yaralıyordu. Nedenini bilmiyordum ama kalbimden vurulmuş gibi hissetmiştim. Yani, bebek kahkahalarıyla çalan bir cep telefonunu yanlışlıkla Arın'ın ayaklarının dibine fırlatmış olabilirdim ya da bir pencereden kucağına düşmüş de olabilirdim ama yine de, Arın'ın beni sakar ve beceriksiz biri olarak görmesine üzülmüştüm. Tuvalet tabelalarını karıştırmam gibi, olabilirliği çok yüksek bir yalanı ailesinin yanında söylemeseydi mesela. Mesela biraz da iyi yanlarımı görseydi...

Hangi iyi yanlarım mı? Mesela eğlenceliydim. Sonra pek göstermesem de epey zekiydim. Anlayışlıydım da. Bunu küçümsememeli. Bu devirde anlayışlı insan bulmak zor! Sevgi doluydum mesela. Etrafa pozitif enerji yayıyordum. Ve azimliydim. Bütün bunlar yabana atılacak nitelikler miydi? Tabii ki değildi. Sakar ve beceriksiz olmaktan çok daha fazlasıydım ben.

Bu düşüncelerle biraz olsun kendi içime su serptim. Ve lavaboya gideceğimi belirtip sandalyemden kalktım. Heyecanlanınca sürekli çişim gelirdi. Tabii bunu onlara söylemedim.

Yerimden kalktığımda, elinde sürahiyle arkamda duran hizmetçiyi fark edemedim. Arzu Hanım'dan lavabonun yerini öğrenirken, geriye doğru attığım bir adımla hizmetçiyle çarpıştık. Sırtıma boşalan buz gibi suyla istemsiz bir çığlık attım. Aynı anda başımdan aşağı kaynar sular da döküldü ama bu yalnızca mecazi anlamdaydı tabii. Durumu toparlamak için bir şeyler gevelerken, ayağa kalkmış olan Arın'a oturmasını işaret ettim, bana yaklaştığındaysa buna gerek olmadığını

söyleyerek geriye doğru bir adım daha attım.

Yanlış karar!

Islak yere basar basmaz ayağım kaydı ve kendimi kıç üstü yerde buldum.

Merhabalar, Mayıs Ekiz'le bir 'Nasıl Rezil Olunur 101' dersine daha hoş geldiniz. Yerin dibine girmeye hazır mısınız? Çünkü size asla daha azını vadetmiyorum.

Bütün Arıkanlar telaşla başıma toplanırken, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum ve gözlerimi Arın'dan köşe bucak kaçırıyordum. Çünkü bana bakışlarındaki o alaycı ifadeyi görürsem, masadan kaptığım bıçakla harakiri yapıp bağırsaklarımı salonun ortasına döküverecektim. Arın ve Arzu Hanım, beni kollarımdan tutup kaldırdılar. İyi olup olmadığımı defalarca sordular, ben de sürekli, "İyiyim, bir şeyim yok, küçük bir kaza," diye saçma sapan şeyler söyleyip durdum.

"Sırılsıklam oldun," dedi Arzu Hanım.

Ciddi misin? Hiç farkında değilim. "Önemi yok," diye mırıldandım. "Kurur şimdi. Hava da sıcak zaten."

"Saçmalama. Olur mu öyle şey! Arın, sen Mayıs'ı odana çıkar, ben de kuru kıyafetler getireyim de üzerini değiştirsin."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan Arın tarafından sürüklenmeye başlandım. Hâlâ onun yüzüne bakmamakta ısrarcıydım. Sinirli mi, merak ediyordum. Ayrıca popom çok acıyordu. Ağlamak istiyordum.

Arın'ın odasına girdiğimde yüzümü nihayet yerden kaldırıp şöyle bir etrafa baktım. Oldukça şık ve sade dö-

şenmiş bir odaydı. Koyu renk mobilyalar, beyaz ve açık gri tonlarında bir halı ve kocaman bir yatak. Tek ayrıntı, duvarları süsleyen siyah beyaz manzara fotoğraflarıydı. Bir de duvardaki kocaman televizyon. *Hımm, sade ve erkeksi.* Ortalıkta masa, kitaplık ve gardrop olmamasına bakılırsa, bir yerlerde çalışma odası ve kıyafet odası olmalıydı. Onları da görmek istedim birden.

Arın omuzlarımdan tutup beni yatağına yönlendirdi ve kenara oturmamı sağladı. Popom ıslak olduğu için yatağı da ıslanacaktı ama o an bunu ona söyleyemedim.

"İyi misin?" dedi endişeli bir sesle.

Endişeli? Ay, vallahi endişeli!

Derhâl bakışlarımı kaldırıp, bulduğum anlık bir cesaretle gözlerine baktım. İlgili, mavi, sıcak bakışlarıyla karşılaşınca içimde bir şeylerin eriyip aktığını hissettim. "Hı, hı," diyerek başımı sallarken gözlerim doldu. Hem popomun acısı hem de yaşanan olayın utancı yüzünden sinirlerim boşalmıştı. Daha fazla kendimi tutamayıp ağlamaya başladım.

"Mayıs, ne oldu? Niçin ağlıyorsun?"

Arın omuzlarımdan tutup, ondan kaçırdığım bakışlarımı görebilmek için önümde eğildi ve yüzlerimizin aynı hizaya gelmesini sağladı.

"Seni utandırdım," dedim burnumu çekerken. "Kendimi de rezil ettim."

Tatlı bir gülüş sesi doldu kulaklarıma. "Bunun için mi ağlıyorsun?" diye sordu alaycı bir sesle. "Ben de leğen kemiğini kırdın sandım."

Bozulan sinirlerim sağ olsun, gergin bir kahkaha atmama sebep oldular. Arın'ın omzuna vurdum. "Dalga geçmez misin lütfen? Kız ağlıyor şu an."

Kahkahası kulaklarımda çınlarken, ona vurmakta olduğum elimi tuttu. Kalbim bu gece, bu dokunuşlar yüzünden emekliye ayrılmak zorunda kalacak diye korkmaya başlamıştım. "Buna ağladığına inanamıyorum," dedi. "Artık bu tarz şeylere alışmış olmalıydın."

"Ya Arın!" Huysuz bir çocuk gibi mızırdanırken, elimi çekip Arın'dan kurtardım. "Dalga geçme. Zaten çok utanıyorum." Fakat artık ağlamıyordum. Aksine, Arın'ın muzip bakışları yüzünden cilveli cilveli kıkırdayıp duruyordum. *Allah'ım, bu adam insanı yoldan çıkarır!*

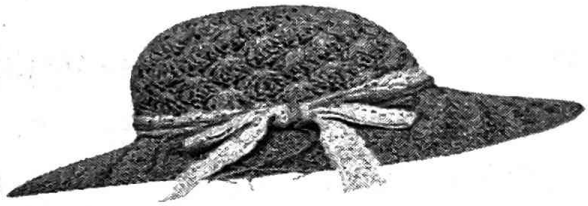
"Tamam, tamam dalga geçmiyorum." Uzanıp eliyle gözyaşlarımı sildi. *Ay, şimdi ayağa fırlayıp 'Bu da kalp be adam' diye bağıracağım.* "Ama sen de ağlamaya bir son ver."

Başımı hızlı hızlı sallayıp bir yandan da burnumu çekiyordum ki, Arzu Hanım kapıyı çalıp içeri girdi. İmalı pırıltılarla dolu kahverengi bakışları Arın'la benim üzerimizde dolaşırken, gülümseyerek yanıma geldi ve elindeki kıyafetleri bana verdikten sonra bir şey söylemeden odadan çıktı.

Arın ayağa kalktı. "Kapının önünde seni bekleyeceğim. Giyin ve tekrar aşağı inelim."

O, odadan çıktıktan sonra popomun acısıyla suratımı buruşturarak ayağa kalktım ve üzerimi değiştirmeye koyuldum. Kendimi hâlâ rezil olmuş hissediyordum ve utançtan ölmek üzere olduğum da büyük bir gerçekti. Fakat şu an bunlar bile üzülmeme, ağlamama yet-

miyordu. Arın'ın dokunuşlarını ellerimde ve yüzümde hâlâ hissederken, aptal aptal sırıtmaktan başka bir şey yapamıyordum. Öyle ki, üzerimi değiştirip tekrar kapıdan çıkarken aklımda ne Arzu Hanım ne Fatih Bey ne de Akın Arıkan kalmıştı. Rezil oluşumun üzerini kırmızı kalemle çizmiş hatta karalamıştım. Ve kapının önünde beni bekleyen Arın'a minnetle gülümsedim.

11. Bölüm

Nisan'ın attığı kahkaha üzerine önce gözlerimi devirdim. Ardından en tehditkâr ses tonumu kullanarak, "O kadar da komik değildi," dedim. Fakat leş bir mizah duygusuna sahip olan kardeşim hâlâ o kadar şiddetli gülüyordu ki, bir kalemle tepesinde topladığı sarı saçları serbest kalıp omuzlarına döküldü. "Nisan, gerçekten nefessiz kalıp ölmene değecek kadar komik değildi, kardeşim. Hayır, elbette bu, benim işime gelir fakat ben, seni düşünüyorum. Daha çok gençsin, gülmeye devam etmezsen önünde sağlıklı bir şekilde geçireceğin uzun yılların olacak. Devam edersen de ya öleceksin ya da ben birkaç uzvunu vücudundan ayıracağım."

"Ay, sahiden düştün mü ama, Mayıs?" Yaşaran gözlerini – ki eğer iyi bir kardeş olsaydı, o gözler acıma ortak olduğu için yaşarmış olacaktı – silerken derin bir

nefes alıp kahkahasını dizginlemeye çalıştı. "Hem de kız üstü ha?"

Bu cümleyi kurmasıyla birlikte o cırtlak kahkahalarından biri daha patladı kulaklarımda ve artık dayanamayarak, yanımda duran yastığı alıp suratına fırlattım.

"Ya herkes düşebilir, Nisan! Zaten hatırladıkça kötü hissediyorum kendimi. Niçin gülüp duruyorsun?"

Sesimin kırgın çıkması, Nisan'a, suratına çarpan yastıktan daha fazla etki etti ve gülmemek için kendini zorlarken boğuklaşan sesiyle, "Tamam, tamam kızma!" dedi. Elleriyle rüzgâr yapıp yüzünü serinletirken tüm gayretiyle ciddileşip, dakikalardır sormasını beklediğim soruyu sordu. "Eee, sonra ne oldu peki?"

Yüzümdeki öfkeli ifade bir anda biçim değiştirdi ve kendimi şapşal şapşal gülümserken buldum. "Sonraaa," dedim sözcüğü şımarık bir şekilde uzatarak. "Arın, beni teselli etti. Yani tamam, aslında benimle dalga geçti ama beni güldürebilmek içindi. Ayrıca gözyaşlarımı sildi."

"Ay, bir de ağladın mı, salak?"

Nisan bir kere daha kahkahalara boğulunca yüzümdeki gülümseyiş kayboldu. Dudaklarım düz bir çizgi halini aldı ve yeryüzünün en psikopat bakışlarından biri gelip gözlerime yerleşti.

"Nisan!" diye tısladım sıktığım dişlerimin arasından. "Yemin ederim saçlarını tek tek yolup sana yedireceğim şimdi! Burada romantik bir şey anlatıyoruz, değil mi?"

"Tamam, tamam," diyerek gülüşünü bastırdı bir kez daha. Ve anlatmaya devam etmemi istedi.

Eh, onu kıracak değildim. Madem bu kadar ısrar ediyordu.

"Sırılsıklam olduğum için üzerimi değiştirdim. Sonra tekrar aşağı indik. Bu sefer yemek olaysız geçti. Öyle sohbet muhabbet eşliğinde yedik işte. Ama ne dikkatimi çekti biliyor musun? Akın'ın Arın'la bir derdi var."

Nisan donuk bir bakışla suratıma bön bön bakıp, "Sahiden mi, Mayıs?" dedi. "Bunu kendi zekânla çözebildiğin için seni tebrik ediyorum. Ben de acaba neden abisinin peşine ajan takıyor diye düşünüp duruyordum."

Küçük kardeşler dünyanın en heves kırıcı, en sinir bozucu, en ağzı büzüşesice, en dili kopasıca, en gözü oyulasıca yaratıklarıdır. Bu teşhisin üstüne kalıbımı hatta bizzat Nisan'ı basarım. *Getirin, basacağım!*

"Bak, anlattığıma pişman etme çocuk! Çeneni kapalı tut da lafın sonunu dinle! O manada bir dert değil. Çok iyi anlaşıyorlar esasında. Epey didişiyorlar ve birbirlerini zora sokmaya bayılıyorlar ama kardeşler işte, normal bir ilişki yürütebilenini görmedim henüz."

"Nasıl bir dertmiş peki?"

Dudaklarımı büzdüm. Ve anlatmak için doğru kelimeler sanki tavanda yazıyormuş gibi, yukarı doğru bakmaya başladım. "Yani şey gibi, sanki... hımm... sanki küçük birer çocuklarken, en sevdiği, her yere götürdüğü, hiç yanından ayırmadığı canım oyuncağını alıp hiç acımadan, sonunu düşünmeden, gözünü bile kırpmadan kırdığı ve sonra sanki bir çöpmüşçesine fırlatıp attığı için onu affedemiyormuş gibi."

Zor zahmet kurabildiğim cümlemin ardından yine Nisan'ın bön bakışlarıyla karşılaştım. Bu bakışlarıyla insanın bütün enerjisini sömürmekle kalmıyordu, ayrıca tam bir aptal gibi hissetmesine sebep oluyordu. Öyle boş, öyle anlamsız ama aynı zamanda da öyle anlamlı. Anlatılmıyordu. Yaşanıyordu Nisan.

"Harbiden malsın," dedi.

Bu sefer de yanımda duran oyuncak ayıcığı suratına fırlattım. Bilmiyorum, belki de kafasına yediği bu darbeler sebebiyle böyle geri zekâlı olmuştu bu kız. Fakat en nihayetinde kardeşimdi, atsan atılmıyor, satsan satılmıyordu.

"Sensin mal!" diye cırladıktan sonra kaşlarımı çatarak konuşmaya devam ettim. "Görseydin, ne demek istediğimi anlardın! Bakışlarında öyle bir içerlemişlik vardı."

Suratını buruşturdu sevgili kardeşim. "İçerlemişlik diye bir kelime bile yok."

Nihayet pes ederek omuzlarımı düşürdüm. "Ben sana niye laf anlatmaya çalışıyorum ki zaten." Son olarak, kucağımda tuttuğum minderi de Nisan'a fırlattıktan sonra yerimden kalkıp mutfağa geçtim. Arıkanlarla geçirdiğim yorucu akşamın ardından bir bardak soğuk su iyi gider diye buzluğu açıp, donmaya bıraktığımız pet şişelerden en az buz tutmuş olanını alıp kafama diktim. Birkaç yudum içtikten sonra, yaz sıcağının kavurduğu tenimi serinletmek için şişeye sarıldım.

Millet kışın sevgilisine sarılıp ısınır, Mayıs Ekiz yazın su şişesine sarılıp serinler. İki resim arasındaki yedi saçmalığı bulunuz.

Tekrar geri döndüğümde telefonuma gelen mesajın sesiyle adımlarımı hızlandırdım ve son iki adım kala uçmak suretiyle yatağa atlayıp telefonu elime aldım. Mesaj Akın'dandı. Zaten ya Akın'dandır ya da operatörümden. Ya da alışveriş sitelerinden.

Gözlerimi devirirken – ki bu hareketin bana Arın'dan bulaştığını söylememe gerek bile yok herhâlde – mesajı açtım.

'Sanırım hastane masraflarını da faturaya dâhil edeceksin.'

Eh, fena fikir değildi. Akın söyleyene kadar aklıma gelmemişti ama şimdi şöyle bir düşününce, kelle koltukta çalışıyordum bu işte!

'Ha, ha, ha! İyi bildin! Ayrıca ruhsal yıpranma payımı da hesaba katmalıyız.'

Cevabı yazıp gönderdikten sonra sırtüstü yatarak bakışlarımı tavana diktim. Aklıma yine Arın gelince sırıttım. Esasında aklımdan hiç çıkmıyordu. Nasıl çıkabilirdi ki? Kaşıkçı elmasından sonra, bizzat kendi gözlerimle gördüğüm en mükemmel şeydi o. Sadece görünüşüyle değil, her şeyiyle bir insanın ulaşabileceği en son noktadaydı âdeta. Zeki, esprili, anlayışlı, merhametli, sabırlı, kibar... Tamam, benim dışımdaki insanlara kibardı en azından. Saymakla bitmeyecek meziyetleri vardı. Fakat gözümde onu mükemmel yapan bunların hiçbirisi değildi. Onu gözümde mükemmel yapan şey...

Elimi tutup her şeyin yolunda gideceğini söylemesi. Her şey yolunda gitmediğinde beni teselli etmesi. Ağlarken gözyaşlarımı silmesi. Beni güldürmesi. Israrla onu rezil etmeme rağmen benden utanmaması ya da bana hakaret etmemesi.

Suratımda ne ara oluştuğunu hatırlamadığım şapşal tebessümüm ve dalgın iç çekişim, duyduğum mesaj sesiyle dağılıverdi.

'Bizimkiler seni çok sevdiler. Önümüzdeki hafta sonu verilecek olan davete abimle birlikte katılmanı istiyorlar. Aileyi içten fethettin.'

Okuduğum mesajla gözlerim öyle bir açıldılar ki, yuvalarından fırlayıp önüme düşmelerine engel olanın ne olduğunu merak ettim! *Ne daveti? Ne katılması? Evet! Ne eveti Mayıs? Nikâh kıymıyoruz, ne eveti? Ay pardon. Bunun yeri burası değildi.*

Ben, basit bir aile yemeğinden bile alnının akıyla çıkamamış Mayıs Ekiz, mükemmellik abidesi Arın Arıkan'la bir davete katılamazdım! Bırak birlikte katılmayı, aynı davette bile bulunamazdım. Daha fazla rezil olamazsın, Mayıs, anlıyor musun? Kapasiten doldu, daha fazlasını kaldıramazsın!

Ğıaaaaa gibi anlamsız, ne idiği belirsiz, gırtlaktan kopup gelen bir ses çıkararak başımı yastığıma gömdüm. Sonrasındaysa bizim oraların havalarından ağlama efektleri vererek devam ettim.

Bu sırada ayak seslerini duyduğum, zekâ abidesi kardeşim yanıma gelerek, "Öldün mü kız?" diye sordu.

Bir saniye içerisinde çıkardığım bütün seslere son vererek başımı yastıktan kaldırıp dikleştim. "Evet, öldüm, Nisan. Senin doğduğun gün, geri zekâlılığına tepki olarak öldüm. Şimdiyse bir hortlak olarak karşında duruyorum."

"Ne mal mal sesler çıkartıyorsun o zaman?" derken

artık hareketlerime alışmış olmasını ve yorum yapmamasını diledim.

"Arın'la bir davete katılmam bekleniyormuş," diye ağlamaklı bir sesle açıklama yaptım.

Nisan yüksek sesle bir kahkaha attı. "Dua et de o zamana kadar poponun acısı geçsin. İkinci bir darbeyi kaldıramaz."

Tekrar ağlamaklı sesler çıkarıp yastığıma gömülürken, Nisan'a hakaretler yağdırdım. Hayır, bu kız niye böyle salak olmuştu? Küçükken koltuktan itip itip düşürdüğüm için mi? Kafasını duvara vurduğum için mi? Uyurken saçlarını kesip travma geçirmesine sebep olduğum için mi? Şimdi de ceremesini ben mi çekiyorum?

Hakaretlerle bezeli ağlama seansım, telefonumun tanıdık melodisiyle bölündü. Başımı yastıktan kaldırmadan, el yordamıyla telefonu bulup açtım.

"Anne," dedim ağlamaklı sesimle. "Bu Nisan benim yüzümden mi bu kadar salak oldu? Doğru söyle, gerçekleri kaldırabilirim. Koltuktan kafa üstü düşürüp durduğum için mi? Yoksa suyun altında on dakika kalırsa deniz kızına dönüşeceğini söylememin ardından denizden zor çıkardığımız için mi? Ay yok, baksana o zaman da salakmış ki bana inanmış. Demek ki doğuştan. Yani babamla senin yüzünüzden. Neyse, rahatladım."

"Kardeşine, on dakika suyun altında kalırsa deniz kızı olacağını mı söylemiştin gerçekten?"

Bir dakika! Bu, annemin sesi değildi!

"Arın?" Başımı yastıktan öyle hızlı kaldırdım ki den-

gem şaştı. "Se-sen miydin?" diye kekelerken, ağzıma giren saçlarımı tek elimle çekiştirdim. İyi ki şu an beni göremiyordu. Yoksa muhtemelen arkasına bakmadan kaçardı. "Ben, annem sanmıştım. Bu saatte hep o arar da."

"Benim," dedi. Saçmaydı belki ama gülümsediğini sesinden hissedebiliyordum. Ve bu gülümseyişi, dudaklarındaki o minik, tatlı kıvrılışı gözümün önüne getirebiliyordum. İç çekme arzumu zar zor bastırırken Arın tekrar konuştu. "Nasıl olduğunu merak etmiştim."

Merak etmiş. Beni! Beni! Mayıs'ını!

"İyiyim," dedim kocaman, şapşal bir sırıtışla. "Sen nasılsın?"

"İyi olduğuna sevindim," diye mırıldandı. "Ben de iyiyim. Ne yapıyorsun?"

Mutluluktan sıvı faza geçerek damlamak suretiyle yatağa dökülüyorum. "Ne yapayım, Nisan'la uğraşıyorum işte. Sen?"

Gülüşünün tatlı sesi doldu kulaklarıma. Aynı anda kalbim tekledi. "Ben de Akın'la uğraşıyordum. Ama en son IQ'su o kadar düştü ki, çalışma odasına kilitleyip kaçtım."

Ne yaptığımı düşünmeden yüksek sesli bir kahkaha koyverdim. Hemen ardından da bunun için utandım. Ama ne yazık ki yeteneklerim arasında sakin kalabilmek, hanımefendi olabilmek ve mantıklı tepkiler verebilmek yoktu. "Küçük kardeşler hep böyle," dedim kıkırdayarak. "Bize hayatı zorlaştırmak için beyinlerini tozlanmaya bırakıyorlar. Zira bunun için zeki olmaları gerekmiyor."

Arın tekrar güldü. Gülüşü karnımda kıpırtılara sebep oldu. Derince bir iç çekip, "Bir daha gül!" diye bağırmak istesem de kendime hâkim oldum.

"Kesinlikle," dedi. "Ama Akın en kötüsüdür. Üstelik suyun altında on dakika kalırsa deniz kızı olacağına onu ikna etmem imkânsız."

Saçma bir gülme sesi çıkardım. "O zaman bir gece boyunca buzdolabında uyursa kar perisinin ona penguen getireceğini söyle."

Naylon sevgilim öyle kuvvetli bir kahkaha attı ki, neşeyle yatakta yuvarlanırken bir anda kendimi parke zemine yapışmış halde buldum. Of, yine popom acımıştı ama Arın'a durumu çaktırmak istemediğim için inlememi bastırmak zorunda kaldım.

"Gerçekten bunu yapmadın değil mi, Mayıs? Lütfen yapmadığını söyle!"

Gülmeye devam ederken, içimi titreten sesiyle kurduğu bu cümleler bana acımı unutturdu ve genişçe sırıtmama sebep oldu.

"Yaptım, ne yazık ki. Babamın Nisan'ı dolaptan çıkarması çok zor olmuştu. Sonraki hafta bademcikleri şişmişti şapşalın. Ameliyat olduğunda, ölecek sanıp çok ağlamıştım. Bir daha onu kandırmayacağıma yemin etmiştim. Ama tabii bu yemine sadık kalmam sadece iki hafta falan sürmüştü."

Yine tatlı mı tatlı bir kahkaha sesi geldi kulağıma. Ardından, kahkahanın sesinde meydana getirdiği boğuklukla ve dudaklarından dökülen şirin kelimelerle, "Nisan için üzülüyorum," dedi.

Kaşlarımı çattım. Huysuz bir sesle, "Benim için üzül asıl, onun ne kadar uyuz bir kardeş olduğunu bilmiyorsun," dedim.

"Pekâlâ," dedi Arın sevimli bir sesle. "Sen öyle diyorsan."

Kaş çatışım ve dudak büzüşüm bir saniye içerisinde yok olup, yerlerini yine o şapşal sırıtışa bıraktılar. "Aynen öyle," diye mırıldandım.

Arın bir kere daha güldükten sonra iç çekti ve, "Şimdi kapatmam gerek," dedi kısık bir sesle. "Yarın görüşürüz."

Görüşürüz diyorsun sevgilim, bu bir vaattir.

"Görüşürüz."

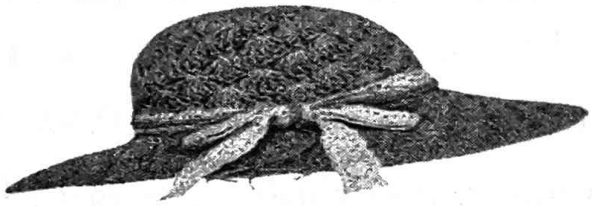
"İyi geceler."

"İyi geceler."

"Rüyanda beni gör."

"Sen de beni."

Küçük flörtleşmemiz ikimizin de gülüşmesiyle noktalandı ve telefonu kapattık. Parkenin üzerinde yatıyor olduğumu, kafamı geriye attığımda ancak fark edebildim fakat umursamadım. Tatlı bir uyuşukluk bütün vücudumu ele geçirdi. Tavana, sanki dünyanın en hoş manzarasını izliyormuşum gibi hülyalı hülyalı bakarken bir an önce yarın olsun istiyordum. İç çekerek kocaman gülümsedim. Yarınlarımda hep Arın olsun istiyordum.

12. Bölüm

Mutluluktan, gece o kadar geç uykuya dalabildim ki, ertesi sabah kendimi yataktan zor kaldırdım. Nasıl giyindim, nasıl makyaj yaptım farkında bile değildim. Arın'ın arabasına biner binmez de gözlerim kapandı zaten. Ne yazık ki uykusuzluğa, kötü hava koşullarına ve sarışın kız kardeşlere tahammülüm sıfırdı şu hayatta. Bu yüzden Arın'a, "Günaydın," der demez arabanın koltuğunda kıvrıldım ve şirkete varana kadar da kestirdim.

Arabanın durduğunu fark etmem Arın'ın bana seslenmesiyle oldu. "Mayıs. Uyan, geldik."

Tatlı sesi kulaklarımdan içeri dolarken gözlerimi açmadan gülümsedim. "Geldik mi?" dedim mayışık bir sesle.

Güldü. O, her güldüğünde ben hayatımı onu gül-

dürmeye adamak istiyordum. Çünkü bu kadar güzel gülebilen bir insanın hiç durmadan gülmesi gerekiyordu!

"Geldik," dedi gülüşünün arasından.

Gözlerimi aralayıp suratına baktığımda yakışıklılığı nefesimi kesti. Mavi gözlerindeki bakış o kadar yumuşak, o kadar başkaydı ki, nasıl oldu da buhar olup uçmadım, aklım almıyordu. Dudaklarının tatlı kıvrılışı karnıma tanıdık bir ağrının girmesine sebep oldu. Kokusu bütün arabayı kaplamıştı. Ne zaman nefes alsam sanki onu içime çekiyordum.

Allah'ım! Bu an hiç bitmesin istiyorum!

Fakat ne yazık ki mutlu anlarımızı sonsuza kadar sürdürmemizi sağlayacak bir 'uygulamamız' yoktu. Arın, "Hadi inelim," dediğinde içinde bulunduğumuz mistik an dağılıp gidiverdi.

Üzerimdeki mavi elbiseyi çekiştirerek düzelttikten sonra, açık bıraktığım saçlarımı elimle geriye doğru atarak arabadan indim. Fazla dağınık görünüp görünmediğimi merak ederek, arabanın siyah camından şöyle bir kendime baktım. Hemen ardından memnun bir şekilde gülümsedim. *Allah, kırışmayan kumaşları korusun ve yaygınlaştırsın!*

Arın yanıma gelip elimi tuttu. Dokunuşunun sıcaklığı vücudumda bir dizi reaksiyona sebebiyet vererek, kalp atış hızımı saatte yüz seksen kilometreye çıkardı. Düşüp bayılmamak için derince bir nefes almak zorunda kaldım ve titreyen bacaklarımla, Arın'ın uzun adımlarına yetişmeye çalıştım.

Ofise geldiğimizde ne yazık ki elimi bıraktı. Oysa elimi, onun eline zamkla yapıştırmaya hazırdım. Ne güzel olurdu, hiç ayrılmazdık. Aklıma gelen bu fikirle salak salak sırıtırken geçip masama oturdum. Arın da masasına geçti ve tabii ki her zamanki gibi kafasını işlerine gömdü.

Bir süre, bu zamk fikriyle zihnimi oyalayıp değişik teoriler ürettim ama eninde sonunda hayalimin sonu da geldi ve kendimi, yelkovana bakmaktan beynim sulanmış bir halde buldum. Bir çeşit hipnoz gibi, ilerlemeyen kadranın büyüsüne istemeden kapılıvermiştim. İlk başlarda zihin gücümle onu ilerletmeye çalıştım ama sonunda pes ettim ve zamanın nasıl bu kadar yavaş ilerlediğini sorgularken buldum kendimi. Şimdi aynı noktaya bakmaktan gözlerim sulanmış bir halde, ağlar gibi görünüyor ve aptal bir ifadeyle oturmaya devam ediyordum. Bu ofiste benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu; kafamı, masaya vurarak dağıtmaktan başka. Bu seçeneği de şu an tercih etmemekten yanaydım açıkçası.

"Mayıs..." Arın'ın hafifçe sinirli olduğunu fark ettiğim sesi kulaklarıma ulaştığında hipnozumdan kurtularak irkildim. Bakışlarım onu bulduğunda, gömüldüğü işlerinin başında, elinde bir kalemle bana baktığını gördüm. "Çok fazla ses çıkarıyorsun."

"Efendim?"

Şaşkınlığım gerçek olsa da sanki onu sinirlendirmek için özel bir çaba harcıyormuşum gibi derin bir nefes aldı. "Ya parmaklarını tıkırdatıyorsun ya da topuğunu

yere vuruyorsun. Sürekli ofluyorsun. Hiç olmadı, boş boş duvara bakıp iç çekiyorsun!"

Tüm bu saydıklarına karşı sadece gözlerimi kırpıştırmakla yetindim, zira bunların hiçbirini kasıtlı olarak yapmıyordum. Tamamen can sıkıntısının yan etkileriydi.

Ben aptal aptal bakarken, Arın yüzünü buruşturdu ve konuşmadan önce elindeki kalemi hafifçe bana doğru uzattı. "Hiperaktif falan mısın?"

Bu adam benim sınırlarımı zorluyordu. Yahu, daha birkaç saat önce gözlerime hülyalı hülyalı bakmıyor muydu? Şimdi neyin huysuzluğuydu bu? "Ne yapayım?" dedim kaşlarımı çatarken. "Canım sıkılıyor. Hiçbir şey yapmadan durmak kolay mı sanıyorsun?"

"Hiçbir şey yapmamayı bile beceremiyorsun."

Kalbim öyle gürültülü bir şekilde kırılıp parçalara ayrıldı ki, Arın'ın bunu nasıl olup da duymadığına hayret ettim. "Sadece sana tahammül ettiğim için bile dünyanın en yetenekli insanı sayılırım."

"Hah!" dedi alayla. "Dünyanın en yetenekli insanı olabilmen için gerek ve yeter olan şart, yeryüzünde kalan tek insan olmandır."

Bir an elime ne geçerse ona fırlatmak istedim. Kalemler, defterler, sandalye... Belki masa?

Söylediği şeylerin ne kadar kırıcı olduğunun farkında olmayışı kalbimi en az üç kere daha kırıyordu. Bu şekilde hassas olmayı ben seçmemiştim ama bu kelimeleri kullanmayı bizzat o seçiyordu. Ona hakaret etmek için bir şeyler bulmaya çalıştım ama ne diyebilirdim ki? Adam, gördüğüm en harika insandı! Nasıl hakaret ede-

bilirdim? "Ya sen önüne dönüp kâğıtlarınla sevişsene! Beni rahat bıraksana. Ne laf söyleyip duruyorsun? Keyfimden buradayım sanki ben. Gıcık adam."

Bağırarak başladığım cümlem fısıltıyla son bulurken, Arın'ın genişçe sırıttığını fark ettim. Gerçekten beynimden dumanlar çıkmaya başlayacaktı birazdan. Kısa devre yapıp yere yığılacaktım.

"Bilinçaltından çıkan kelimelere dikkat etmen gerek."

İmalı ses tonu beni utandırdığı kadar, yüzüne bir yumruk atma isteğimi de perçinledi. Arın'ı, mor bir göz ve asık bir suratla şirket koridorlarında yürürken hayal edebiliyordum. Sinir katsayım o kadar artmıştı ki, bu düşünce bile beni sakinleştirmeye yetmeyince hızla sandalyemden kalkıp çantamı kaptım ve kapıya doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladım. Fakat kapıya varıp kendimi dışarı atamadan Arın bana yetişti ve kolumdan yakaladı.

"Nereye gidiyorsun sen?"

O malum klişe repliği haykırdım. "Cehennemin dibine" O kadar öfkeliydim ki, gözlerimden çıkan ateşlerle Arın'ı pişirebilirdim. Biraz da acıkmıştım sanırım. Malum, sabah evden kahvaltı yapmadan çıkmıştım.

"Seni evine gitmekten alıkoymak istemem ama henüz mesai bitmedi."

Şimdi o da bağırıyordu ve kaşları öfkeyle çatılmıştı. Suratını tutup ısırmak istedim. Ama sevgiyle değil, öfkeyle. Bir de açlıkla. Gerçekten bir şeyler yemem lazımdı.

"Burada durup senin hakaretlerini dinlemektense – üstelik hiçbirini hak etmiyorum – cehennemi evim bellerim. Anlıyor musun?" Bu defa sesim o kadar yüksek çıkmıştı ki, şirketin çaycısının bile beni duyduğuna emindim. *Acaba bağırıp bir de çayla tost mu söylesem ki?*

"Bana bak, Laz böreği!"

Dudaklarımdan sinirli bir kahkaha koptu. "Laz böreği mi?"

Suratını buruşturdu. "Senden olsa olsa Laz böreği olur!"

Tek kaşım yukarı doğru hareketlenirken, burnumu kibirle havaya kaldırdım. "Laz böreği ne kadar harika bir tatlı, senin haberin var mı?"

Arın'ın kaş çatışı bir anda yok oldu ve dudakları karnıma ağrılar salacak kadar çapkın, bir o kadar da sevimli bir gülüşle kıvrıldı. "Evet, var."

"Doğru ya, kiminle konuştuğumu unutmuşum. Dünyanın en *mükemmel* insanı. Ben her yere gittim, her şeyi gördüm, her şeyden tattım!" Sinirle konuşurken, bir yandan da Arın'ın suratına tükürmemiş olmayı diliyordum. "Ama ne var, biliyor musun? Kaba ve düşüncesizsin. Normalde senin gibi bir öküzle hayatta sevgili olmazdım!"

Son cümlemle birlikte tek kaşı yukarı doğru kalktı ve bakışları, 'Gerçekten mi?' dercesine gözlerime kenetlendi ama umursamadım.

"Nasıl oldu da herkese, özellikle de sana yardım etmeye çalışan insanlara dilediğin gibi hakaret edebi-

leceğin fikrine kapıldın bilmiyorum. O muazzam egon yüzünd-"

Cümlemi tamamlayamadım, çünkü Arın tek elini bana doğru uzattı ve yanaklarımı işaret parmağıyla başparmağı arasına alıp sıkıştırdı. Dudaklarım balık dudakları gibi büzülürken sözlerim ufalanıp gitti. Şaşkınlıkla pörtleyen gözlerim, kelebek makarna şeklini alan dudaklarım ve elmacık kemiklerim üzerinde toplanan yanaklarımla gerçekten balığa benzediğime emindim. Üstelik şaşkın bir balığa. *Hoş değil!*

"Ne diyorsun?" derken tereddütle kaşlarını çattı Arın. "Ne dediğini gerçekten anlamıyorum. Biraz daha net konuşur musun, Mayıs?"

Düştüğüm duruma ağlayayım mı, güleyim mi karar veremezken, Arın'ın ellerinden kurtulmak için omzuna vurdum ama daha çok kendi elimin acımasına sebep oldum. *Odun herif, ne olacak!*

"Çok tatlı oldun sen böyle, Laz böreği. Balık olsaymışsın keşke."

Bu sözler üzerine ona bir kere daha vurdum. Sadece gülümsemesi genişledi. Üstelik ondan kurtulmak için çırpındıkça yanaklarım acıyordu. En sonunda bu acıya dayanamayarak pes ettim ve çatık kaşlarımla Arın'a bakmaya başladım. Belki zihin gücümle onun beynini delebilirdim.

Birkaç saniye boyunca öyle bakıştık. Ben çatık kaşlı bir balığa benzerken, o, dudaklarında her saniye daha da büyüyen gülümseyişiyle Michelangelo'nun Davut'u gibi kusursuz görünüyordu. Hak-sız-lık! Bu düşünceyle daha çok kaş çattım, ki biraz daha çatarsam kaşlarım

ve yanaklarım birleşecek ve ortaya tarifi imkânsız bir görüntü çıkacaktı. *Bunu istemeyiz Arın Bey!*

"Sana hakaret etmiyorum ki," dedi çocuksu bir sesle.

Çocuksu ama yaramaz bir çocuk. *Islak odunla kovalayacağım ben o çocuğu şimdi. Sinir şey.*

Cevap veremediğim için sinirle gözlerine baktım.

"Gerçekten," dedi, başını ve yüzümdeki ellerini yana eğerek. Yanaklarım hâlâ parmaklarının arasında olduğu için otomatik olarak benim başımda eğilmişti. İyice oyuncak olmuştum adamın elinde. Ne ara bu hale gelmiştik, hiçbir fikrim yoktu. "Biz, tanıştığımız günden beri böyle anlaşıyoruz seninle. Neden bu kadar alındın, inan hiç anlamadım."

Aslında haklıydı. Sonuçta bana ilk defa hakaret etmiyordu. Ama ilk tanıştığımızda aramızda hiçbir şey geçmemişti ve tanımadığım bir adamın bana hakaret etmesi umurumda değildi. Çünkü ondan bana neydi? Şimdiyse o, sıradan biri değildi. Benim gözyaşlarımı silen, beni ağlarken güldüren, uyuz adamın tekiydi. O yüzden, artık söyledikleri umurumdaydı ve hakaretleri ağırıma gidiyordu.

"Yine de kalbini kırdıysam özür dilerim. Sadece seni kızdırmak içindi söylediklerim. Ciddi değildim ve kalbini kırmak istemedim." Başını tekrar düzeltti, tabii benimkini de. "Barıştık mı?" diye sordu sevimli bir sesle.

İç çekerek başımı salladım. *Of, yine yanaklarım acıyor!*

"Tamam o zaman." Suratımı serbest bırakmasını bekledim ama Balık Mayıs'ı sevmişti galiba. "Böyle ko-

nuşamazken çok iyisin ya," dedi beynimi okumuş gibi. "Kalsak mı böyle?"

Bir an için bu söylediğinde ciddi olduğunu sanıp paniğe kapılırken, yanaklarımı rahat bırakmaya karar verdi. Bir kere daha hırsla omzuna vurduktan sonra arkamı dönüp masama oturdum. Yanaklarım o kadar acıyordu ki ağlayabilirdim. Kesin kızarmışlardı!

Kızarmış deyince aklıma tavuk gelmişti. Kızarmış tavuk. Olsa ne güzel yenirdi şimdi.

"Yemeğe gitmeyecek miyiz?" diye sordum huysuz bir sesle.

Tekrar koltuğuna kurulurken, "Yarım saate çıkarız, çok az bir işim kaldı," dedi.

Aldığım cevapla memnun bir şekilde önüme döndüm. Ve bu yarım saati geçirmek için yapacak bir şeyler ararken, önümde duran boş kâğıtlar ilişti gözüme. Aklıma gelen fikirle aniden sırıttım. Kalemlikteki kalemlerden birine uzanıp kâğıdı da önüme çektim ve sırıtarak yazmaya başladım.

'Sevgili Naylon Sevgilim Arın Arıkan,

Ben bu satırları kaleme alırken, sen yine masanda dosyalarınla öpüşüp koklaşıyor, beni, biricik çakma sevgilin Mayıs'ı onlarla aldatıyorsun. Bense sabırla, aç biilaç, midemin isyanlarını duymazdan gelerek, umutla ve gözyaşlarıyla işini bitirmeni bekliyorum. Nisan, senin beyaz atlı prens olduğunu düşünüyor fakat hadi ama! Hangi beyaz atlı prens, prensesini aç bırakır? Ya da şapkasını arabanın camından atar? Evet, bunu hâlâ unutmadım. Zavallı şapkam!

Sana itiraf etmem gereken bir şey var. Bu mektubu yazmamdaki asıl sebep de budur. Odandaki o eski vazoyu ben kırdım, aşkım. Hani geçen akşam yemekte ıslanınca odanda üzerimi değiştirmiştim ya. O zaman yanlışlıkla çarpıp kırdım.

Umarım beni bağışlarsın.

İmza
Laz Böreği
(İşini bitirmeni dört gözle bekleyen, karnı guruldayan, sahte sevgilin)'

Mektubum bittiğinde kâğıdı katladım ve çekmecemden bir zarf alarak içine koydum. Ağzını kapattıktan sonra zarfı yatay bir şekilde Arın'ın masasına doğru fırlattım. Fırlattığım zarf Arın'ın koluna çarpıp masaya düşerken, yerime yerleşip bakışlarımı bilgisayarıma çevirdim. Ve az önce yaptığım şeyi âdeta inkâr ederek, internette dolaşmaya başladım. Ondan işittiğim homurdanmalar sonlanana kadar da buna devam ettim.

Zarfın açıldığını ve kâğıdın içinden çıkarıldığını, duyduğum seslerden tahmin ederek göz ucuyla Arın'a baktım. Naylon sevgilim, yüzünde gittikçe büyüyen bir sırıtışla, yazdığım mektubu okuyordu. Elimde olmadan ben de sırıtmaya ve tamamen ona dönerek tepkisini beklemeye başladım.

Arın okumayı bitirdikten sonra kâğıdı katlayıp tekrar zarfa koydu ve zarfı da masanın üstüne bıraktıktan sonra bana döndü. Yüzündeki tuhaf gülümseyişten cesaret alarak tatlı bir sesle, "Kızdın mı?" diye sordum.

"Neye?"

Ebene Arın.

Gözlerimi devirmemek için büyük çaba sarf ettim. "Vazoyu kırdım ya..." derken tereddütle alt dudağımı dişledim.

"Senin kırdığını zaten biliyordum."

Yok artık Sherlock Holmes!

"Nereden biliyordun?"

Sırıttı ve tek kaşı kurnazlıkla yukarı kıvrıldı. "Seni kapının önünde bekliyordum, Laz böreği, vazonun kırılma sesini duyduğumda sonuca ulaşmam pek de zor olmadı."

Eveeet. Mayıs bunu düşünemedi...

Utançla bakışlarımı kaçırırken sırıtmaya gayret ettim. "Mantıklı," diye mırıldandıktan sonra gözlerimi Arın'dan tamamen ayırıp bilgisayara çevirdim ve onun sırıtan yüzünü görmemek için yemek vaktine kadar öylece kaldım.

Yemek zamanı geldiğindeyse Arın'dan önce çıkarak onun önünde yürüdüm. O, arkamda kalıp Sena'ya bir şeyler söylerken asansöre binip onu beklemeden aşağı indim. Fakat ondan kaçma çabalarım restorana girdiğimizde son buldu. İmalı bakışlarını yüzüme dikip, neredeyse gözlerini kırpmadan bana bakarken ona daha fazla direnemedim.

"Ne var?" diye sordum yalandan sinirli bir sesle. Bu sırada garson siparişlerimizi getirmek üzereydi. Biraz daha geç kalırsa Arın'ı yemek zorunda kalacaktım.

"Hayatımda tanıdığım en sakar insansın," diye ce-

vap verdi normal bir ses tonuyla. Sanki beni yermiyor da suyun yüz derecede kaynadığını söylüyordu.

"Olabilir," dedim sinirle. Bu seferki sinirim sanırım gerçekti. "Her insanın başına böyle şeyler gelebilir. Herkes kayıp düşebilir ya da herkes bir vazoyu devirebilir."

Gülerek başını iki yana salladı. "Kendine haksızlık etme, Mayıs. Kimse senin kadar olamaz!"

Tam ona öfkeli bir cevap vereceğim sırada garson yemeğimi getirdi ve ben, Arın da dâhil bütün dünyayı unuttum. *Allah'ım yemek! Şükür kavuşturana.*

Çatalı kaşağı nasıl elime aldığımı hatırlamıyordum bile. Öyle bir hızla ve öyle bir iştahla yemeye başlamıştım ki, dışarıdan görenler muhtemelen kıtlıktan çıktığımı düşünüyorlardı. Fakat umurumda değildi. Umursamıyordum ve ağzıma attığım köftemle aşk yaşamaya devam ediyordum. Açlıktan mı, yoksa gün boyu sinir sistemimin laçkalaşmasından dolayı mı bilmiyordum ama köfte her zamankinden de lezzetli gelmişti.

"Nefis!" dedim şevkle.

"Yavaş ye, Laz böreği."

Arın'ın beni sinirlendirmek amaçlı söylediği bu cümleye sadece boş bir bakışla karşılık verdim. *Köftemle arama giremezsin, Arın.*

Yemeğin sonlarına doğru Arın'la rollerimizi değiştirdik. Ben karnım doyduğu için mutluydum ve sırıtmaya başlamıştım. Arın'sa ilgimi üzerine çekemediği için huysuzlaşmış ve suratını asmıştı. Evet, yirmi sekiz yaşındaki olgun bir adamdan beklenen hareketlerdi

bunlar.

Tekrar ofise döndüğümüzde o huysuz suratıyla masasına geçti. Birkaç saniye bilgisayarına baktıktan sonra masasının üstünde bir şey aramaya başladı. Çok önemli bir şey olmalıydı ki bütün masayı birbirine katıyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum dayanamayarak.

"Bana yazdığın mektubu sen mi aldın masamdan?"

Ay canım! Benim mektubumu arıyormuş böyle telaşla.

"Hayır, senden önce çıktım. Ben nasıl alayım?"

"Of, olamaz!" derken avucunun içiyle alnına vurdu. Hızla masasındaki telefona uzanıp bir tuşa bastı ve bir saniye bekledikten sonra, "Sena!" diye gürledi. "Ofisime! Çabuk!"

Uuu. Haşin.

Ben nefes bile almadan öylece Arın'ı izlerken, Sena aceleyle içeri girdi. "Buyurun, Arın Bey?" dedi. Zavallı kız, korkudan bayılacak gibiydi.

"Masamın üzerinde bir zarf vardı, isimsiz. Ne oldu ona?" Arın soruyu öyle bir tonlamayla sormuştu ki, Sena'nın cevabı bildiği çok barizdi.

"Be-ben masanızın üstündeki dosyaları Ekrem Bey'e teslim ettim, efendim. İstediğiniz gibi."

"Lanet olsun!" Arın, başını ellerinin arasına aldı. "Lanet olsun! Lanet olsun!"

Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Yani tamam, çoğu zaman ben de onu kızdırıyordum ama bu hale gelmiyordu. Arın şu an gözlerinden ateşler saçı-

yor, kulaklarından dumanlar çıkartıyordu. Birazdan her yeri ateşe verip binayı başımıza yıkarsa şaşırmazdım.

"Ne oldu?" diye sordum korkarak. "Bir sorun mu var?"

Bakışlarını bana çevirdiğinde korkudan masanın altına saklanmamak için sandalyemin kollarını kavradım. "Bana yazdığın mektup," dedi dişlerinin arasından neredeyse tıslayarak. "Şu an Ekrem Bey'in elinde."

Ekrem Bey önemli bir şahsiyetti anladığım kadarıyla. Ama Arın neden bu kadar sinirlenmişti ki? *Yani alt tarafı bir mektuptu. Geri isteyebilirdik. İsteyebilirdik, değil mi?* "Neden ondan geri istemiyorsun?"

Dünyası başına yıkılmış gibi, kafasını geriye doğru attı ve gözlerini kapattı. Tek eliyle Sena'ya çıkmasını işaret ettikten sonra, "Ekrem Bey çok lanet bir adamdır," dedi. Sesini ilk defa bu kadar bezgin duyuyordum. "Ondan zarfı istersem içindekini okumadan asla geri vermez ve okuyunca da... Of, Mayıs!"

Öyle bir 'Of, Mayıs' demişti ki, ben ne olduğunu anlayamadan vücudum tepki verdi ve gözlerim doldu. Ağlamamak için yutkunmak zorunda kaldım. Gerçekten 'Of, Mayıs' yani! Aklına gelen her şeyi yapmak zorunda mısın sen? Akıllanmadın mı hâlâ? "Özür dilerim," diye mırıldandım üzgün bir sesle. "Yapacak bir şey yok mu?"

"Yok!" Sandalyesinde doğruldu. "Ekrem Bey, beni günahı kadar sevmez ve muhtemelen yarın beni yönetim kurulu toplasında rezil rüsva edecektir!"

Bir süre dudaklarımı dişleyerek düşündükten son-

ra, Arın'ın üzgün haline dayanamayarak yerimden kalktım ve yine pişman olacağıma emin olduğum bir fikre adım attım. Arın'ın yanına gidip elini tuttum, kalkması için onu çekiştirdim. "Kalk hadi! O zarfı geri almamız gerek!"

13. Bölüm

"Neden senin aklına uyup böyle bir işe kalkıştım bilmiyorum! Sinirden, karar verme yetimi kaybetmiştim. Sen de o sırada bundan faydalandın sanırım. Başka mantıklı açıklama bulamıyorum bu yaptığımıza!"

Arın söylene söylene arkamdan gelirken, ben içimden kıs kıs gülüyordum. Neden mi? Arın Arıkan'ı ucuz polisiye romanlardaki ya da dizilerdeki saçma karakterlere büründürdüğüm için.

Açıklamak gerekirse olaylar şöyle gelişti; Arın'ı elinden tuttuğum gibi çekiştirerek ofisten çıkardım. Sena'ya, Ekrem Bey'in yerini derhâl öğrenmesini, biraz ağzını arayıp, dosyaların durumunu soruşturmasını ve bize mesaj atmasını söyledim. Bu sırada otoparka indik ve Arın'ı o kaliteli, son moda ceketinden kurtar-

dım, arabasının arka koltuğunda unutulmuş ve muhtemelen Akın'a ait olan, koyu renkli, kapüşonlu hırkayı giymesini sağladım. Sena, Ekrem Bey'in eve gitmekte olduğunu ve dosyaları evde inceleyeceğini öğrenerek bizi bilgilendirdi. Ekrem'i – ona 'bey' demekten hoşlanmıyorum – tam otoparktan çıkarken yakaladık. Durur muyuz? Hemen peşinden bir taksiye atladık. Arın, onun arabasıyla gitmediğimiz için huysuzlansa da, tanınma riskini göze alamayacağımızı söylediğimde bana ters ters bakarak sustu. Taksiciye, "Öndeki arabayı takip et!" dediğimde mutluluktan ölecektim, çünkü hayatım boyunca kurmak istediğim iki cümleden birini kurmuştum. Diğeri ne miydi? Filmlerdeki esrarengiz yaşlı amcaların söylediği o efsane replik; oraya gidenlerin hiçbiri geri dönmedi, evlat...

Her neyse, konumuz bu değildi şimdi. Taksiyle yaklaşık yarım saat boyunca Ekrem'i takip ettik ve sonunda indiğimizde onun bir markete girdiğini gördük. Açıkçası bu, beni çok sevindirmişti, çünkü adam direkt evine gitseydi ne halt yerdim, en ufak bir fikrim yoktu. Tahmin edilebileceği üzere peşinden biz de tıpış tıpış markete girdik. Şu anda da bebek bezi reyonunun arkasına saklanmış vaziyette onu gözetliyorduk.

"Söylenip durma," dedim Arın'a. Elimdeki kocaman bebek bezi paketini yüzümü gizlemek için kullanırken.

"Peki, şimdi ne yapacağız sevgili Lara Croft? Sıradaki dâhiyane planınız nedir?"

Bunu sorarken o kadar sinirliydi ki gülesim geldi. Üzerinde o 'ben patronum' havası veren ceketi olmadan ve hırkasının kapüşonu burnuna kadar inmişken

siniri çok da etkili olmuyordu çünkü. Aksine sevimli görünüyordu.

"Şimdi," dedim onun söylediklerini takmayarak. "Birimiz onun dikkatini dağıtırken, diğerimiz çantasından zarfı alacak."

Derince bir iç çekti. Kendisiyle savaştığını ve savaşı kaybettiğini görebiliyordum. "Pekâlâ," dedi omuzları yenilgiyle düşerken. "Sen dikkatini dağıt. Çünkü zaten bu işte dünya markasısın."

"Çinki zitin bi işti dinyi mirkisisin," yüzümü buruşturarak onu taklit ettikten sonra, bebek bezi paketinin arkasından kafamı uzatıp dil çıkardım. Arın kapüşonun altından bana öyle bir baktı ki, ya beni öldürecek ya da sinirden oturup ağlayacak sandım. Fakat hiçbirini yapmadı. Sadece bir baş hareketiyle Ekrem'i işaret etti.

Yüzümün önünde bebek bezi paketini tutmaya devam ederken, reyonların arasında yan yan ilerlemeye başladım. Arın da belli bir mesafeden beni takip ediyordu. Paytak adımlarımın ve yüzümün önünde tuttuğum koca bez paketinin – ki bu kadar büyük yapmaya lüzum var mıydı gerçekten? El kadar bebe ne kadar kaka yapabilirdi ki? – dışarıdan komik göründüğünü tahmin edebiliyordum fakat umurumda mı? Ben olmuşum rezilliğin öbür adı. Varsın bir defa da sevdiceğim için yerin dibine gireyim!

Bu düşüncelerle kendimi cesaretlendirerek Ekrem'in yanına kadar geldim. Ona doğru yaklaştıkça adımlarımı hızlandırdım ve meymenetsiz adama bilerek, isteyerek, hatta büyük bir şevkle çarparak, ikimizin de yere yuvarlanmasına sebep oldum. Ben bir tarafa

uçtum, o bir tarafa uçtu, çantasıysa başka bir tarafa. Adam zaten yaşını başını epey almıştı, yere düşünce neye uğradığını şaşırdı, âdeta dünyası kaydı. Normalde onun yaşında bir adamın düşmesine üzülür hatta yardım ederdim ama Arın onun hakkında o kadar fena şeyler anlatmıştı ki, şu an içim bir gram bile sızlamıyordu!

Tamam, bir gram sızlıyordu ama bu, üç gün içinde üçüncü darbeyi alan popomun acısındandı muhtemelen. Emin değildim!

"Hanımefendi, önünüze baksanıza!"

Adamın sesi kulaklarımda yankılanırken yerden kalktım. Yüzümün yarısını kaplayan güneş gözlüğümün ardına gizlediğim gözlerimle ona attığım bakışları göremiyordu. Marketin içinde güneş gözlüğü takmak da ayrı bir saçmalıktı tabii ama adamın da beni tanımaması lazımdı. Allah'tan bunu daha önce akıl edip şalımla da saçlarımı örtmüştüm. Ama ortalık henüz aydınlıkken, üstelik kapalı alanda, sanki körmüşüm gibi güneş gözlüğü takmanın mantıklı bir açı-

Bir dakika.

Sanki körmüşüm gibi?

Evet, kesinlikle dâhiyane bir fikirdi.

Derhâl ellerimi saçma sapan hareketlerle boşlukta sallamaya, kafamı yukarı kaldırıp tavana ve manasız köşelere bakışlar atmaya başladım. Sendeleyerek Ekrem'e doğru değil de, kasıtlı olarak başka bir müşteriye doğru ilerlerken, "Affedersiniz, beyefendi," dedim. Bu sırada diğer adamın suratını tutup ağzını burnunu

ellemeye başladım. Hatta bir ara kendimi kaybedip yanaklarını sıktım. *Kör müydüm, sapık mıydım belli değil.* "Ben... ben... sizi göremedim. Çok affedersiniz. İyi misiniz? Bir şeyiniz yok ya?" Bunları söylerken olayla alakası olmayan müşteri beni zor zahmet kendinden uzaklaştırıp aradan sıvıştı.

Ekrem de yaptığım bu acemi kör taklidine kanıp bana doğru çekingen adımlarla yaklaştı. "Sorun değil, hanımefendi," dedi mahcup bir sesle. "İyiyim ben, sizin bir şeyiniz yok ya?"

Kıs kıs gülmemek için kendimi zor tutuyordum. *Allah'ım, lütfen bu yaptıklarım için beni affet. Kötü bir niyetim yok, vallahi, sen biliyorsun!*

"Değneğim," dedim ağlamaklı bir sesle. "Değneğimi kaybettim."

"Ah!" Ekrem, yüzünde acıklı bir ifadeyle bana yaklaşıp, "Üzülmeyin," dedi. "Ben bulurum şimdi."

O sırada göz ucuyla Arın'a baktım. Cips reyonunun önüne fırlayan çantayı kendine doğru çekmiş, karıştırıyordu. *Ulu orta yerde, hiç gizlenmeden. Allah aşkına, Arın Arıkan, hiç mi Amerikan filmi izlemedin?*

Ekrem'i ondan uzaklaştırmak için elimle ters yönü işaret ederek, "Sanırım oraya doğru fırladığını gördüm... yani duydum! Evet, duydum. O tarafa fırlamış olmalı!" *Yalanlarımın boyumu geçmesi uzun sürmüyor, zira kısa boylu olmamla birlikte saatte üç yüz kilometre hızla yalan söylüyorum.*

Zavallı Ekrem – bunca yalandan sonra bir zavallıyı hak etti sanırım – telaşla o tarafa doğru koşturup yere

eğildi ve benim, olmayan değneğimi aramaya başladı. Öyle telaşlı bir hali vardı ki, gülmemek için yanaklarımın içini ısırmak zorunda kaldım. O, sağa sola bakınırken, ben tekrar Arın'a döndüm. *Ay, alt tarafı bir zarfı bulup alacaktı ama hâlâ çantayı karıştırıyordu!* Allah'tan kapüşonu yüzünü örtüyordu da kim olduğu anlaşılmıyordu.

Birkaç adım ona yaklaşıp, "Hıdi çıbık ılsını!" diye dişlerimin arasından söylendim. Kafasını kaldırıp bana ters bir bakış attıktan sonra çantaya döndü tekrar. İçinde bulunduğumuz bu duruma ben ne kadar eğleniyorsam, o da o kadar öfkeleniyordu sanırım. *Eee, alışık değildi yavrum. Ajanlık alanında benim gibi muhteşem deneyimler edinememişti bugüne dek. Çok görmemek lazımdı.*

Arın'ın bir halt bulamayacağını anlayıp çantaya el atmak için ona doğru ilerledim. Tam bu sırada arkamdan, "Hey!" diyen kızgın bir ses yükseldi. Telaşla dudaklarımı ısırıp arkamı döndüm. Ekrem, kulaklarımın uğultusundan dolayı anlamadığım şeyler bağırarak bize doğru koşturmaya başlamıştı. Bu görüntüyle donup kaldım. Dizlerimin bağı çözüldü ve tam yere yığılacakken kolumu kavrayan bir elle kendime geldim. Arın kolumdan çekiştirerek koşmaya başlayınca ben de ona uydum. Arın'la ben önde, Ekrem zavallısı arkamızda, koca marketin içinde deliler gibi koşturuyorduk. Gelmek istediğim nokta bu değildi!

Ekrem arkamızdan, "Yakalayın şunları!" diye bağırsa da yozlaşmış insanlarımız bu yaşlı adamın isteğine kulak asmadılar. Aksine, herkes önümüzden çekiliyor

ve bize yol veriyordu. Biz de bu sayede daha hızlı ilerleyebiliyorduk. *Teşekkürler ölmüş insani duygular, teşekkürler duyarlılığını kaybetmiş şehir insanı!*

Arın'la bir nevi iş bölümü yapmış gibiydik. Ben arkamıza bakıp Ekrem'le aramızdaki mesafeyi ölçerken, o da önümüze bakıp ne tarafa gideceğimize karar veriyordu. Sağa döndük, sola döndük, derken bizi bir kapıdan içeri soktu. Karanlık ve soğuk bir yere girmemizle şaşıp kaldım. Sonra etraftaki kolilere bakarak, buranın depo olduğuna karar verdim. Arın, benim yaşadığım şaşkınlığın ve heyecanın onda birini bile yaşamıyormuş gibi soğukkanlılıkla ilerlemeye devam etti. *Beni de peşinde sürüklüyor tabii aşkım. Sahiplenen erkek tutuşu.*

Depodan içeri girdiğimizde ben karanlıktan etrafı seçemezken, Arın'ım şahin bakışları sayesinde olsa gerek, bizi tökezletmeden ilerletmeyi başardı. Ekrem'in de depodan içeri girdiğini adım sesleri artınca anladım. Tabii çok geçmeden, "Çıkın ortaya lan!" diye de bağırmayı ihmal etmedi. *Lan mı? Çok kabasın, Ekremciğim.*

Sürekli arkamıza bakıp, onun bize yaklaşıp yaklaşmadığını görmeye çalışıyordum fakat karanlıktan pek bir şey belli olmuyordu. Göz bebeklerim genişleyip ışığın yokluğuna adapte olmaya çalışsa da en fazla biraz ötemdeki kolileri görebiliyordum.

Çok geçmeden Arın aniden durdu. Ben de ona çarpmak suretiyle durmuş oldum. Ne olduğunu anlamak için ona döndüğümde önümüzde bir kapı olduğunu gördüm.

Kurtulduk!

Arın derhâl kapının kilidini çevirdi ve kapıyı ardına

kadar açtı. Fakat beklediğimin aksine, beni dışarı değil de yan taraftaki karanlık kuytuya sürükledi. Başta buna anlam veremesem de, Ekrem'in kapıya doğru koşturduğunu ve hiç düşünmeden çıkıp gittiğini görünce bunu neden yaptığını anlayıp sırıttım. *Zeki sevgilim benim!*

Bir süre sessizce, nefes bile almadan karanlıkta bekledik. Bu sırada göz göze geldik. Her ne kadar karanlıkta olsak da Arın'ın mavi bakışları bir çift safir gibi parlıyordu. Bir çift öfkeli safir gibi. Hatta bir çift huysuz safir. Ne safiri be, bir adet huysuz herif! İki dakika kendi içimde romantik olacaktım, her şeyi bakışlarıyla bertaraf etmişti, odun!

"Ne bakıyorsun öyle?" diye çemkirdim fısıltıyla.

"Bizi ne hallere soktuğunun farkında mısın?" dedi, dişlerinin arasından tıslayarak.

Alınmış gibi gözlerimi kaçırdım. "Sana iyilik yapanda kabahat!"

Yüzüme bakıp bir şey söyleyecek gibi oldu ama onun yerine önce aniden gülümsedi, ardından kendini tutamayıp kahkaha atmaya başladı. Öyle şiddetli ve öyle sarsılarak gülüyordu ki donup kaldım. *Delirmişti galiba! Heyecanlı ve tehlikeli yaşamıma ayak uyduramamıştı yavrucak...* Bu sırada omuzlarımdan tutup beni kendine çekerek sarılmasıysa şaşkınlığıma tuz biber ekti. Yüzünü boynuma gömdüğünde, attığı kahkahalar sanki yüreğimde yankılanıyordu. Ve asıl deliren ben oldum. İçime öyle bir heyecan, öyle bir mutluluk doldu ki, anı dondurmak istercesine gözlerimi kapattım. Arın güldükçe ve bana sarıldıkça yüzümdeki gü-

lümsemeyi büyütmek dışında hiç kıpırdamadım. Sanki ani bir hareket bu anı dağıtıp yok edecekmiş gibi geldi.

Ne var ki güzel anların dağılması için ani hareketlere ya da kıpırtılara gerek yokmuş. Güzel anlar bir süre sonra kendiliğinden sona eriveriyorlarmış zaten. Tıpkı Arın'ın kahkahalarının küçük gülüşlere dönüşüp yavaş yavaş azalarak noktalanması ve beni saran kollarının yavaşça uzaklaşması gibi. An dağılıp gitti ve güzel bir anı olarak belleğimde yerini aldı. Ondan kopmuş olmanın burukluğuyla yutkunsam da gülümsemeye devam ettim.

"İyi misin?" diye sordum. Sesim endişeliydi, çünkü hâlâ delirdiğini düşünüyordum.

Sırıtarak başını salladı.

"Zarfı alabildin mi?"

Hırkasının cebinden beyaz bir kâğıt parçasını çıkarıp yüzüme doğru salladı.

Bu sefer sırıtma sırası bendeydi. "Sana, yapabileceğimizi söylemiştim."

Bana doğru eğildi. Tıpkı parkta oturduğumuz günkü gibi, burnunun ucunu, burnumun ucuna sürttü. Nefesimi ne ara tuttuğumdan emin değildim. Bu, o kadar sevimli, o kadar Arın'a has bir hareketti ki, âdeta erimeye başladım. Hatta ben artık direkt süblimleşiyordum. Gaz halini alıp bütün evrene dağılıyordum. Kalbim dayanmıyordu. Anlıyor musunuz?

"Evet," diye fısıldadı bir de bu arada. *Sesini sevdiğim.* "Söylemiştin, Laz böreği."

Hay senin o Laz böreği diyen dillerini yiyeyim emi!

"Gördüğün gibi, başardık." Cümleyi kurarken sesimin titremesi kendimi aptal gibi hissetmeme sebep oldu.

"Evet, bir aferini hak ettin."

Bu sözleri üzerine gözlerimi devirdim. "Çocuk muyum ben, Arın?"

Sırıtarak kafasını salladı. *Eşek herif.*

"Değilim," dedim huysuz bir sesle ve kollarımı göğsümde kavuşturup suratımı astım.

Bu sefer sesli bir şekilde güldü ve bu sabah ofiste yaptığı gibi, yanaklarımı parmaklarının arasına alıp sıkıştırmaya başladı. *Hoş geldin balık Mayıs!* Sinirle kaşlarımı çatıp eline vurdum. Ama tabii ki elini çekmedi.

"Çok konuşuyorsun, ne yapayım?" dedi sanki bu, bir mazeretmişçesine. "Seni ancak böyle susturabiliyorum."

Filmlerde ya da romanlarda yakışıklı erkekler sevdiceklerini öperek falan susturmuyorlar mıydı? Benim naylon, aynı zamanda öküz sevgilimse balık surat yaparak susturuyordu. *Romantik erkek duruşu.*

Benim ondan aşağı kalır yanım var mıydı? Ben de uzanıp aynı şekilde onun yanaklarını sıkmaya başladım. Hoş geldin balık Arın! Allah'ım! O kadar komik olmuştu ki, yapabilsem dakikalarca kahkaha atabilirdim ama yanaklarım Arın tarafından zapturapt altında olduğu için ancak burnumdan, homurdanmaya benzeyen sesler çıkarabiliyordum.

Bir restoranın erkekler tuvaletinde tanışmış bir çift olarak, şu an bir marketin karanlık ve soğuk deposun-

da karşılıklı balık suratlar halinde duruyor oluşumuzu elbette yadırgamıyoruz, saçmalamayın!

Birkaç saniye öylece durup birbirimizi izledikten sonra, telepatik bir anlaşma yapmış gibi, aynı anda yanaklarımızı serbest bıraktık. Âdeta ruh ikiziydik. Ya da ruh öküzüydük. Ruh ayısı bile olabilirdik. Ama aynı ruha ortak olduğumuz sürece bunu sorun edeceğimi sanmıyordum.

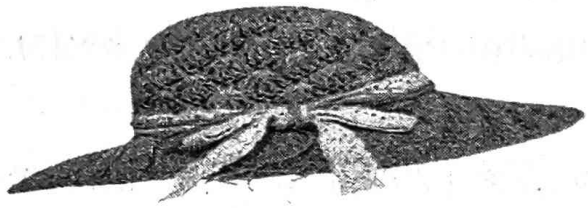
"Yemeğe gidelim mi?" diye sordu Arın tekdüze bir sesle.

Başımı usul usul salladım. "Lahmacun yiyelim mi peki?"

Rahat bir tavırla omuz silkerek, tek eliyle elimi kavradı. "Fark etmez, yiyebiliriz."

Aheste adımlarla karanlık depodan, hâlâ aydınlık olan sokağa çıktık. "Benim bildiğim güzel bir yer var," dedim ve ona Nisan'la hep gittiğimiz lahmacuncuyu tarif etmeye başladım.

Ben konuşup, Arın dinlerken, sanki sıradan bir gün geçirmiş iki sevgili gibi sakin ve normaldik. İkimiz de başımızdan geçen küçük çaplı macerayı ve hatta biraz önce marketin deposundaki saçma anları hafızamızın derinliklerine itmiş gibi, sıradan muhabbetlere gömülerek caddede el ele ilerledik. Birlikte geçirdiğimiz en sıra dışı günü, en sıradan çift gibi noktaladık. İkimizin de itirazı yoktu, çünkü buna ihtiyacımız olduğunu içten içe biliyorduk.

14. Bölüm

"Hayır!" diye itiraz ettim bir kere daha. "Lütfen ısrar etme. Bunu kabul edemem!"

'Geri Dönen Mektup' adını verdiğimiz çok gizli operasyonumuzdan sonra yediğimiz yemek ilginç bir şekilde olaysız geçmişti. Arın, beni eve bıraktıktan sonra başımızdan geçenleri Nisan'a anlatmıştım. Bir süre onun zekâ seviyesi düşük esprilerine katlanmak zorunda kalmış, yatağıma uzandığımda, Arın'ın bana sarıldığı, burnunu burnuma sürttüğü anları düşünüp durmaktan yine zar zor uykuya dalabilmiştim.

Ve tabii ki sabah az kalsın geç kalıyordum.

Şirkete geldiğimizde Arın'ın bir karın ağrısı olduğu, onca dosyanın arasından bana bakıp durmasından belliydi. Kafasını karıştıran bir şeyler olmasa işiyle yaşadığı

aşkı asla sekteye uğratmayacağını biliyordum artık. Fakat bütün sorularıma rağmen kafasına bu kadar taktığı şeyin ne olduğunu öğle yemeğine kadar bana söylemedi.

Öğle yemeğine çıktığımızda artık benden kaçacak yeri kalmamıştı ve tehditkâr bakışlarıma daha fazla dayanamadı. Derince bir nefes alıp, birlikte katılmamız gereken bir davetten bahsederken süt dökmüş bir kedi gibiydi. Ben de korktuğu her zamanki gibi başına gelmiş olan Mayıs Ekiz'dim.

Akın bu durumu daha önce bana mesajla bildirdiği için çığlıklar atarak masanın altına saklanmadım fakat derhâl, "Hayır," dedim. Hâlâ da demekteydim. Arın da pes etmemekteydi. İşte özet olarak durum buydu.

"Mayıs, lütfen. Bu, benim için gerçekten önemli."

"Benim de itibarım önemli, Arın. Bir de orada rezil olmayı kaldıramam, anlıyor musun?"

"Rezil falan olmayacaksın," dedi samimi, sıcak ve mavi bakışlarıyla.

Seni güzel suratlı şeytan! Beni o cezbedici bakışlarınla kandıramayacaksın!

"Olacağımı ikimiz de biliyoruz," derken kaşlarımı yukarı kaldırarak başımı iki yana salladım. Bunun, söylediklerime ciddiyet katması gerekirken beni inatçı bir çocuk gibi gösterdiğini hissettim nedense. "Hem giyecek hiçbir şeyim yok! Ben öyle davetlere daha önce hiç katılmadım. Ne nedir, nasıl davranılır bilmem!"

"Kibarca gülümseyip, resmiyet sınırını aşmadan insanlarla güzel güzel konuşmak dışında yapman gere-

ken hiçbir şey olmayacak, ki onu da benim dışımdaki insanlarla zaten yapabiliyorsun!"

Bu sözlerine bir tepki vermediğimde derin bir nefes aldı. Sabır dilediğini ve yavaş yavaş sinirlenmeye başladığını görebiliyordum. Muhtemelen daha önce hiçbir şey için bu kadar dil dökmek zorunda kalmamıştı. Fakat ne yapabilirdim? Etrafımda Arın varken sürekli rezil olacak şeyler yapıyordum. Ve daha fazla rezil olmak istemiyordum.

"Lütfen Mayıs! Sorunun kıyafetse, birlikte gidip hemen şimdi bir şeyler alabiliriz!"

Alışveriş teklifi beni can evimden vurduğunda, kabul etmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ve bakışlarıma kararsızlık düşer düşmez, Arın doğru yolda gittiğini fark edip gülümsedi. *Seni zeki şeytan!*

"Ayakkabı da alırız üstelik. İstersen şapka bile alırız!"

Ah, şapka! Bu adam zaaflarımı nasıl bu kadar iyi biliyordu?

"Rüşvet teklif etmeyi iyi biliyorsunuz, Arın Bey, fakat yeterli değil!" dedim. Ama direncimin çökmek üzere olduğu ayan beyan ortadaydı.

"Pekâlâ." Gözlerini kurnazca kısıp bana doğru eğildi. "Alışverişin yanında sana bir tane de dilek hakkı veriyorum. Bu davete katılman şartıyla, istediğin bir şeyi yerine getireceğim."

Bu teklif gözlerimin kocaman açılmalarına sebep oldu. "Gerçekten mi?"

Arın pes edeceğimi anlamış olacak ki genişçe sırıttı. "Gerçekten."

Tek kaşımı bilmiş bir edayla yukarı doğru kavislendirdim. "Saçma bir şey olsa bile mi?"

Çaresizce başını salladı. "Saçma bir şey olsa bile."

Ellerimi neşeyle çırparken, "Anlaştık!" diye şakıdım. Ve oturduğum sandalyeden derhâl fırladım. "Kalk hadi! Alışverişe çıkmamız gerek! Hem yarın akşam davet var diyorsun hem de hâlâ oturuyorsun. Ay, atma o lokmayı ağzına, Arın. Geç kaldık!"

Arın'ı tam manasıyla çekiştirerek restorandan çıkardım ve arabaya resmen tıkıştırdım. Sinirlense de sesini çıkarmadan bana ayak uydurdu. Yolda giderken, nasıl bir elbise almam gerektiğiyle ilgili konuşmalar yaptım. "Sence açık renk mi olmalı, yoksa koyu renk mi? Yani yaz için açık renkler daha uygun ama davet gece olacağı için koyu renk daha şık durabilir. Uzun olmasını istemiyorum. Çünkü muhtemelen bir yere takılıp düşerim. Çok kısa da olmasın, Arın. Tamam mı?"

"Tamam, olmasın, Mayıs."

"Mor mu olsun peki, yoksa lacivert mi? Koyu yeşil ya da krem rengi de olabilir? Sence ışıltılı bir şey mi olsun, sade bir şey mi? Bence sade bir şey olsun, fazla dikkat çekmeyeyim. Öyle değil mi, Arın?"

"Öyle, Mayıs."

"Topuklu ayakkabıyla kombin etmem gerekecek, yoksa yanında kısa kalırım. Aslında beyaz bir elbise giymek isterdim ama beyaz beni şişman gösterir değil mi, Arın?"

"Evet, Mayıs."

Dızzzt! Yanlış cevap! Suratımdaki gülümseyiş ani-

den silindi ve kaşlarım çatılmakta gecikmedi. "Sence ben şişman mıyım yani?"

"Ne?" Bu sorumla öyle bir afalladı ki, arabayı uçuruma sürecek sandım. Allah'tan etrafta uçurum falan yoktu. "Onu da nereden çıkardın? Ben öyle bir şey söylemedim!"

"Yalan söyleme. Beyaz giyersen şişman gösterir dedin!"

Dudakları şaşkınlıkla aralanırken, dehşete düşmüş bakışlarını bir anlığına yoldan ayırıp bana çevirdi. "İki kelimeden uzun cümle bile kurmadım. Bunu nasıl söylemiş olabilirim?"

Kaşlarım hâlâ çatıkken huysuz bir sesle, "Şişman mıyım, değil miyim, onu söyle!" diye çemkirdim. *Kilo hassas bir mesele. Lütfen.*

"Hayır! Yemin ederim şişman değilsin, Mayıs."

Sanki hayatı beni bu cümleye inandırıp inandıramamasına bağlıymış gibi içtenlikle konuşuyordu. Ve bu, beni bir nebze de olsa sakinleştirmişti. *Şişman değilim, evet. Değilim.*

"O zaman beyaz mı giysem ki?"

Bu soruyu sormamla birlikte Arın'dan acılı bir inilti yükseldi. Sonra ağlamaklı sesler çıkararak kafasını direksiyona vurmaya başladı. *N'oldu şimdi bu adama böyle?*

Bir alışveriş merkezinin otoparkına park edene kadar Arın benimle konuşmayı reddetti. Ancak arabadan indiğimizde beni yanına çekip elimi tuttu. Burada el ele tutuşmamız gerekiyor muydu, emin değildim fakat

itiraz etmedim. Niçin edeyim ki? Henüz o kadar delirmedim.

Otoparktan ayrılıp alışveriş merkezinin ilk katına çıktığımızda, mağazaların ışıltısı kendimi büyülü bir diyardaymışım gibi hissetmeme sebep oldu. Bu, aptalca olabilirdi. Ya da yargılanabilir bir davranış olabilirdi. Ama alışveriş yapmaya – imkânlarım el verdiği ölçüde – ve ışıl ışıl parlayan mağazaları saatlerce dolaşıp kıyafet denemeye bayılıyordum.

Sanki büyülenmiş gibi ya da daha doğrusu çıldırmış gibi, Arın'ı mağazadan mağazaya sürüklemeye başladım. İlk girdiğimiz mağazada açık mavi, askılı bir elbise denedim. Dizlerimin üstünde biten elbiseden, yakasının çok açık olması gerekçesiyle Arın hoşlanmadı.

Sonraki mağazada siyah, balık etek bir elbise denedim. Rengi dışında modelini beğensem de Arın üçüncü kez bana balık surat yaptı ve artık tam bir balığa benzediğimi söyleyerek benimle dalga geçti. Bunun üzerine ceza olarak onu üçüncü bir mağazaya sürükledim.

Bu mağazada da üç elbise beğendim. Biri saks mavi, biri mor, diğeri ise kırmızı. Saks mavi olan üzerimde hoşuma gitmedi. Mor elbiseyi de Arın beğenmedi. Aslında Arın hiçbir şeyi beğenmiyordu. Sürekli elbiselerin yakalarına, eteklerine, yırtmaçlarına kulp takıp duruyordu. *Eh, her şeyden kendisi kadar mükemmel olmasını bekliyor.*

En son kırmızı elbise elimde, tekrar giyinme kabinine gittim fakat bunun da beğenileceğinden şüpheliydim. Elbiseyi giyerken, fermuarları ulaşılmaz yerlere diken terzilere ve tasarımcılara içimden hakaretler

yağdırdım. Kafamı bir kere kabinin duvarına vurarak da olsa, sonunda fermuarı çekmeyi başardığımda elbiseyi çekiştirerek düzelttim ve kabinden çıktım.

Kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanmış olan Arın – muhtemelen gösterdiği sabra destekçi olarak seçmişti duvarı – beni gördüğünde duruşunu aniden dikleştirdi. Mavi bakışları, yanaklarımı pembeleştirecek bir şekilde beni baştan aşağı süzdü. Daha önce bana böyle baktığını hiç görmemiştim. Heyecandan yine ellerimin terlediğini hissettim. Heyecanımı sessizce bastırmaya çalışırken, yanıma gelip kısık bir sesle, "Bunu alalım," dedi.

"Güzel mi oldu?" diye sordum gülümseyerek. İçimde resmen küçük bir Rio Karnavalı vardı. Her yerde konfetiler uçuşuyor, şarkılar göğü inletiyor ve bronz tenli insanlar hiç durmadan dans ediyorlardı.

"Evet."

"Peki o zaman."

Salına salına giyinme kabinine geri döndüm. İçimdeki karnavala ayak uydurarak, elbiseyi üzerimden dans ederek çıkardım. Kendi kıyafetlerimi yine dans ederek giydim. Ve kendimi zar zor sakinleştirip, içimdeki karnaval geçidine son vererek dışarı çıktım. Arın'ın yanında dans edemeyeceğime, geçidin dışarı taşmaması gerektiğine kendimi ikna etmem biraz uzun sürmüştü. Bu nedenle giyinme kabininden çıkar çıkmaz, Arın Bey'in çatık kaşlarıyla karşılaştım.

"Giymen daha kısa sürmüştü."

Sırıttım. "Biliyorum, beni bir dakika görmesen öz-

lüyorsun ama ne yapabilirim, küçücük kabinde giyinip soyunmak çok da kolay bir iş değil."

Gözlerini devirdi – ya da artık beklediğim tepki bu olduğu için bana öyle geldi – ve elimden elbiseyi kapıp kasaya yöneldi. Arkasından hızlı adımlarla ilerleyip elbisenin parasını kendim ödemek istedim fakat izin vermedi. Elinden elbiseyi çekiştirmeye başladığımdaysa, mağaza görevlilerine, beni tutup ondan uzaklaştırmalarını söyledi.

Patavatsız kahraman!

En sonunda elbiseyi almayı başarıp mağazadan çıkabildik. Bu defa Arın'ı kolundan tutup bir ayakkabı mağazasına sürükledim. Yaklaşık on çift ayakkabı deneyip uzun uzun analizlerini yaptım. En sonunda siyah, topuklu bir ayakkabıda karar kılıp, Arın'ı cinnet geçirmeden ve ayakkabıları tek tek kafama fırlatmaya başlamadan önce mağazadan çıkarmayı başardım.

"Eee," dedim. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Omuz silkti. "Bilmem, sen söyle."

Başımı çevirip alışveriş merkezinin büyük camlarından dışarı baktım. Hava yavaş yavaş kararıyordu. "Dışarıda yürüyelim biraz."

Arın teklifimi kabul etti. Önce otoparka inip arabayı aldık. Sonra benim evime yakın bir yere park ettik. Bu sırada hava iyiden iyiye kararmıştı. Gündüzleri nefes almamıza imkân bırakmayacak kadar ısıtan güneş yok olduğunda etraf da serinlemişti. Üzerimdeki askılı bluzum ve ince kumaş pantolonum biraz üşümeme sebep olsa da sesimi çıkarmadan kollarımı kendime doladım.

Bu hareketimi fark eden Arın bana yandan bir bakış attı. "Üşüdün mü?"

"Hı, hı," diye mırıldandım.

"Öyle incecik şeyler giyersen üşürsün tabii," dedi.

Yeryüzünün en yakışıklı odunu.

"Odunsun!" dedim öfkeyle.

Dudaklarından küçük bir kahkaha koptu. Söylediğime alınmadığını, bana attığı oyunbaz bakıştan anladım. *Sinir şey, bu kadar sevimli olmasa hayatta çekilmezdi!* Kafasını gökyüzüne çevirip derin bir nefes aldı. "Güzel bir bahar akşamı. Serin bir rüzgâr esiyor. Gökyüzündeki yıldızları, şehrin ışıklarına rağmen görebiliyoruz. Ve bizden başka kimsenin olmadığı bir parkta yürüyüş yapıyoruz. Eğer bir filmin içinde olsaydık, sanırım şu an birbirimize âşık oluyor olurduk."

Dudaklarından çıkan 'aşk' sözcüğü kalbimi tekletse de, bu söylediklerinde ciddi olmadığını bilerek gözlerimi devirdim. *Allah'ım, bu hareket bulaşıcı olmalıydı.* "Eğer bir filmin içinde olsaydık ve birbirimize âşık olsaydık, sanırım ceketini çıkarıp bana vermen gerekirdi."

Suratını buruşturup omuz silkti. "Ne yazık ki bu, bir film değil ve sen de yanına bir hırka almayacak kadar unutkansın."

"Ve şansıma dünyanın en centilmen adamının yanındayım!"

Sözlerimin üzerine ofladı ve üzerindeki ceketi çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Zaferle gülümsedim. Zorla güzellik olur muydu bilmiyordum fakat görüldüğü gibi, zorla centilmenlik oluyordu.

Keyfim yerine gelince hızlı birkaç adım atarak Arın'ın önüne geçtim. Sabahtan beri ondan ne istesem diye düşünüp duruyordum. Onu sinirlendirecek, beni keyiflendirecek, ikimizin ortak olacağı bir şey bulmam çok zor olmadı. Zor olan, içlerinden en saçma olanını seçmekti. Lakin onu da başarmıştım.

"Bir dilek hakkın var demiştin. Dileyeceğim şeyi buldum. Şimdi mi yapmak istersin, yoksa davetten sonra mı?"

Sözlerimin üzerine omuzları çöktü. "Zaten her istediğini yaptırıyorsun," diye mırıldandı. "Şu soğuk havada ceketimi bile zorla aldın!"

"Gerçekten, centilmenlik, kanının bir damlasında bile yok, değil mi?"

Kafasını iki yana hızlı hızlı salladı. "Kesinlikle yok!"

Verecek cevap bulamayınca yüzümü buruşturup dil çıkardım. *Bu hareket de benimle bütünleşmişti sanırım.*

Küçük bir kahkaha atıp burnumu sıktı ve yumuşacık bir sesle devam etti. "Hadi söyle bakalım, neymiş dileğin?"

Ellerimi neşeyle çırpıp koşarak, biraz ötemizde duran bankın üzerine çıktım. "Beni omzunda taşımanı istiyorum!" diye bağırdım. Arın'ın yüzüne yayılan dehşet ifadesini izlemek güçlü bir kahkaha atmama sebep oldu.

Önce itiraz edecek gibi dudaklarını araladı, sonra yeniden kapattı. Bundan kurtuluşunun olmadığı fark edince kös kös yanıma geldi ve sırtını döndü. Şeker dolu bir odaya düşmüş küçük çocuklar gibi, sevinçle

Arın'ın omuzlarına tırmandım. Tırmanırken de, "Sakın beni düşürme!" diye uyarmayı ihmal etmedim.

Omuzlarından sarkan bacaklarımı, beni dengede tutabilmek için dizlerimden kavradı. Şu an surat ifadesini göremesem de ne kadar huysuz baktığını tahmin edebiliyordum.

"Hani bugün arabada şişman olmadığını söylemiştim ya, Mayıs, onu geri alıyorum," dedi homurtularının arasında.

Neşeli bir kahkaha savurdum. "Şu an moralimi bozamazsın, Arın Arıkan!"

"Şişkosun!"

"Değilim," dedim sıradan bir sesle. "Hadi yürü. Parkın etrafında üç tur atacağız!"

Arın oflaya puflaya yürümeye başladı. Ben de çocuklar gibi kıkırdayıp durdum. 'Şuraya yürü, buraya yürü' diye talimatlar vererek onu daha da çileden çıkarıyor, altından geçtiğimiz ağaçların yapraklarını koparak, başından aşağı dökülmesini sağlıyordum. Hatta bir ara ince bir dal koparıp burnuna, yanaklarına dokundurdum. Son turdaysa gözlerini ellerimle kapatıp, sadece verdiğim talimatlarla ilerlemesini sağladım.

Başta ne kadar huysuz da olsa, birinci turun sonunda Arın da benimle birlikte gülmeye ve onunla uğraşmalarıma karşılık vermeye başlamıştı. Hatta beni parkın kirli su dolu süs havuzuna atmakla birkaç kez tehdit etmiş ama her defasında o kadar kuvvetli çığlıklar atmıştım ki, havuza doğru ancak iki adım yaklaşabilmişti.

Nihayet üçüncü tur tamamlanınca beni tekrar ban-

kın yanına götürdü ve inerken düşmemem için otuz beş kere tembihledi. İndiğimdeyse yanıma geçip oturdu.

"Mutlu musun, küçük şeytan?"

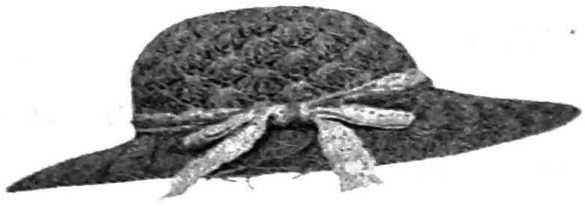
Sorusuna kaşlarımı çatarak yanıt verdim. "Sensin şeytan! Ayrıca evet, mutluyum!"

"Biliyor musun, seninle tanışmadan önce kadınlar benimle yemeğe çıkabilmek için sıraya giriyorlardı. Etrafımda her zaman kibar, olgun ve güzel kadınlar vardı. Ve kendimi övmek istemiyorum ama benim için çıldırıyorlardı. Sense beni binek olarak kullanıyorsun."

Sözleri üstüne neşeyle kıkırdadım. "Kendine haksızlık etme! Bir erkek arkadaş olarak da çok kullanışlısın."

Muhtemelen cevap yetiştiremeyeceği kadar yorgun olduğu için bana dönüp dil çıkardı. *İyice bana benzemeye başlamıştı bu adam!*

Bir şey konuşmadan, bir müddet orada öylece oturduk. Arın'ın yanında olmak, onunla sıradan bir anı paylaşmak her geçen gün benim için daha değerli hale geliyordu. Çok garipti; biri, sadece yanında oturarak bile bir insanı mutlu edebiliyormuş. Hatta sinirlendirirken, alay ederken bile kalbinin neşeyle çarpmasına sebep olabiliyormuş. Buna aşk mı denilirdi emin değildim. Bir isim de koymak istemiyordum. Tek istediğim, olduğu gibi, bütün güzellikleriyle bunu doyasıya yaşamaktı! Bunun değerli bir şey olduğunu biliyordum ve kaybetmeyi hiç istemiyordum.

15. Bölüm

Ertesi güne inanılmaz bir enerjiyle uyandım. Günlerden cumaydı. Akşama kadar Arın'la birlikte ofiste olacaktım, akşam da onunla birlikte bir davete katılacaktım. Tamam, davetten ölesiye korkuyordum fakat Arın'ın yanında olma fikri içimi sıcacık yapıyordu. Bu sebeple, uyandığımda zihnimde birikmiş olan bütün kötü düşünceleri kovup gülümseyerek kalktım yataktan. Duş almaya üşensem de saçlarımın kirli oluşu bunu zorunlu kıldı ve on beş dakikalık kısa bir duşun ardından hızlıca hazırlanmak için odama geçtim. Lacivert kalem eteğimle, açık mavi gömleğimi giydim. Saçlarımı başımın tepesinde sıkı bir atkuyruğu yaptım. Ve perçemimin alnıma dökülmesine izin verdim. Dudaklarıma açık pembe bir ruj sürüp, sarı kirpiklerimi maskarayla siyaha boyadım. Aynadaki görüntüme bakıp memnu-

niyetle gülümsedikten sonra mutfağa geçip, bir bardak süt ve bir adet muzdan oluşan besleyici kahvaltımı yaptım. Artık hazırdım.

Ayakkabılarımı giyip çantamı aldım ve âdeta uçarak merdivenlerden indim. Arabanın yanına ulaştığımda Arın yine içeriden kapıyı açtı. *Yok anam yok, centilmenlik ölmüş! Ama buna da şükür.*

"Günaydın," dedim neredeyse cıvıldayarak.

Arın'sa küçük bir gülümsemeyle cevap verdi. "Günaydın, Laz böreği."

Laz böreğin kurban olsun sana. "Nasılsın?"

"İyi," dedi sıradan bir sesle. "Her zamanki gibi yani. Sen?"

"Enerjik!" diye cevap verdim yerimde kıpırdanarak.

Bana yandan bir bakış attı. "Belli, yerinde duramıyorsun."

Sevimli bir şekilde gülümsedim. Normalde yan yana oluşumuzun üçüncü dakikasını doldurduğumuz için didişmeye başlamamız gerekirdi, fakat Arın'dan bir şey istemeyi planladığım için uysal davranarak bunu erteledim. Beş dakika sonra didişebilirdik ama şimdi değil.

"Arın," dedim, sesim yumuşacıktı. Yani en azından ben öyle olduğunu düşünüyordum ama şapşal bir ses de olabilirdi, emin değildim. "Sana bir şey söyleyeceğim."

Gözlerini bir saniyeliğine yoldan ayırıp, dudaklarında çarpık bir gülümsemeyle bana döndü. O kadar dayanılmaz görünüyordu ki, nasıl hâlâ hayatta kalabil-

diğime şaşırdım.

"Söyle bakalım."

"Şey, dün Sena'yla biraz sohbet ettim," dedim ezile büzüle. "Akın'ı ve seni aynı anda idare edemiyormuş. Çok zorlanıyormuş zavallı kızcağız. O kadar üzüldüm ki... Kendisine ayıracak hiç vakti yok, düşünsene. Ne kadar kötü bir durum. Benimse tam tersi, bütün vaktim kendimle geçiyor!"

Dudaklarından homurtuyla gülüş arasında bir ses koptu. "Epey eğleniyor olmalısın!"

Ters bir cevap dilimin ucuna kadar gelse de yuttum. Şimdi didişemezdik. "Eh," dedim bozulmuş bir sesle. "Pek sayılmaz. Aksine, biraz vicdan azabı çekiyorum. Şey aslında, ben düşündüm ki... yani eğer sana da uyarsa senin asistanlığını ben yapabilirim. Zaten sürekli yan yanayız. Ve beni aslında bunun için işe almıştın. Hem Sena'nın yükünü hafifletmiş olurum hem de sen ofiste dosyalarınla sevişirken benim de yapacak bir şeylerim olur."

Önce bana ters bir bakış attı. Sonra bir şey demeden tekrar yola döndü. Kafasında bu fikri tarttığını, kıstığı gözlerinden anlayabiliyordum. Ve hemen hayır demediği için umutlanarak gülümsedim.

"Bak, yapamayacağımı düşünüyorsun ama yapabilirim. Bana bir şans vermelisin. Yani en kötü ne olabilir ki?"

Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. "En kötü ne mi olabilir? Şirketi başımıza yıkarsın diyeceğim ama bu bile iyimser bir tahmin olur."

Kafasına bir tokat patlatmamak için ellerimin üstüne oturmam ve suratına çemkirmemek için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekti. "Lütfen Arın," dedim içli bir sesle. "En azından bir deneyelim."

Derince bir iç çekti.

Alt dudağımı sarkıttım.

Bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı.

Nefesimi tuttum.

Bir şey söylemeden dudaklarını tekrar birleştirdi.

Tuttuğum nefesimi bıraktım.

Kararsızlıkla dudaklarını büzdüğündeyse dayanamayarak, "E, hadi ama artık," diye cırladım.

"Of, tamam," dedi pes ederek. "Deneyebiliriz. Bir hafta deneme süren var. Ve bu süre içerisinde hiçbir şeyi mahvetmemeyi becerirsen... Eh, bir şeyler düşünebiliriz."

İstediğim cevabı almış olmanın neşesiyle ellerimi çırptım ve dayanamayarak kısa bir uçuşla Arın'ın boynuna sarıldım. Tabii bu, içinde bulunduğumuz koşullardan dolayı tam bir sarılma olamadı ama yine de çok yakındı.

"Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Pişman olmayacaksın! Göreceksin, hiçbir şeyi mahvetmeyeceğim!"

Şirkete geldiğimizde âdeta kanatlanıp uçarak yukarı çıktım. Ofise girmeden önce Sena'nın yanına gidip bu güzel haberi onunla paylaştım ve biraz da taktik aldım. Aslında taktik almaktan ziyade, Sena yapacağım her şeyi bana anlattı demek daha doğru olurdu. Şu

raporları hazırla, randevuları şöyle ayarla, telefonları şu şekilde bağla, şunları imzalat, şu toplantıyı hatırlat. Hepsini dikkatlice dinleyip beynime kazıdım. Tamam, sakar ve beceriksiz olabilirdim ama zeki bir kızdım ve üniversiteyi yüksek bir ortalamayla bitirmiştim. Yani bu işin altından kalkabilirdim.

Ofise girdiğimde hemen masanın başına oturup, unutmamak için dâhili numaraları küçük bir not kâğıdına yazarak telefonun yanına yapıştırdım. Sonra hemen bilgisayarı açıp Sena'nın bana e-postayla gönderdiği dosyalar üzerinde çalışmaya başladım. Nihayet işe yarar bir şeyler yapıyor olmak beni o kadar mutlu etmiş ve zihnimi o kadar doldurmuştu ki, Arın'a neredeyse hiç dönüp bakmadım. Onunla ancak, aklıma bir şey takılırsa ya da anlamadığım bir şey olursa sormak için konuşuyordum. Onun dışında öğle yemeği vaktine kadar âdeta bilgisayarla ve yazıcıdan çıkardığım kâğıtlarla, bir de ofis telefonuyla bütünleşmiş olarak yaşadım. Eh, alışık olmadığım için biraz yorulup sersemlemiştim ama önemli değildi.

Öğle yemeğindeyse durmadan işle ilgili konuşup, elime geçmiş bu muazzam fırsatı bilmediğim şeyleri öğrenmek için değerlendirdim. Arın da durumun gidişatından memnun olacak ki, hiç huysuzluk etmeden bütün sorularımı cevapladı, hatta bana birkaç tüyo bile verdi. Öğle yemeğinin sonunda kafamdaki soru işaretlerinin büyük bir kısmından kurtulmuş ve işe iyice adapte olmuştum. Arın bir toplantıya katılması gerektiği için benden ayrılırken, ben de tıpış tıpış ofise çıkıp yarım bıraktığım işlere sarıldım.

Nihayet işlerim bittiğinde mesai bitimine yarım saat kalmıştı. Dosyaları toparlayıp bilgisayarı kapattığım sırada Arın içeri girdi ve girer girmez, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Hemen çıkıyor muyuz?"

Kafasını onaylar şekilde salladı. "Seni eve bıraktıktan sonra eve geçip hazırlananacağım. Sonra gelip seni alırım."

Gülümsedim. "Ben eve taksiyle gitsem daha iyi olmaz mı? Sen de iki kere git gel yapmamış olursun."

Durakladı. Önce itiraz edecek gibi oldu ama söylediğim şeyin mantıklı olduğuna karar vermiş olmalı ki, "Pekâlâ, bu sefer öyle olsun," dedi.

Çantamı alıp kapıya yöneldim. "Akşam görüşürüz."

Manasız bir şekilde el salladı. "Saat tam sekizde hazır ol!"

Aynı şekilde el sallayıp ofisten çıktım. Şirketin önünden bir taksi çevirdim. Eve gidene kadar arka koltukta kısa bir uyku çektim, çünkü bu kadar zaman sonra böyle yoğun çalışmak beni biraz yormuştu. Taksi apartmanın önünde durduğunda parayı uzatıp indim. Eve girdiğimde önce Nisan'a seslendim. Evde olmadığını anlayınca onu aramaya üşendim ve çıkarken bir not yazmaya karar verip hızla hazırlanmaya giriştim.

Hemen saçlarımı yıkadım. Sabah duş almış olmama rağmen sıcak hava ve ter yüzünden saçlarım kafama yapışmıştı. Saçlarımı bir havluya sarıp banyodan çıktıktan sonra kırmızı elbisemi giydim. Güzel bir elbiseydi doğrusu. Kalın askıları, kıvrımlı göğüs kısmıyla birleşi-

yor, üst kısmı hatlarımı belli edecek şekilde bedenimi sararken, belimden sonra bollaşmaya başlayan eteği dizlerimin tam üstüne kadar uzanıyordu. Elbiseyi giyip aynada kendimi incelerken görüntümden oldukça memnun kalmıştım.

Doğal ve hafif bir makyaj yapmaya karar verdim. İnce bir eyeliner ve maskaradan sonra, allıkla yanaklarımı hafifçe renklendirdim. Son olarak dudaklarıma, giydiğim elbisenin yanında sönük kalmamaları için kırmızı bir ruj sürdüm.

Giyinme ve makyaj sırasında iyice kuruduğuna kanaat getirdiğim saçlarımı serbest bıraktım. Saç kurutma makinesinin yardımıyla dalgalı bir şekil verip, sol omzumdan aşağı dökülmelerini sağladım. Biraz karışık fakat hoş görünüyorlardı. Aynadaki yansımama mutlu bir şekilde sırıttıktan sonra mutfağa gittim ve Nisan için buzdolabının üstüne kısa bir not bıraktım.

'Nisan, ben bu akşam geç geleceğim. Sen neler yapmaman gerektiğini biliyorsun. Öptüm.'

Saat tam sekizde aşağı indim ve arabasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ciddi bir yüz ifadesiyle beni bekleyen Arın'la karşılaştım. Siyah bir takım elbise giymişti. Bembeyaz gömleğini yine siyah bir kravat renklendirmişti. Saçlarını yana doğru taramış, beklediğimin aksine tıraş olmamıştı. Birkaç günlük kirli sakalıyla mükemmel görünüyordu. Öyle ki, ona doğru ilerlerken bacaklarımın titrediğini hissettim. *Bu kadar yakışıklı olması hak-sız-lık!*

"Çok beklettim mi?"

Cevap vermeden kafasını iki yana salladı. Sonra,

yaslandığı yerden doğrularak ileri doğru bir adım attı ve bana arabanın kapısını açtı. *Şok. Şok. Şok. Arın Arıkan'dan centilmence tavırlar!* Yüzümde kocaman, şapşal bir sırıtışla arabanın ön koltuğuna yerleştim. Arın da kendi koltuğuna geçti ve sessiz bir yolculuğa başladık. Açıklaması çok zordu ama arabanın atmosferi kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Tek kelime etmememize, birkaç kaçamak bakıştan fazlasına yeltenmememize rağmen aramızda öyle yoğun bir çekim oluşmuştu ki, nefes almak için camı aralamak zorunda kaldım.

Nihayet davetin olduğu yere – ki burası bir otelin muazzam bir şekilde dekore edilmiş bahçesiydi – ulaştığımızda gecenin serin havası işimi biraz olsun kolaylaştırdı. Arabadan inip Arın'ın koluna girdim ve birlikte ağır adımlarla ilerlemeye başladık. Arın'ı tanıyan birileri iki adımda bir bizi durdurup hal hatır soruyor, ardından arkamızdan gelen başka misafirlere yönelip bizi serbest bırakıyorlardı. Bu, bize ayrılan masaya geçene kadar böyle devam etti ve Arın'ın gerçekten ne kadar bilindik ve başarılı bir iş adamı olduğunu daha iyi anlamamı sağladı. Onu gören insanların gözlerinde dolar işareti beliriyordu resmen!

"Bir şeyler içer misin?" diye sordu Arın baş başa kalıp biraz soluklandığımızda.

"Alkolsüz bir şeyler varsa fena olmaz."

Başını sallayıp, yanımızdan geçen garsonu çevirdi ve bir şeyler söyledi. Garson onu onayladıktan sonra hızlı adımlarla içeri girdi, çok geçmeden de elinde iki bardakla geri döndü.

Bardağın içindeki sarı renkli sıvıya şüpheyle baktığı-

mı gören Arın gülerek, "Elma suyu," dedi.

Bakışlarımı kısıp elimdeki bardağı bir kere daha süzdükten sonra burnuma yaklaştırıp kokladım. Gerçekten de elmanın o tatlı kokusu burnuma doldu. "Sarhoş edip benden faydalanmayacağından emin olmalıydım," diye mırıldanırken elma suyumdan bir yudum aldım.

Küçük bir kahkaha atıp gözlerimin içine baktı. "Sarhoş Mayıs, bu dünyada görmeyi isteyeceğim en son şey, inan bana. Ayık halinle baş edemiyorum!"

Sözlerinde haklı olduğu için sadece küçük bir omuz silkişle cevap verdim. Tam her şeyin mükemmel olduğunu, kendimi çok iyi hissettiğimi ve bütün korkularımdan arınıp güzel bir akşam geçirebileceğimi düşünürken, arkamızdan gelen melodik bir ses zihnimden geçenleri bir bıçak darbesiyle kesip attı.

"İnanamıyorum! Arın Arıkan! Bu, sen olamazsın!"

Sesin kaynağına omzumun üzerinden baktığımda, güçlükle yuttuğum elma suyu neredeyse boğazımda kalacaktı. Aslında yutkunabildiğime şükretmem gerekiyordu, çünkü yutmasaydım muhtemelen bütün meyve suyunu dışarı püskürtecektim. Karşımda bir afet duruyordu. Kaba bir öksürükle nefes almaya çalışırken etrafa bakındım ve geri kalan Victoria Secret kafilesini aradım. Çünkü meleklerinden birini düşürmüşlerdi! *Hay bin Miranda Kerr!*

Aklımdan geçen binlerce saçma sapan düşünce eşliğinde öksürüklerim azaldı ve sulanan gözlerimi kırpıştırarak, Arın'a gülücükler atan kadına bakmaya devam ettim. Gözlerimin sulanmış olması bile kadının güzelli-

ğini görmemi engelleyemiyordu! Kadına yaklaşıp ensesinden tutarak Arın'ın önüne getirmek, "Bu ne?" diye sormak istiyordum, çünkü insan olduğuna inanmakta zorlanıyordum. O kadar güzeldi ki! Esmer, çekici teni ışıl ışıl parlıyordu. Küçük bir yüzü, parlak ve mavi bakışları vardı. Güldüğü zaman yanaklarında iki sevimli çukur beliriyordu. Ve dişleri o kadar beyazdı ki gözlerimi kamaştırıyordu.

Hangi marka diş macunu kullandığını sormak geldi içimden!

Benim zihnimde manyak manyak düşünceler kol gezerken, kadın, Arın'a yaklaşıp kollarını boynuna doladı. *Hop, hop, hop! Ablacığım, ne oluyoruz? Güzelsin dedik, bağrımıza bastık. Niye helalimize göz dikiyorsun? Çekilsene Arın'ımın boynundan!*

Sözlü olarak dile getiremediğim bu düşüncelerin arasında, Arın'ın gülümseyen yüzünü fark etmem kalbimin ikiye ayrılmasına sebep oldu. Yere çöküp 'lanet olsun böyle aşkın ızdırabına' diye bağırarak ağlamamak için elimdeki bardağı kafama dikmek zorunda kaldım.

Seni ben ellere gülesin diye mi sevdim, Arın?

Sen kimseye gülemezsin, gülmeyeceksin!

Beni öldür öyle gül, yaşamak için senin gülüşüne muhtacım!

İçimde çalmaya başlayan Zeki Müren şarkıları eşliğinde Arın nihayet kadından ayrılıp bana döndü ve, "Mayıs, bu Dilara," dedi. Ne yazık ki bu cümle ancak 'this is a pencil' cümlesi kadar ilgimi çekmişti. Hatta o kadar bile değildi.

Ne yapayım o Dilara'ysa? Ben Dilara değilim diye suç benim mi? Onun Dilara olması beni neden ilgilendirsin, Arın?

"Memnun oldum," dedim gergin bir gülümsemeyle.

Arın, yüzünde hâlâ o güzel gülümsemesiyle, "Dilara, bu da sevgilim, Mayıs," diyerek beni tanıttı.

Sevgili olduğumuz yeni mi geldi aklınıza, Arın Beyyy!

"Ben de memnun oldum, Mayıs," derken gamzelerini belli edecek şekilde gülümsedi Dilara Hanım! *Anladık gamzen var! Bizde de yok, anladık! Hava atmayı kes artık!*

Bu küçük tanışma faslından sonra sohbet jet hızıyla benden uzaklaştı ve tamamen Arın ve Dilara konseptli bir anılar geçidine dönüştü. Bir an dev ekrandan fotoğrafları yansıyacak diye korktum. Bunlar küçüklükten beri arkadaşlarmışmış da, beraber okumuşlarmışmış da, Dilara uzun süredir yurt dışındaymışmış da, ne zamandır görüşememişmişler de... *Ne yapalım yani? Ben mi dedim yurt dışına git diye? Ben mi dedim görüşmeyin diye? Özleminiz batsın be, iki dakika da içimi kuruttunuz!*

"Lisedeki halimizi hatırlıyor musun, Arın? Daha geçen gün yıllığa bakıyordum. Çok özlüyorum o günleri."

Ay, duydunuz mu? Prensesimiz lise yıllarını özlüyormuş! Derhâl bir zaman makinesi icat edile ve Dilara'yı geçmişe götüre! Padişahımızın fermanı budur!

Bir daha da geri gelmesin lütfen.

"Evet, hatırlıyorum," diye cevap verdi Arın.

Zihnine girip o anıları ateşe vermek istemiyormuşçasına gülümsedim ben de. "Lise zamanları güzeldir. Başımızda kavak yelleri falan." Ne söylediğimin farkında olmadan, sırf ben de buradayım diyebilmek için konuşuyordum.

"Aynen öyle." Beni onayladıktan sonra Arın'a yandan, imalı bir bakış attı Dilara.

Ay, şimdi öleceğim dostlar! Yok mu kurtaran?

Tam bu sırada yüce Rabbim sesimi duyup bana bir yardım gönderdi. "Arın Arıkan?" dedi arkamızdan bir ses tereddütle. Ama bu sefer hoş bir erkek sesiydi. Derince bir nefes alıp arkama baktım. Siyah saçları kıvırcık olan, seçebildiğim kadarıyla yeşil gözlü, fazlasıyla sevimli suratlı ve suratına muazzam bir çekicilik katan geniş tebessümlü, hoş bir adam gördüm. Yanında da saçları omuzlarına gelen, mavi ve iri gözleriyle etrafa hoş bakışlar atan, hamile fakat bu haliyle bile benden formda görünen bir kadın vardı. Yan yana durduklarında çok tatlı, insanı gülümseten bir tablo oluşturuyorlardı.

"Meriç?" dedi Arın şaşkın bir sesle. Sonra coşkulu bir şekilde adama sarıldı.

Bak bu defa kıskanıyor muyum? Hayır. Çünkü adının Meriç olduğunu öğrendiğim bu adam, Arın'ıma yiyecekmiş gibi bakmıyor. Efendi efendi bakıyor. Namuslu namuslu sarılıyor. Bu işin doğrusu budur güzel kardeşim.

Arın, Meriç'le sarılıp, eşi olduğunu düşündüğüm kadınla tokalaştıktan sonra bana ve Dilara'ya döndü. *Hayır, bize demeyeceğim, çünkü o kadınla bir özneye*

ortak olmak istemiyorum.

"Hanımlar, size Meriç ve Damla Aybars çiftini tanıştırayım. Meriç, birlikte çalıştığımız firmalardan birinde pazarlama müdürü. Aynı zamanda uzun süredir arkadaşım. Damla da ünlü bir moda fotoğrafçısı."

Arın'ın 'hanım' kelimesine yüzümü buruşturup 'Ne hanımlığımı gördün be adam? Hani Laz böreğindim?' diye bağırmamak için kendimi zor tuttuğum sırada beynimde bir şimşek çaktı ve muazzam bir aydınlanma yaşadım.

"Sen Damla Aybars'sın! Hani şu meşhur fotoğrafçı! Emre Aybars'ın yengesi!" dedim. Tamamen kontrol dışı, ağzımdan fırlayıp giden bir konuşmaydı bu. Yine rezil olmuştum sanırım.

Damla, tahmin ettiğim gibi beni ayıplamadı ya da içerlemiş gibi bakmadı. "Evet," dedi sırıtarak. "Çok yakışıklı, değil mi?"

Meriç, suratını buruşturdu. "Altı yaşına kadar altını ıslattığını biliyor muydunuz?"

"Meriç!" diye ikaz etti Damla. "Her gittiğimiz yerde Emre'yi rezil etmekten vazgeç!" Sonra bana dönüp kafasını iki yana sallayarak ekledi. "Altını ıslattığı falan yok."

Dilara hayatıma dâhil olduğundan beri ilk defa gerçekten gülüyor hatta kıkırdıyordum. "Çok tatlısınız," dedim samimiyetle. Bu sözümün üzerine birbirlerine bakıp gülümsediler. Damla'ya baktığında Meriç'in bakışları âdeta farklı bir renge boyanıyordu. Sanki evrendeki bütün sevgiyi gözlerinde toplayıp bakışlarıyla

Damla'ya armağan ediyordu. Bu, o kadar muhteşem bir şeydi ki, kalbimin sızım sızım sızladığını hissettim. Arın'ın bana böyle bakması için her şeyi yapabilirdim. Tam kendimi romantik sulara bırakıp yavaş yavaş gevşemişken, Dilara'nın sesi tekrar kulaklarıma dolarak içimde biriken bütün güzel duygularımı darmaduman etti.

"Herkes dans etmeye başladı," dedi hanımefendi.

Bu, 'Arın beni dansa kaldır demekti.' Ben daha önce akıl edemediğim için kafamı vurmak üzere en yakın duvarı arıyordum.

Ama kafamı vurmama gerek kalmadan Meriç atıldı ve Dilara'ya, "Dans edelim mi?" diye sordu. "Damla, hamile olduğu için dans ederken biraz güçlük çekiyoruz da."

O an Meriç'e sarılıp ağlamamak için kendimi zor tuttum. İçimdeki yaşlı teyze, Meriç için dua etmeye başlamıştı bile; Allah tuttuğunu altın etsin evladım, Allah ne muradın varsa versin, Allah çoluğunu çocuğunu sana bağışlasın, Allah sevdiğinden ayırmasın!

Dilara gelen teklife biraz bozulsa da çabuk toparladı ve elini Meriç'e uzattı. Meriç onu alıp masadan uzaklaştırırken bana dönüp göz kırptı. *Ben şok!*

Uzaklaşan Meriç'in arkasından aralanan dudaklarımla bakakalmışken, Damla bana doğru eğilip, "Zihin okuyabiliyor," diye fısıldadı.

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, "Gerçekten mi?" diye sordum.

Usul usul kafasını salladı. "Beni de bu sayede tav-

lamıştı."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Eğer ben söyleyemezsem, çok teşekkür ettiğimi ona söylersin."

Damla sırıtarak başını sallarken, Arın'ın huysuz sesi muhabbetimizi böldü. "Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz orada fısır fısır?"

Dilara'sıyla dans edemediği için hayal kırıklığına uğramıştı galiba beyefendi. Ben yüzümü buruştururken – çünkü Dilara yokken rol yapmak zorunda değildim – Damla, "Mayıs'a Emre'den bahsediyordum," dedi. "Hâlâ bekâr da. Aradığını bir türlü bulamıyormuş."

Arın kaşlarını çatıp hıhlamaya benzer bir ses çıkardı. "Emre için üzüldüm," dedi sert bir sesle. "Ama ne yazık ki Mayıs bekâr değil." Sonra uzanıp kolumu tuttu ve beni tam manasıyla sürüklemek suretiyle Damla'dan uzaklaştırdı.

"Ya ne yapıyorsun sen?" diye cırlarken kendimi bir anda dans eden çiftlerin ortasında buldum. Etraftan bir iki kişi dönüp bize bakınca utanarak gülümsemeye çalıştım. Ve dişlerimin arasından sessizce Arın'a çemkirmeye devam ettim. "Niyi siriklidin bini iyli? Iyıp ıldı Dımlı'yı!"

Cevap vermek için nefes aldı, sonra kaşlarını şaşkınca çatıp yüzüme baktı, "Ne?" diye sordu.

"Damla'ya," dedim bu defa düzgün bir şekilde. "Ayıp oldu. Neden sürükledin beni buraya?"

Bu soruyu sormamla birlikte tek eli belime dolandı, diğeri de elimi kavrayıp dans pozisyonuna getirdi. "Dans etmek istedim," diye mırıldanırken, küçük adım-

larla dans etmeye başlamıştı bile. E, tabii ben de ona ayak uydurdum mecburen.

"Anlıyorum," dedim kinayeli bir sesle. "Dilara'yla dans etseydin keşke. Biraz daha özlem giderirdiniz."

Suratına geniş, sinir bozucu bir sırıtış yayıldı. Kaşlarımı çatıp burnumu kibirle yukarı kaldırsam bile gülüşü karşısında hızlanmaya başlayan kalbime engel olamadım. *Hain yürek! Ben seni bugünler için mi besledim?*

"Ne o?" dedi alaylı bir sesle. "Kıskandın mı?"

"Hah!" Bakışlarımı Arın'ın mavilerinden çekip omzunun gerisinde bir noktaya sabitledim. "Ne kıskanacağım? Sadece fazla yılışık buldum."

"Dilara iyi kızdır," diye mırıldandı Arın. Ben de bu sırada *yanlışlıkla* ayağına bastım. "Ah, dikkat etsene!"

"Affedersin," dedim ama bunu söyleyiş tarzım affedip etmemesini pek umursamadığımı belli etmişti.

"Hadi, itiraf et." Bana doğru eğilince nefesi yüzüme çarptı.

Bu koşullar altında, koşarak havuza atlamamı istese hiç düşünmeden yapardım. O yüzden dua etmeye başladım ki böyle bir şey istemesin.

"Neyi?" diye sorarken istem dışı fısıldadığımı fark ettim. Ayrıca yanaklarım yanıyordu. Muhtemelen şu an elbisemle aynı renkteydim.

"Beni kıskandın."

Arın'ın sesi âdeta kulaklarımı okşamıştı. Gözlerim yarı kapalı olduğu için yüzünü göremesem de gülüm-

sediğini anlayabiliyordum.

"Kıskandım." Yapacak başka bir şeyim yoktu, ben de itiraf ettim. Kıskanmıştım ve bu, öyle büyük bir gerçekti ki, üstünü örtecek bir yalan uyduramamıştım. Kıskanmıştım ve bunu saklayamayacak kadar belli etmeme engel olamamıştım. Lanet olsun, Kıskanmıştım ve Arın'ın bunu bilerek o kadından uzak durmasını istiyordum!

"Kıskanma." Bu sefer sesi epey neşeli geliyordu. *Neşelenir tabii ki, uyuz!*

"Niye? Gerçekten sevgilin olmadığım için mi?" Sesimin titremesinden nefret etmiştim fakat elimden daha iyisi gelmemişti.

"Hayır," diyerek beni biraz daha kendine çekti Arın. "Esmerlerden hoşlanmadığım için."

Kalbim durmuştu. Yalan söylemiyorum! Nefes almayı bile unutarak öylece Arın'a bakakalmıştım! İçimde, onlarca pembe ayıcık aynı anda şarkı söyleyip dans etmeye başlamıştı. *İçimde neşelenmeyi bekleyen ne çok şey vardı benim de.* Koşarak havuza atlamak istiyordum, çünkü heyecanım ancak o zaman dinermiş gibi geliyordu. Ya da şöyle bahçenin etrafında bir iki tur koştursam ancak sakinleşirmişim gibi. Ama tabii ki bunların hiçbirini yapamadım. Sadece bön bön Arın'a bakarak, "Ha?" diyebildim.

Küçük bir kahkaha atıp beni kendine çekti ve dansı yarıda kesip sarıldık. Ben hâlâ kendimde değildim. Zihnimin içinde 'deliloy deliloy destane' çalıyordu. Galiba nöronlarım şaşkınlıktan nereye atlayacaklarını şaşırmışlardı ve beynimin içinde her şey birbirine girmişti.

Çünkü Arın'ın kollarında kalp atışlarım kaburgalarımı acıtırken, gözlerimin önünde bizim köydeki Hacer Teyze'nin belirmesinin başka herhangi bir açıklaması olamazdı.

"Benimle gel," diye mırıldandı Arın ve elimden tutup beni tekrar sürüklemeye başladı.

Yüzümde kocaman, aptalca bir sırıtışla onu takip ettim ben de. Nereye gittiğimiz zerre kadar umurumda değildi. Şu an beni Transilvanya'ya götürüyor bile olabilirdi. Bana bir vampir, hatta ve hatta Dracula'nın ta kendisi olduğunu söylese, tek tepkim iç çekerek sırıtmak, sonra da tabuta girerek onunla uyumak olurdu. Tabii öncesinde kanımı içip beni öldürmezse.

Beni elbette Transilvanya'ya götürmedi. Otelin geniş bahçesinin tenha bir köşesine geldik sadece. *Tenha köşeler? Evet, tenha köşeler.*

Kafamda bu sefer başka bir şarkı çalmaya başlamıştı; bir o yana, bir bu yana yatma şaaaşkın, tenhalarda menhalarda biiitmiş aşkın...

Gerçekten bu geceden sonra nöronlarımı bir doktora göstermem gerekecekti.

"Niye geldik buraya?" Sözcüklerin ağzımdan doğru sırayla ve istediğim tonlamayla çıkmış olması bu geceki en büyük başarımdı.

Arın bana dönüp gözlerini gözlerime dikti. "Seni bu elbisenin içinde gördüğümden beri aklımda sadece tek bir şey var," dedi.

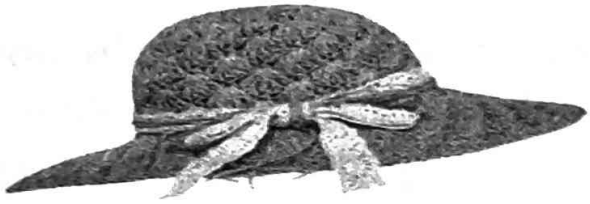
Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Neymiş?"

"Bu," diye fısıldadı ve ben daha ne olduğunu an-

lamadan kendimi onun kollarında, dahası dudaklarını dudaklarımda buldum.

Arın Arıkan, beni öpüyor!

Dudaklarının tatlı temasını idrak ettiğim andan itibaren zihnimdeki her şey silindi ve nöronlarım çalışmayı bu defa tamamen bıraktılar. Bir yere sıçramaya hali kalmamıştı gariplerin. Ve benim düşünebildiğim, hissedebildiğim, algılayabildiğim tek şey Arın'ın öpücüğü oldu. Dudakları, dudaklarımdan işgale başlayıp âdeta bütün vücudumu ele geçirdi ve ben, yapacak bir şeyi olmayan mağrur bir komutan gibi ona teslim olmaktan fazlasına yeltenmedim. Gerçi yeltenmek de istemiyordum. Arın, beni öpüyordu ve bunu, bütün benliğime yayılan amansız bir coşkuyla karşılıyordum.

16. Bölüm

Arın, dudaklarını dudaklarımdan ayırıp alnını alnıma yasladığında bacaklarımın uyuştuğunu hissettim ve yere yığılıp kalmamak için omuzlarına tutundum. Nefes almak için ekstra bir çaba sarf etmem gerekiyordu, çünkü ciğerlerime oksijen gitmiyordu. Hâlâ yaşadığımız anın gerçekliğini algılayabilmiş değildim. Her şey, içinde uçan atların olduğu pembe bir rüya gibi görünmekteydi. Uçan atlar, yere düşen yıldızlar, yakışıklı prensle öpüşen Laz böreği... *Bilirsiniz, böyle şeyler sadece rüyalarda olurdu.*

"Beni öptün," diye fısıldadım olayı idrak edebilmek için.

"Evet," dedi Arın. Onun sesi de boğuk bir fısıltı şeklindeydi. "Fark etmene sevindim."

İstemsizce bir kıkırtı koptu dudaklarımdan. "Sarhoş edip benden faydalanacağını biliyordum!"

Bu sefer gülme sırası ondaydı. Gecenin ılık rüzgârında küçük kahkahası dağıldı ve kulaklarıma yeryüzünün en güzel notaları gibi ulaştı. Arın güldükçe benim içimde bir şey düğümleniyor ve atılan her düğümle ona daha çok bağlanıyordum. Güldükçe beni kendine tutsak ettiğinin farkında değildi. Bir şeyin farkında olması da gerekmiyordu. Sadece gülebilirdi.

"Geri dönmemiz lazım," diye mırıldandı benden uzaklaşmadan. "İnsanlar bizi bekliyor."

"Hı, hı," diye onayladım onu fakat ikimiz de kıpırdamadık. Çünkü kıpırdarsak bu an dağılacaktı. Çünkü kıpırdarsak birbirimizden kopacaktık ve araya onlarca insan girecekti. Çünkü kıpırdarsak onun sıcaklığını yitirecektim.

Ne yazık ki sonsuza kadar bu şekilde kalamadık. Arın dudaklarını alnıma son kez hafifçe değdirdi. Ardından elimi kavrayarak beni tekrar çekiştirmeye başladı. Acele adımlarla ilerleyerek kendimizi kalabalığın arasına attığımızda, ilk durağımız Arın'ın ailesinin yer aldığı masa oldu. Arzu Hanım, Fatih Bey ve Akın Arıkan.

Akın'ı görmemle, kalbimin garip bir telaşa kapılması hemen hemen aynı saniyeye denk geldi. Garip bir suçluluk duygusu boğazımı sıkmaya başlarken, gözlerimi ondan kaçırıp Arzu Hanım ve Fatih Bey'e gülümsemeye çalıştım. Ama Arzu Hanım yüzüme baktığında ağlayarak yere çöküp her şeyi itiraf etmek gibi anlamsız bir arzuya kapıldım.

Beni affedin! Küçük oğlunuzla gizli kumpaslar ku-

rup büyük oğlunuzun hayatına daldım ve büyük oğlunuzla biraz önce kuytularda öpüştüm!

Böyle söylenince her şey çok kötü geliyordu kulağa. Bunu biliyordum fakat bu işin içinden nasıl sıyrılacağımı hiç bilmiyordum. Bilmediğim için de kendimi anın akışına bırakmaya karar verdim. Ve Arıkan ailesiyle sıradan bir sohbete giriştim. Sohbet sırasında Arın tam yanımda duruyor ve ara sıra elini sırtıma ya da omzuma koyarak beni darmaduman ediyordu. Bir ara ona dönüp, bana insanların içinde dokunmaması için yalvarmayı düşündüm ama bu hareket biraz saçma olacağından vazgeçtim. Ve derin nefesler alıp dokunuşlarını düşünmemeye çalıştım.

Gece ilerledikçe Arıkan ailesi diğer konuklar yüzünden benimle ilgilenmedi, ki buna Arın da dâhildi. Sorun etmedim. Zira biraz soluklanmaya ihtiyacım vardı. Elimdeki elma suyuyla boş masalardan birine geçtim. Bu sırada tam karşımda, bu gece tanışmış olduğum Meriç ve Damla Aybars çiftini görünce ister istemez gülümsedim. Damla tek eli karnında, diğer eliyle durmadan bir şeyler yiyordu. Meriç'se muzır bir bakışla karısını izliyordu. Arada sırada omzuna aldığı zararsız darbelerden, Damla'yı kızdıran cümleler kurduğunu anlıyordum. Kimse bu adama, hamile kadınlara bulaşmaması gerektiğini söylememiş miydi? Her neyse, halinden pek şikâyetçi görünmüyordu. Damla ona vurdukça kahkahalar atıyor, onun elini yakalayıp dudaklarına götürüyor ve öpücükler konduruyordu. Damla da onun öpücükleriyle sırıtıp kafasından kalpçikler çıkarıyordu. *Of, bu kadar tatlı oldukları için onlara sinir oluyorum.*

Onların tatlılığına iç çekip dudak büzerken arkamdan tanıdık bir ses işittim.

"Evli çiftleri bu şekilde dikizlememelisin."

Arın'ın güzel sesi kulaklarıma dolduğunda kalbim yine dörtnala koşmaya başladı. "Çok tatlılar ama," dedim ona doğru dönerek. "Baksana, sanki birbirlerine mıknatısla bağlanmış gibiler. Aralarındaki çekimi buradan çıplak gözle görebiliyorsun."

"Evet," dedi Arın uysal bir sesle. "Gerçekten birbirleri için yaratılmış olmalılar."

İç çekerek bir kere daha onlara baktım. İmrenerek ve hatta biraz kıskanarak.

"Sıkıldım," diye araya girdi Arın bu sırada. "Ayrıca acıktım."

Ona dönüp onaylayan bakışlarla, "Ben de çok acıktım," dedim.

Tek kaşını yaramaz bir ifadeyle yukarı doğru kaldırdı. "Kaçalım mı?"

Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, "Yapabilir miyiz?" diye sordum.

Göz kırpıp elimi tuttu. "Gel benimle."

Hızlı adımlarla insanların içinden sıyrılıp otelin çıkışına yöneldik. Arın valeyi yanına çağırarak arabasını istedi. Ve dakikalar içinde kendimizi kalabalıktan kopmuş, arabanın güvenli ve ıssız kollarına sığınmış olarak bulduk. Araba asfalt yolda yağ gibi kayarak ilerlerken, davetin gürültüsünden ikimiz de bunalmış olmalıydık ki çıtımız çıkmadı. Arın sadece yola bakıyordu, bense camdan, gecenin karanlığını ve şehrin ışıklarını izliyor-

dum. Nereye gittiğimizi sormadım, çünkü bunun bir önemi yoktu. Arın'ın götürdüğü yere gitmek isteyeceğimi biliyordum. Onun yanında olmak isteyeceğimi biliyordum.

Sonuç olarak, yaklaşık yirmi dakika sonra, deniz kıyısında bir büfeye geldik. Pekâlâ, bu biraz sürpriz olmuştu ama daha önce de söylediğim gibi, nereye geldiğimizin hâlâ önemi yoktu. Arın, beni denize bakan taburelerden birine oturttu ve ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı, sonra büfeye gidip bize tost ve çay söyledi. Öpüşünce odunum bir centilmene mi dönüşmüştü ne? Bilsem daha önce öperdim! *Zorla öperdim!*

Tostları ve çayları alıp karşıma oturduğunda ona sorarcasına göz kırptım. "Hayırdır? Centilmenliklerinle gözlerimi yaşartıyorsun."

Suratını buruşturup burnuma bir fiske attı. "Sana da yaranılmıyor!"

Burnumu kırıştırıp geri çekilirken, tostumdan koca bir ısırık aldım ve ağzımın dolu olmasına aldırmadan konuştum. "Sadece başına bir şey mi düştü diye merak ettim."

Kirpiklerinin altından aksi bir bakış attı bana. Suratındaki ifade öyle huysuzdu ki, biraz sonra, yazlıkta çocukların topunu kesen ihtiyar bir amcaya dönüşecek diye ödüm koptu. "Hasta olup başıma kalmanı istemedim. Ayrıca giydiğin elbise sinirlerimi bozuyor!"

Koca lokmamı çiğneyip nihayet yuttuğumda neredeyse haykırarak, "Bu elbiseyi sen seçtin!" dedim.

Huysuzluğuna suratını buruşturarak vurgu yaptı ve

beni şöyle bir süzüp kafasını iki yana salladı. Ardından alakasız bir şekilde, "Çayını iç," dedi. "Soğutma."

Küçük bir hıhlamayla ilgimi Arın'dan koparıp tostuma ve çayıma yönlendirdim. Uzun bir süre konuşmadan, sadece birbirimize huysuz ve aksi bakışlar atıp durduk. Sonra ben ona dil çıkardım. O da yaptığımı hiç onaylamıyormuş gibi bir bakış atıp kafasını iki yana salladı. Bunun üzerine suratımı buruşturup onun çirkin bir taklidini yaptım ve ben de başımı salladım. Taburesini ters çevirip bana sırtını döndüğündeyse elimde olmadan bir kahkaha koyverdim.

"Seni tanımıyorum," dedi bana omzunun üzerinden. "Kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok!"

Tostumun son lokmasını hızlıca ağzıma tıkıştırıp, çayımın son yudumunu içtim ve ikisini aynı ana denk getirdiğim için kendime hayalî bir plaket verdikten sonra yerimden kalktım. Arın'ın yanından geçerken kafasına yavaşça vurdum, sonra ona bakmadan ilerlemeye devam ettim. Sahilin kumlu kısmına geldiğimde ayakkabılarımı çıkarıp elime aldım ve kumda ayak izlerimi bırakarak yürümeye başladım. Çok geçmeden Arın'ın arkamdan geldiğini hissettim. Tam arkamda, göğsüyle sırtımın arasında yalnızca santimler varken durdu. Birlikte, gecenin karanlık koynunda siyaha dönmüş denizi izlemeye başladık. Parmak uçlarıma kadar mutlulukla ve tatlı heyecanlarla doluydum. Arın'ın varlığı kirpiklerime, kaşlarıma, tırnaklarıma, vücudumdaki her bir hücreye nüfuz etmiş durumdaydı. Salgıladığım tek hormon serotonindi. Nasıl hâlâ kanatlanıp uçmadığımı ya da midemdeki kelebekleri kusmadığımı merak ediyor-

dum doğrusu.

Aramızdaki sessizlik büyüdükçe heyecanım arttığı için dalgaların sesini bölerek, "Sana türkü söyleyeyim mi?" diye sordum.

"Türkü mü?"

Sesindeki sevimli şaşkınlık gülümsememe sebep oldu. "Evet," dedim usulca. "Türkü. Karadeniz türküsü. Laz böreğiyim ben, unuttun mu?"

"Olur," dedi ama sesinde hâlâ şaşkınlık tınıları vardı. Buna seviniyordum, çünkü Arın'ı böyle şaşırtmak her zaman nasip olmuyordu.

Gülümsemem büyürken derin bir nefes aldım ve küçük bir öksürükle boğazımı temizledikten sonra, çok da yüksek olmayan, yalnızca Arın'la ikimizin duyabileceği bir sesle, bizim oraların güzel türkülerinden birini dalgaların eşliğinde söylemeye başladım.

"Ha bu akan dereler denizlere dolacak,

Söylesana güzelum sonumuz ne olacak?

Ha bu akan dereler denizlere dolacak,

Söylesana güzelum sonumuz ne olacak?"

Nefes almak için durakladığım sırada Arın'ın beklenmedik temasıyla sarsıldım. Önce göğsünü sırtımda hissettim, ardından kolları belime dolandı ve son olarak saçlarımın arasında gezinen nefesi bacaklarımdaki bütün gücü çekip aldı. Güç almak istercesine, karnımın üstündeki ellerine tutundum. Ve titreyen sesimle türküye devam etmeye çalıştım.

"Ah duman kara duman sardi dört yanımızi,

Ander kalsın sevdaluk oy alacak canımızi,

Ah duman kara duman sardi dört yanımızi,

Ha bu ander sevdaluk da alacak canımızi."

Ben türküyü söylerken, Arın bana daha sıkı sarıldı. Sanki söylediğim, onu bana bağlayan büyülü bir şarkıymış gibi hissetmiştim böyle olunca. Gözlerimi kapatıp kendimi onun ve dolaylı olarak mutluluğun kollarına bırakırken, daha büyük bir şevkle söylemeye devam ettim.

"Dere akar taş ile gözüm doldu yaş ile,

Nerelere gideyim ha bu garip baş ile?

Dere akar taş ile gözüm doldu yaş ile,

Gurbete mi gideyim bu sevdali baş ile?

Oy gidi Karadeniz sardi dört yanımızi,

Ander kalsın sevdaluk oy alacak canımizi,

Oy gidi Karadeniz sardi dört yanımızi,

Ha bu ander sevdaluk oy alacak canımızi,

Ha bu ander sevdaluk oy alacak canımızi."

Türkü bittiğinde Arın'la neredeyse tek vücut olmuş gibiydik. Gözlerimi kapatmıştım. Kalp atışlarımın gürültüsüyle dalgaların sesi birbirine karışıyordu. Arın'ın kokusu, denizin tuzlu ve ferah kokusuyla birleşip ciğerlerimi dolduruyordu. Sıcacık hissettim. Arın'ın beni sımsıkı saran kolları arasında sıcak, güvende ve hiç olmadığım kadar mutluydum. Sanki bütün hayatımı Arın'ı bulmak için yaşamış gibiydim. Sanki bugüne kadar attığım her adım, beni ona götüren yolda atılmış gibiydi. Sırf o, bana böyle sarılabilsin diye gelmiştim İstanbul'a, Akın

o gün karşıma Arın'la tanışmam ve onu sevmem gerektiği için çıkmıştı. Sanki yaşamımın her küçük parçası birleşip beni Arın'ın kollarına atmıştı.

Tenime çarpıp dağılan nefesiyle fısıldadı. "Çok güzel söyledin."

Sessizce yutkundum. "Teşekkür ederim."

Burnunu bir kere daha saçlarımın arasında hissettim. "Kokunu seviyorum," dedi. Kalbimden bir kuş sürüsü havalandı. "Sana has, değişik bir koku. Ferah ve çekici. Farklı."

Varla yok arası bir sesle mırıldandım. "Teşekkür ederim." Arın'ın beni duyabildiğinden bile emin değildim.

"Hayatımda tanıdığım en kendine has insansın, Mayıs Ekiz," dediğinde gülümsediğini sesinden anlayabiliyordum. Çünkü Arın'ın gülümsemesi her şeyi, sesini bile farklı bir renge boyuyordu. "Seninle tanıştığım için mutluyum."

Kalbim bu kadar mutluluğa dayanamıyor, hissettiğim ağrıyla inlememek için kendimi zor tutuyordum. Fakat gözlerimden süzülen yaşları engelleyemedim. "Gerçekten mi?" diye sorduğumda sesim, titremesi yetmezmiş gibi, üç yaşındaki bir çocuğun sesi gibi çıkmıştı.

"Gerçekten."

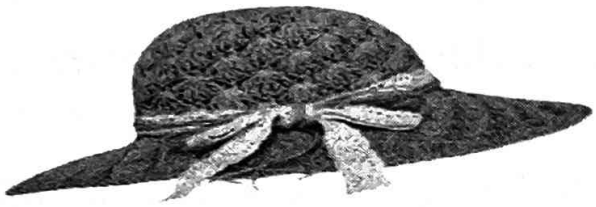
"Bu, çok saçma," derken beni aksine inandırması için iyice Arın'a sığındım.

O da bana daha sıkı sarıldı. "Evet," dedi küçük bir gülüşün ardından. "Çok saçma ama her şey mantıklı

olmak zorunda değil." Eğilip başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Her şey mükemmel olmak zorunda da değil."

Bir şey söyleyemedim. Benim için her şeyin mükemmel olduğunu bilmesine gerek yoktu. Sadece gözlerimi kapatıp onun kollarında olmanın tadını çıkardım. Başka hiçbir şey düşünmedim. Geçmişten ya da gelecekten bir düşüncenin zihnime sızıp bu anı mahvetmesine izin vermeden, kalbimin ritmini ve dalgaların sesini dinleyip kendimi tamamen Arın'a bıraktım. Artık tüm kalbimle biliyordum.

Onu seviyordum.

17. Bölüm

"Gerçekten bunu yapmak zorunda mıyız, Mayıs? Ya da en azından ben bunu yapmak zorunda mıyım? Sana bir çek yazabilirdim ve istediğin kadar şapkayı tek başına gelip alabilirdin. Niçin bana işkence ediyorsun?"

Durmadan homurdanan, arabaya bindiğimizden beri konuşmaya ve şikâyet etmeye bir an olsun ara vermeyen Arın'a ters bir bakış attım ve milyonuncu defa aynı şeyi söyledim. "Söz vermiştin ama Arın." Üzerindeki lacivert ceketi, içindeki kırık beyaz tişörtü ve kot pantolonuyla her zamanki gibi çok şıktı. Görüntüsüne, sağa yatırdığı kumral saçları, kemik çerçeveli gözlüğünün ardından parlayan mavi bakışları ve o iç titreten yakışıklı suratı eklenince akıllara zarar bir hal alıyordu. Yine de, görünüşündeki bütün bu kusursuzluğa rağ-

men sinir bozucu olmayı başarabiliyordu. Aferin Arın, ne diyeyim? *Al sana ödül, beş lira!*

Elinin içiyle hafifçe direksiyona vurdu. "Hay benim dilimi eşek arısı soksaydı."

"Keşke," derken iç çekişime hâkim olamadım. Bu sefer de o, bana bakıp yüzünü buruşturdu.

Böyle yaptığında bile havalı ve ulaşılmaz görünebilmesine şaşırıyordum. Davranışları üç yaşındaki bir çocuğunkinden farklı değildi ama bu, onu daha az yakışıklı ya da daha az karizmatik yapmıyordu. Her haliyle muhteşemdi Arın Arıkan. *Çok başarılı gerçekten. Severek izliyoruz.*

"Niye öyle tuhaf tuhaf bakıyorsun?"

Sorusuyla birlikte aniden sırıttım. "Yüzünü aklıma kazımaya çalışıyorum, aşkım."

Gülmemek için kendini epey zorlasa da başaramadı ve hafifçe sırıttı. "Aşkım deme, Mayıs. Bana aşkım deme."

"Ne diyeyim o zaman, aşkıım?" Bu sefer son kelimeyi uzatarak söylemiştim.

Sırıtması iyice genişlerken, gözünü yoldan ayırmadan tek elini bana uzatıp yanağımı kavradı ve sıkıştırmaya başladı. *Evet, balık Mayıs geldi, hoş geldi!* Ama bu defa daha çok yola odaklı olduğu için hızlıca çırpınarak elinden kurtuldum. "Ya," dedim öfkeyle. "Yapmasana şöyle."

Omuz silkti. Bu umursamaz tavrı bir gün beni öldürecekti. "Başka türlü susmuyorsun. Bana pek seçenek kalmıyor."

Gözlerimi kısıp ona ölümcül bakışlarımdan birini fırlattım. "Görürsün sen. Seni mağazadan mağazaya sürükleyeceğim. En güzel şapkayı bulana kadar rahat bırakmayacağım."

Dudaklarından, sanki kalbine bir ok saplanmış gibi acı dolu bir inleme döküldü. Ve yüzü ağlamaklı bir ifadeye büründü. *Allah kahretmesin, hâlâ çok yakışıklı.*

Yolculuğumuz büyük bir alışveriş merkezinin otoparkında sonlandı. Arın arabadan âdeta kaplumbağa hızıyla inince, bu yavaşlığına dayanamadım ve kolundan tutup çekiştirmeye başladım. Yürüyen merdivenlerle birinci kata çıkarken hiç susmadan konuşma sırası bendeydi. Hiç susmadan derken, gerçekten hiç susmamayı kastediyorum. Arın da nefes aldığım aralıklarda bana laf yetiştirmeye çalışıyordu.

"Bak, o arabanın camından attığın hasır şapka var ya, türünün tek örneğiydi."

"Yok ettiğim için bir madalyayı hak ediyorum o zaman."

"Ayrıca benim en sevdiğim şapkamdı. Yazın onsuz sahile inmezdim."

"Turistleri büyük bir işkenceden kurtardım."

"Yazlık elbiselerime çok güzel uyuyordu ve ona uygun bir hasır çantam bile vardı!"

"Hasır çanta mı? Allah'ım, resmen ulusal bir kahramanım!"

"Dalga geçme, Arın! Cidden onu kaybettiğim için çok üzüldüm. Dua et de onun gibi bir başka şapka daha bulabileyim. Yoksa yeryüzündeki bütün şapkaları alsan

bile seni affetmeyeceğim, anlıyor musun? Hatırladıkça sinirleniyorum zaten. Eğer o şapkanın yerini alacak kadar güzel bir şapka bulamazsak, ben de senin çok sevdiğin bir şeyi elinden alacağım. Mesela... mesela... arabanı!"

Bir anlık şokla durakladı. Gözleri 'yok artık' demek ister gibi kocaman olmuş bir şekilde bana baktı.

"Aynen öyle, zavallı şapkam senin arabandan daha az değerli değildi."

Söyleyecek bir şey bulamıyormuş gibi başını salladı. Sonra bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Ve sanki çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi bana doğru eğilerek, "Sen çıldırmışsın," dedi.

Ben de gözlerimi kısarak ona doğru eğildim ve en tehditkâr sesimle karşılık verdim. "Bu daha hiçbir şey!" Ardından kolundan tuttuğum gibi onu peşimden sürüklemeye başladım. Gördüğüm ilk mağazaya daldım ve şapkaların olduğu bölüme uçtum. Hiç vakit kaybetmeden şapkaları denemeye başladım. Mavi bir şapkayı kafama yerleştirdikten sonra dudaklarımı öne doğru uzatarak aynaya baktım. "Bu nasıl sence? Rengi çok tatlı, değil mi?"

"İğrenç."

Onu hiç kale almadan başka bir şapkayı aldım elime. Bu seferki siyahtı. Yine aynı şekilde başıma yerleştirip aynadaki görüntüme gülümsedim. "Bu da güzelmiş bak. Bence siyah bana yakışıyor. Ne diyorsun?"

"Çok çirkinsin."

Bu defa ona ters bir bakış attım ama denemem ge-

reken o kadar fazla şapka vardı ki, cevap verecek vakti bulamadım. Kırmızı bir tanesini kafama takıp aynaya bakarken, "Kırmızı nasıl? Çok iddialı bence. Ama böyle, farklı bir albenisi de var tabii."

"Hayatımda gördüğüm en korkunç şey."

Derince bir iç çekip sabır diledim ve bu defa koyu yeşil bir şapkaya uzandım. "Bu nasıl? Rengi biraz koyu gibi ama. Bana yakıştı mı sence?"

Bu soruyu sormamla birlikte, Arın tam yanından geçmekte olan küçük bir çocuğu hızla kendine doğru çekti ve gözlerini eliyle kapattı. "Sakın bu halini çocukların görmesine izin verme!" dedi yüksek sesle. "Gece kâbus görecekler, onları korkutacaksın!"

Çocuk, tanımadığı bu adamın ani hareketine çığlık atarak tepki verdikten sonra Arın'ın elinden kurtulup annesine koştu. Ben de bu sırada elimdeki şapkayla Arın'ın kafasına vurdum. "Dalga geçmesene ya!"

Tam bana cevap vermeye hazırlanıyorken, tekrar koluna yapışıp bir kere daha peşimde sürüklemeye başladım. Üç mağazaya daha girdik sırayla. Hepsinde, beğendiğim bütün şapkaları deneyerek Arın'ı çileden çıkardım. Kötü yorumlarına zerre kadar aldırmadığımı görünce taktik değiştirdi ve her taktığım şapkaya dünyanın en harika şeyiymiş gibi muamele etmeye başladı.

"Cidden Mayıs, bu renk gözlerini ortaya çıkardı. Bence bunu kesinlikle almalısın."

Kaşlarımı kararsızlıkla çatarak aynaya baktım. Kafamdaki mavi şapkanın gözlerimi ortaya çıkardığı falan yoktu. "İyi de Arın, benim gözlerim mavi değil ki!"

"Olsun," dedi içten bir tavırla. "Buna rağmen çok yakıştı. Bir de gözlerin mavi olsaydı, muhtemelen bu şapkayla dünyanın en güzel kadını sen olurdun."

Derin bir of çekip gözlerimi devirdim. "Bu tavrın işkencenin süresini kısaltmayacak, Arın. Neden bana gerçekten yardımcı olmuyorsun?"

"Çünkü bütün bu şapka olayını çok saçma buluyorum!"

Aldığım nefesi yanaklarımı şişirerek bir süre hapsedip uzun bir puf sesiyle dışarı verdim. Onu umursamamaya karar vererek, gözüme kestirdiğim bir başka şapkaya uzandım. Hasır, kenarı mavi şeritli çok şirin bir şapkaydı. Üstelik aynısının erkekler için olan modeli de vardı!

"Arın bak!" dedim hevesle. "Bu şapkalar çiftler için!"

Acılı bir inleme döküldü dudaklarından. "Sakın eşeyli üreme yapabildiklerini söyleme. Çünkü daha fazla şapkaya tahammül edemeyeceğim."

Bütün bu sinir bozucu tavırları neşemi zerre miktarda azaltmadı. Hasır şapkalardan erkekler için olanını ona uzattım

"Hadi, sen de tak!"

Kafasını şiddetle sallamaya başladı. "Asla olmaz! Anlıyor musun? Asla!"

Küçük bir çocuk gibi ağlamaklı olup omuz silktim. "Lütfen Arın! Tak da fotoğraf çekelim. Çok tatlı olacak."

Keskin bir kaş çatışla birkaç adım geriledi. "Asla dedim, duydun mu?"

Hayal kırıklığıyla pes etmek üzereyken birinin bana seslendiğini duydum. "Mayıs?"

Çok tanıdık bir sesti fakat sahibini çıkaramıyordum. Merakla dönüp sesin geldiği yöne baktığımdaysa onu gördüm. Eski sevgilim, Cenker!

"Cenker?" dedim şaşkınlıkla. Bu sırada o, yüzünde kocaman bir sırıtışla bana doğru yaklaşıyordu.

Cenker yanımıza varmadan hemen önce Arın kısık bir sesle, "Bu kim?" diye sordu.

Fısıltıyla cevap verdim, "Eski sevgilim." Bir an Arın'ın kaşlarını çattığını görsem de bakışlarımı hızlıca Cenker'e çevirdiğim için bundan tam olarak emin olamadım. Ama Cenker'in yüzündeki hevesli ve şaşkın ifadeyi gayet net seçebiliyordum. Bir zamanlar bu adamı yakışıklı bulduğum gerçeği beni biraz şaşırtmıştı. Elimde olmadan onu Arın'la kıyaslamaya başladım ve bu, brokoliyle lahana sarmasını ya da pırasayla baklavayı karşılaştırmak gibi bir şey oldu. *Kimin baklava olduğunu tahmin etmek zor değil!*

"İnanmıyorum!" Cenker bana iyice yaklaştı. "Seni gördüğüme o kadar sevindim ki! Uzun zaman olmuştu."

Ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan Cenker beni kendine çekti ve sıkıca sarıldı. *Canım yavaş gel! Nedir bu rahatlık?*

Ne yapacağımı bilemez bir halde Cenker'in kolları arasına sıkışıp kaldım. Çok rahatsız bir durumdu. Neyse ki naylon sevgilim Arın Arıkan bu duruma el attı. Küçük bir öksürükle varlığını belli ederken, beni kolumdan çekerek Cenker'den ayırdı.

Cenker'le aramıza güvenli bir mesafe girince yapmacık bir gülümsemeyle, "Merhaba, Cenker," diye mırıldandım. "Ben de seni gördüğüme sevindim." *Yalan!*

Sonra hızlıca Arın'a döndüm ve, "Arıncığım, bu Cenker, eski bir arkadaşım," diyerek karşımdaki adamı işaret ettim. "Cenker, bu da sevgilim, Arın."

Arın tokalaşmak için elini uzatmadı. Ya da tanıştığına memnun olduğunu falan söylemedi. Tek yaptığı sert bir baş selamı verdikten sonra, çatık kaşlarının altındaki öfkeli bakışlarıyla Cenker'in yüzünü aşındırmak oldu.

Cenker'se önce şaşırdı, sonra tuhaf bir gülümsemeyle durumu toparladı ve mırıldandı, "Memnun oldum." Fakat vazgeçmeye niyeti yok gibiydi. Arın'a fazla bakmadan, bakışlarını bana çevirip, "Çok işiniz var mı? Belki bir yerlerde oturup bir şeyler içerdik. Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Neler yaptın merak ediyorum," dedi.

Teklifi yalnız ikimizi mi kapsıyor, yoksa üçümüzü mü emin olamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Şey ben... yani biz..."

"Şapka alışverişindeyiz!" Arın aniden konuşmaya karar verince şaşkınca ona döndüm. Suratında o kadar yapmacık bir sırıtış vardı ki, Cenker için üzülmüştüm doğrusu. "İşimiz uzun sürecek. O yüzden davetinizi geri çevirmek zorundayız."

Cenker yüzünü buruşturup, sanki konuşan benmişim gibi bana döndü. "Şapka mı? Hâlâ takıyor musun onları?"

Allah aşkına, bu adamların benim şapkalarımla dertleri ne?

"Evet, tabii ki takıyorum."

Bakışları bir an için benden ayrılıp Arın'ı buldu ve kahverengi bakışları resmen kötücül bir ışıkla parladı. "Çok kötü, değil mi? Bütün o şapkalar. Hele de hasır olan. Ondan kesinlikle nefret ediyordum."

Hah! Birdi, iki oldular. Ne kadar hoş!

"Hayır, aslında ben çok seviyorum şapkalarını."

Duyduğum bu cümleyi ilk anda idrak edemedim ve kimin söylediğini görmek için şöyle bir arkaya baktım. Fakat etrafta başka kimse yoktu. Konuşan gerçekten Arın'dı. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakarken, bu anın gerçek olup olmadığını merak ettim. Acaba rüya mıydı? Şimdi kendimi çimdiklesem uyanacak mıydım?

Şaşkın bakışlarım endişe, korku, heyecan ve merakla Arın'ın yüzünde dolaşırken, Arın da bana döndü ve o büyüleyici gülümsemelerinden birini armağan etti. "Özellikle o hasır şapka sana çok yakışıyor, hayatım. Muhteşem görünüyorsun."

Pekâlâ, bunların yalan olduğunu biliyordum. Şu an nedenini çözemesem de Arın böyle bir oyun oynamak istiyordu ve gerçekten düşünmediği şeyleri söylüyordu. Yine de öyle güzel söylüyordu ki içim eriyordu. Bakışları yüzümde dolanırken ve ağzından tam da duymak istediğim şeyler dökülürken, bütün bunların gerçek olmadığını bilmeme rağmen sırıtmaya başladım.

"Arın şapkalarımı çok seviyor." Oyuna ortak olmanın sakıncası yoktu. Zaten ben olmuştum başlı başına

bir oyun. "Şapkaların beni özel gösterdiğini düşünüyor. Hatta biraz önce şu çift şapkalarından almamızı önerdi, inanabiliyor musun?" Elimde tuttuğum şapkaları Cenker'in suratına doğru salladım. Hemen ardından Arın'a dönüp, erkek modelini ona uzattım. "Hadi aşkım, şapkanı tak da Cenker fotoğrafımızı çeksin."

Allah'ım! Bir taşla iki kuş! Bazen aklımı çok seviyorum.

Arın bir an beni boğacak gibi baksa da elimden şapkayı alıp sert bir hareketle kafasına geçirdi. Bu sırada ben de Cenker'e cep telefonumu uzatıp şapkamı taktım. Ardından Arın'a sımsıkı sarılıp poz verdim. "Gülümse!"

Cenker ifadesiz bir suratla birkaç fotoğraf çektikten sonra telefonumu bana geri uzattı. Telefonumu alıp hevesle fotoğraflarımıza bakmaya başladım.

"Harika çıkmışız, baksana!" Aslında ben harika çıkmıştım. Arın'sa Karadeniz'de takası batmış bedbaht bir kaptan gibi poz vermişti. Ama bunu bilmesine gerek yoktu. Bugün için yeterince ağır şeyler yaşamıştı zaten.

Ben heyecanla fotoğraflara bakarken ve büyük bir gayretle onları Arın'a göstermeye çalışırken, şapkayı çoktan kafasından çıkarmış, bana ölümcül bakışlar atmakla meşguldü. Fotoğraflarla zerre kadar ilgilenmiyordu.

Cenker vedalaşıp yanımızdan uzaklaşınca Arın, "Bu şapkaları alıyoruz ve buradan defolup gidiyoruz," dedi.

"Aşkım, niye bu kadar sinirlisin?" diye sorarken gülmemek için kendimi zor tutuyordum. *Eee, ne demişler*

Arıncığım Arıkancığım; büyük lokma ye, büyük söz söyleme.

Arın'ın yüz ifadesinde en ufak bir değişme olmadı. Sert bir sesle, "Acıktım, bir yerlerde yemek yiyelim. Mümkünse eski sevgililerinden biriyle karşılaşmayacağımız bir yerde!" dedi.

İlk başta ne dediğini anlamayarak gözlerimi kırpıştırdım. Sonra gökyüzünden bir farkındalık düşüp tam kafama isabet etti. Suratıma şaşkınlık ve koca bir sırıtış aynı anda yayılırken, "İnanmıyorum!" diye çığlık attım. "Sen kıskandın mı?"

Bir an durakladı. Sonra, "Ne alakası var?" diye mırıldandı.

Bunun bir geçiştirme olduğu o kadar belliydi ki, dudaklarımdan kopan kahkahaya engel olamadım. Olduğum yerde zıplamaya başladım. "Kıskandın! Kıskandın işte, kıskandın!"

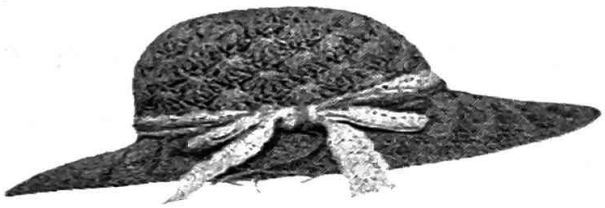
"Mayıs, delirme. Kendine gel."

Beni omuzlarımdan tutup sabitleyerek zıplamama bir son verdi. Ama mağazayı inleten kahkahalarım için elinden gelen bir şey yoktu. "Kıskandın ama, vallahi de kıskandın, billahi de kıskandın."

Sinirleri bozulmuş olacak ki gülerek başını salladı. Ve başka çare bırakmadığımdan ötürü kabul etti. "Evet, kıskandım. Artık bir şeyler yemeye gidebilir miyiz?"

"Gidebiliriz tabii ki." Bu cümleyi de diğer tüm cümlelerim gibi sırıtarak kurmuştum. İçimde öyle büyük bir heyecan ve o kadar anlamsız bir mutluluk vardı ki, ne yaptığımı pek bilmiyordum. Hasır şapkaları alıp mağa-

zadan çıktık. Alışveriş merkezinde yanımızdan geçen insanları çevirip 'Arın, beni kıskandı' dememek için kendime zor hâkim oluyordum. Ve günün geri kalanında Arın'a hiç zorluk çıkarmamaya karar verdim. Hayatımın en güzel günlerinden birini geçiriyordum. Geçmişe dönüp baktığımda gülümseyerek hatırlayacağım bir anım daha olduğu için Arın'a çok minnettardım.

18. Bölüm

Arın'dan

Atkuyruğu yaptığı sarı saçları, attığı adımlarla iki yana sallanıp dururken, tek koluna geçirdiği çantasını diğer eliyle karıştırıp duruyordu. Taktığı kocaman güneş gözlüğünün ardından göremesem de kaşlarını çattığını biliyordum. Rahatsız edici bir şekilde, Mayıs Ekiz'le ilgili çok fazla detay biliyordum. Ne yazık ki. Ve yine rahatsız edici bir şekilde, bu, beni gerçekten rahatsız etmiyordu. Sadece, uzun bir zaman sonra birinin bu derece farkında olmak garip hissettiriyordu. Kafası karıştığında bakışlarının büründüğü şaşkın rengi biliyordum. Düz bir yolda yürürken, tıpkı şu an olduğu gibi, en az iki kere tökezlediğini ve bunu fark bile etmediğini biliyordum. Heyecanlandığı zamanlarda farkında olmadan kafasını iki yana sallandığını biliyordum. Bu-

nun gibi onlarca örnek verebilirdim. Ve kabul etmeliydim ki bu, biraz garip bir durumdu.

Hayatıma, bir restoranın erkekler tuvaletinin penceresinden dalan bu kadın – ki hâlâ oradan nasıl düştüğünü anlatmayı reddediyordu – nasıl olup da her anıma bu kadar yerleşebilmişti, hiçbir fikrim yoktu. Her şey birdenbire olmuştu. Küçük bir çığlık duymuş, başımı kaldırdığımda pencereden düşmekte olan bir sarışın görmüş ve hiç düşünmeden onu yakalamıştım. Sonra aptal bir gazeteci tarafından basılmıştık ve insanlara 'sevgili' olduğumuzu söylemek durumunda kalmıştık. Ve artık neredeyse her anımı bu tuhaf fakat sevimli kadınla geçirmek zorundaydım. Üstelik işler bir an için olsa bile sıradanlaşmıyordu. Asla sıradanlaşmıyordu. Mayıs Ekiz, sadece varlığıyla etrafındaki her şeyi olağanüstü hale getirmeyi başarabiliyordu.

Aklımdan geçen düşüncelerin yüzüme yaydığı aptal gülümsemeyi, Mayıs'ın başını kaldırıp bana baktığı anda yok ettim ve arabanın kapısını açıp, binmesi için kenara çekilirken, "Geç kaldın," dedim.

"Üzgünüm, Nisan'la uğraşmam gerekti," diye kısa bir açıklama yaparken ön koltuğa yerleşti.

Kapıyı kapatıp şoför koltuğuna geçtim. "Yine ne yaptın zavallı kıza?" diye sordum. Yüzümde onu onaylamadığımı belirten bir ifade vardı ve buna sinir olduğunu biliyordum.

"Zavallı mı?" dedi küçük burnunu kırıştırarak. "Zavallı falan değil o. Bana ne kadar eziyet ettiğini bilmiyorsun."

Gözlerimi yoldan ayırmadan omuz silktim. "Daha

çok sen ona eziyet ediyor gibisin."

Öfkeyle bana çevirdi başını. Gülmemek için yüz kaslarım üzerinde sağlam bir hâkimiyet oluşturmam gerekti. Bu kadar kolay sinirlenmesi ve sinirliyken bu kadar sevimli görünmesi benim suçum değildi.

"Pekâlâ, senin hiçbir şey bildiğin yok. Nisan dünyanın en sinir bozucu insanıdır, tamam mı? Mesela çok dağınık. Evin altını üstüne getiriyor ve asla toplamıyor. Çünkü kendini prenses zannediyor. Ama prenses falan değil. Prensesler sadece masallarda olur. Gerçek dünyada, gerçek kızlar prenseslere tahammül edemez. Onların kafasını koparmak isterler."

Nefes almadan kurduğu cümlelerin sonunda kaşlarımı yukarı kaldırarak ona kısa bir bakış attım. Öfkeden kızarmış yanakları ve çatılmış kaşlarıyla bu kadar çekici görünmemesi gerekirdi. Fakat görünüyordu işte. Ayrıca onu öptüğüm geceden beri kırmızı ruj sürüyordu. *Zekice. Ve acımasızca.*

"Kardeşinin kafasını koparamazsın," dedim iç çekme arzumu zar zor bastırırken. *Lanet olasıca kırmızı dudaklar.*

Dudaklarından imalı bir gülüş koptu. "İddiaya var mısın?"

Kendime daha fazla engel olamayıp gülümsedim. "Hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. "Beni aile içi meselelerine karıştırma. İlişkimiz henüz o kadar ciddileşmedi."

Bu cevabımdan sonra sessizleşti. O güzel sarı kafasının içinde neler döndüğünü bilmediğim için bu ses-

sizlikten rahatsız oldum. Ne düşünüyorsun, Mayıs? İlişkimizin ne kadar ciddileştiğini mi? Ne kadar ciddileşmesini istediğini mi? Ne kadar ciddileşmesi gerektiğini mi? Ornitorenklerin çok ilginç hayvanlar olduklarını mı? Ne?

Ben sorularımın cevabını alamazken ve düşüncelerim saçma bir şekilde ornitorenklere kayarken, "Eee, nereye gidiyoruz?" diye sordu. Bunu çok sık yapıyordu. Ne zaman aniden sessizleşse ve durgunlaşsa, hemen ardından alakasız bir soru sorup muhabbeti başka yerlere sürüklüyordu.

"Yemek yemeye."

Düz bir sesle verdiğim bu cevap üzerine kaşlarını çattığını tahmin ediyordum fakat keyfi yerinde olmadığı için beni terslememişti. Açıkçası beni terslemesini tercih ederdim, çünkü Mayıs'ın ne yapacağı hiç belli olmadığından, sessizleştiği anlar beni tedirgin ediyordu. Beni aniden arabanın camından fırlatmasından ve şapkasının intikamını almasından korkuyordum.

Yine de sessizliği bozmadım. Arada bir kafamı çevirip ona anlık bakışlar atıyor, sonra tekrar yola dönüyor ve zihin okuyamadığım için lanet ediyordum. Belki de Meriç'ten biraz ders almalıydım.

Mayıs'a her bakışımda gözlerimin yolculuğu, ne renk olduğuna hâlâ karar veremediğim gözlerinden başlıyor ve neden sonra, kırmızıya boyanmış dudaklarında son buluyordu. Kendi kendime defalarca, onu artık öpemeyeceğimi tekrarlamam gerekmişti, çünkü bizim gerçek bir ilişkimiz yoktu. *Gerçek. Bir. İlişkimiz. Yoktu.* Yani her aklıma geldiğinde ya da gözüm dudaklarına takıldığında onu öpemezdim.

"Ne düşünüyorsun?"

Mayıs'ın sorusuyla derin bir iç çektim. *Seni her öpmek istediğimde kenara bir lira atsaydım...* "Ornitorenkleri." Ona yandan bir bakış attığımda kaşlarını çattığını gördüm.

"Ornitorenkleri mi?" dedi şaşkınca. Sonra kafasını iki yana salladı. "Hayır, ornitorenkleri düşündüğüne inanmıyorum."

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Niçin?"

Kafamı ona çevirdiğimde, dünyanın en saçma şeyini söylemişim gibi baktı bana. Tek kaşı yukarıda, bir gözü büyük, bir gözü küçük, şaşkın bir surata sahipti. Fakat hâlâ onu öpmek istiyordum.

Kahretsin!

"Neden düşüneceksin ki?"

Hafifçe omuz silktim. "Neden düşünmeyeyim ki?"

Gözlerini devirdi. "Pekâlâ, şu an saçmalıyorsun."

Elimde olmadan gülümsedim ve ona katılmadan edemedim. Gerçekten, saçmalıyordum. Başımı iki yana sallarken, otoparka girip boş olan bir yere arabayı park etim. Mayıs'la aynı anda arabadan indik. Yan yana geldiğimizde başını kaldırıp yüzüme bakarak, "Neresi burası?" diye sordu.

"Benim evim," derken onu belinden tutup apartmanın girişine yönlendirdim.

Kaşlarını çattı. "Senin evin, o muhteşem saray yavrusu olan yerdi diye hatırlıyorum."

"Orası ailemle birlikte yaşadığım ev," diye açıkladım. "Burası tamamen bana ait. Dekorasyonu, tapusu, her şeyi... Henüz alalı birkaç ay oluyor ama yakında buraya taşınmayı düşünüyorum."

Bir an yüzüne geniş, aydınlık bir gülümseme yayıldı. "İlk misafirin ben mi olacağım?" diye sordu cıvıl cıvıl bir sesle. Neşesi sesinden, gülüşünden yayılıp vücuduma nüfuz etti. Bu nüfuzun beni canlandırdığını hissedebiliyordum.

"Akın'ı misafirden saymadığımıza göre, evet," derken başımı salladım. "İlk misafirim sensin."

Sanki üç dalda Oscar almış gibi sevindi. Ve asansörle yukarı çıkarken yerinde duramadı. Eve girdiğimizdeyse meraklı bakışlarıyla her bir santimetrekareyi inceledi. Gördüğü bir şeyi beğendiğini gözlerinin parlayışından anlayabiliyorum. Sevmediği ayrıntılarıysa buruşturduğu dudaklarını sağa eğerek karşılıyordu.

"Şurada," dedi, siyah beyaz döşenmiş salonumun köşesini göstererek. "Büyük, kırmızı bir vazo çok şık durabilir. İçine de beyaz bahar dalları. Tabii sadece ufak bir tavsiye." Küçük bir omuz silkiş eşliğinde gülümsedi.

Öğrencisine, kalemi doğru tutarsa daha iyi yazabileceğini tembihleyen bir öğretmen gibi baktığının farkında mıydı, merak ediyordum.

"Kırmızı mı?" dedim onu sinirlendirmek için yüzümü buruşturarak. "O renk gerçekten uğur getirmiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Söyleyecek bir şey bulamadığında hep yaptığı gibi, bana dönüp dil çıkardı ve bozulduğunu belli etmek için

etrafı incelemeyi bırakıp üçlü koltuğa bağdaş kurarak oturdu. Dirseğini dizine dayayıp çenesini eline yerleştirerek, kapalı olan televizyona bakmaya başladı. Üç yaşındaki bir çocuktan tek farkı, dudaklarının öpülmeye fazlasıyla müsait olmasıydı.

İyice sapıttın, Arın.

Mayıs'ın dudaklarını görüş alanımdan çıkarmak için arkamı dönüp, mutfağı salona bağlayan kapıdan geçtim ve mutfak masasının üstündeki pizza kutusunu, kola şişesini ve bardakları alıp Mayıs'ın yanına geri döndüm. Ortadaki sehpayı üçlü koltuğa yaklaştırıp pizzayı ve içecekleri hazırladım, ardından DVD oynatıcıya bir film yerleştirip yerime, Mayıs'ın tam yanına oturdum.

"Hangi film?" diye sordu Mayıs. Huysuzluğu merakına yenik düşmüştü.

"Prestij," dedim kumandanın düğmesine basıp filmi başlatırken.

Sanki bir saniye önce surat asan o değilmiş gibi, sırıtarak ellerini çırptı. "Hugh Jackman ve Christian Bale!" diye cıvıldadı. "İkisinin aynı filmde olması, yemekte hem yaprak sarması hem de mantı olması gibi bir şey."

Bir hıhlama dudaklarımdan izinsizce kopup gitti. "O kadar da değil." Pekâlâ, aslında tam olarak o kadardı. Fakat bunu şu an kabul etmek istemiyordum.

Mayıs bana boş bir bakış atıp omuz silkti ve tüm dikkatini filme yönlendirdi. O an başka bir film seçmiş olmayı diledim. İçinde yakışıklı oyuncu olmayan bir film. Belki bir animasyon. Ya da yılanlardan bahseden

bir belgesel. Hepsi olabilirdi. Hollywood'dan uzak durmam gerekirdi. Hugh Jackman ve Christian Bale'i yan yana getirmemeleri gerekirdi!

Filmi daha önce izlediğim için ve şu an Hugh Jackman'ı görmek istemediğim için bakışlarımı Mayıs'a çevirdim. Ne renk olacağına karar verememiş güzel gözleriyle pürdikkat ekrana bakıyordu. Bir elinde pizzası, diğerinde kolasıyla biraz şapşal görünüyordu doğrusu. Ama sevimli bir şapşaldı. Pizzayı ağzına götürürken komik bir görüntüsü vardı. Bazen ağzının yolunu şaşırdığı da oluyordu fakat bunu, izlediği yakışıklı adamlarla bağdaştırmak istemiyordum. Tamamen kendi sersemliğiydi.

Onu izlerken elimde olmadan gülümsediğimi fark ettim. Filmin değişen sahneleriyle yüzünden geçen ifadeleri izlemek iyi hissettiriyordu. Ona dikkat ediyordum. Onun farkında oluyordum; üzüldüğünde, sevindiğinde, şaşırdığında yüzünün aldığı şekilleri en ufak ayrıntısına kadar hafızama kazıyordum. Üstelik bunu tamamen istem dışı, tabiri caizse; içgüdüsel olarak yapıyordum.

Filmin ortalarına geldiğimizde Mayıs kumandaya uzanıp filmi durdurdu. Ne olduğunu anlamak için ona bakıp tek kaşımı yukarı kaldırdım.

"Lavaboya gitmem gerek," dedi.

"Neden?"

Sesli bir şekilde nefes verip omuzlarını düşürdü. "Üç bardak kola içtim, Arın. Bence sonuca kendi zekânla ulaşabilirsin. Sana güveniyorum," dedikten sonra koltuktan kalkıp hızlı adımlarla salondan çıktı.

Gittiğinde arkasından kocaman sırıttım. O geri dönene kadar koltuğa yayılıp bir dilim pizzayı mideme indirdim. Kapıda onu gördüğümdeyse gülümseyişimi saklama ihtiyacı duymadım. Bir yandan bana doğru ilerliyor, bir yandan da çözülmüş saçlarını toplamaya çalışıyordu. İki işi aynı anda yapamadığı için elbette ki halının kenarına takıldı ve küçük bir çığlık atarken, yere yapışmaktan son anda kurtuldu.

Gülüşüm koca bir kahkahaya dönüşürken kafamı iki yana salladım. "Sakız çiğnerken yürümesi mümkün olmayacak bir kadına âşık olduğuma inanamıyorum."

Bir dakika? Ne dedim ben?

Cümlemin bitmesiyle birlikte kahkaham da kesiliverdi. Elimde yarım bir pizza dilimi, yüzümde kendi söylediğim kelimelerin şaşkınlığıyla öylece donakaldım. Bakışlarım benden pek de bir farkı olmayan Mayıs'ın üzerindeydi. Tam karşımda, şaşkınca aralanmış dudakları ve karmakarışık bir şekilde omuzlarına dökülen sarı saçlarıyla bana bakıyordu. Dehşete düşmüş gibiydi. Ben de öyleydim.

Kahretsin!

"Ne dedin sen?" diye sordu saniyeler sonra. Sesi fısıltı şeklindeydi fakat kalbim bile atmayı bıraktığı için aramızdaki mesafeye rağmen onu duyabilmiştim.

İlk başta her şeyi bir şakayla bertaraf etmeyi düşündüm. Sonra bunu yapmak istemediğimi fark ettim. Tamam, bunu Mayıs'a söylemeye hazır değildim ama gerçek olduğunu da inkâr edecek değildim. Ne kendimi kandırmak istiyordum ne de onu.

Bu yüzden, "Ne dediğimi duydun," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Hızlı adımlarla bana yaklaşıp tam önüme geldi ve dizlerinin üstüne çökerek yüzlerimizi aynı hizaya getirdi. Suratında telaşlı bir ifadeyle elini alnıma, sonra da yanağıma yasladı. "Ateşin de yok ama beyin kanaması falan geçiriyor olabilirsin," dedi ciddiyetle.

Ciddiyetle.

Kahkaha atmamak için alt dudağımı ısırmak zorunda kaldım. "Ben iyiyim, Mayıs."

"Olamazsın," diye ısrar etti. "Daha bir dakika önce bana âşık olduğunu söyledin, Arın, bence kansersin."

Bu sefer kendime engel olamadım ve kahkahamı serbest bıraktım. "Kanser mi?" dedim alayla. "Ne alakası var?"

"Bilmiyorum," derken kafasını iki yana salladı. "Ben doktor değilim ama ciddi bir şey olmalı. Hemen hastaneye gitmeliyiz. Kaç aylık ömrün kaldığını ve beyninin ne kadar hasar aldığını öğrenmek istiyorum. Korkma, ben yanında olacağım, tamam mı?"

Hızla ayağa fırlayıp koluma yapıştı ve beni çekiştirmeye başladı. Bu hastane olayında gerçekten ciddiydi. Ve bu, beni güldürmeli mi, yoksa ağlatmalı mı emin olamıyordum. Bir aşk itirafının nasıl olup da bu noktaya geldiğini anlayamıyordum fakat işin içinde Mayıs varken daha azını beklememeliydim, değil mi?

Mayıs'ın çekiştirmelerinden sıkılıp kolunu kavradım ve tek hamlede hızlıca kucağıma çektim. "Mayıs," dedim yumuşak bir sesle. "Ben hasta değilim, turp gibiyim."

Gözlerini şaşkınca kırpıştırdı. Aptal âşıklar gibi iç çekmek istiyordum. Ama yapamadım. Çünkü âşık olabilirdim ama aptal değildim. *Değil mi?*

"Ama... ama dedin ki..."

Mayıs'ın şaşkınlığına ve gözlerime kenetlediği gözlerindeki titrek bakışlara dayanamayarak hafifçe yutkundum. "Sana âşık olduğumu söyledim," diye fısıldadım. "Çünkü sana âşığım. Bunun başka bir sebebi yok."

Yaklaşık bir dakika boyunca hiçbir şey söylemeden gözlerime bakmayı sürdürdü. Ara sıra nefesini tutması beni korkutsa da müdahale etmedim ve sabırla kendine gelmesini bekledim. Sonunda dudakları hafifçe titredi ve cılız bir sesle, "Âşık olduğuna emin misin?" diye sordu.

Kafamı en yakındaki duvara vurmak istiyordum. "Evet, herhâlde! Başka ne olabilir ki, Mayıs?"

Tek kaşını yukarı doğru kavislendirip gülümsedi. "Kafanı bir yerlere çarpmış olabilirsin."

Sabırla iç geçirdim. Ve umduğumdan daha sert bir sesle patladım. "Kafamı hiçbir yere çarpmadım. Ateşim yok. Kanser değilim. Delirmedim. Tamamen kendimdeyim ve seni seviyorum, Laz böreği."

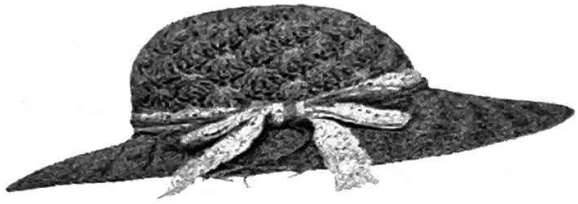
Bu defa itiraz etmedi, saçmalamadı, donup kalmadı. Yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle başını usulca göğsüme, kalbimin üzerine yasladı. Elini de yüzünün yanına koydu. "Şimdi burada atan şey bana âşık, öyle mi?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

Genişçe gülümseyip, göğsümde dağılan sarı saçları okşadım. "Aynen öyle."

Dudaklarından dökülen bir kıkırdamayla bana daha çok sokuldu. İç çektiğini duydum. Hemen ardından çocuksu bir neşeyle, "Benim kalbim de seni seviyor," dediğini işittim.

Göğsüm daha önce hiç tatmadığım bir zafer duygusuyla genişlerken, elimde olmadan iç çektim. Ah, galiba gerçekten aptal bir âşıktım. Ama umurumda değildi. Genişçe gülümsedim ve Mayıs'ı göğsüme bastırarak koltuğa uzandım. Bedenini kendime doğru çekip bana sarılmasını sağladım ve fazla geniş olmayan koltuğa zar zor sığıştık.

Dudaklarımı onun sarı saçlarının arasına bastırırken, "Buna sevindim," diye mırıldandım ve ardından ikimiz de kendimizi tatlı bir sessizliğin kucağına bıraktık.

19. Bölüm

Yanağıma baskı yapan sert bir cisim beni rahatsız ettiğinde kaşlarımı çatarak homurdandım. Fakat o şey her neyse laftan anlamıyor ve beni rahat bırakmıyordu. Kafamı diğer tarafa çevirdim ama aynı baskıyı diğer yanağımda da hissedince yüzüstü yattığımın farkına vardım. Göz kapaklarımı zar zor aralarken, ellerime dayanarak hafifçe doğruldum. Ellerimin yumuşak yatağa değil de parke zemine temas ettiğini fark ettiğimde bir şaşkınlık daha yaşadım. Fakat şaşkınlıklarımın hiçbiri yanağıma batan şeyin bir erkek gömleğinin düğmesi olduğunu anlamam ve doğrulunca Arın Arıkan'ın üzerinde yattığımı görmemle yarışamazdı. Arın'ın suratıyla karşılaştığım anda öyle hızlı doğruldum ki, ayağa kalkmamla sendeleyip yandaki koltuğa düşmem aynı saniyeye denk geldi.

Koltuğa oturduğumda sanırım beynime kan gitmeye başladı ve neler olduğunu hatırladım. Arın, beni evine getirmişti. Pizza yiyerek film izlemiştik. Sonra ben filmi durdurup lavaboya gitmiştim. Döndüğümdeyse...

Arın, bana âşık olduğunu söylemişti!

Bir an kaşlarımı şüpheyle çatarak hatırladığım şeyin gerçek olup olmadığını düşündüm. Çünkü insanın beyni bazen güzel oyunlar oynayabiliyordu. Fakat eğer bu gerçek değilse niye yerde Arın'ın üzerinde yattığıma dair bir açıklama bulamıyordum.

Aslında bu gerçekse de buna bir açıklama bulamıyordum, çünkü en son koltukta birbirimize sarılmış, yatıyorduk. Yerde değildik. Ben de onun üzerinde değildim.

Ben duruma mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken, Arın göz kapaklarını ağır ağır araladı ve yavaşça yerinde doğruldu. Onu ilk defa uykudan uyanırken görüyordum. Bu görüntü kalbimin tuhaf bir acıyla sızlamasına sebep olurken, boynuna sarılmak, uykulu gözlerini öpmek gibi mantıksız istekler doğuyordu içimde. Bir adamın uykulu halinin bile beni böyle çarpmasının adaletsiz olduğunu düşündüm. Fakat aşkta adaletten bahseden kimdi, değil mi?

"Günaydın," diye mırıldandı Arın tatlı bir sesle. Suratında küçük bir tebessüm vardı.

"Günaydın," dedim ben de. "Neden yerdeydik ve neden senin üzerinde yatıyordum, bu soruların cevaplarını biliyor musun?"

Sorumu duymasıyla birlikte yüzündeki tebessüm

koca bir sırıtışa dönüştü. "Aslında koltukta yatıyorduk," dedi oturduğum yeri işaret ederek. "Fakat uykunda Godzilla'ya dönüşüyormuşsun, bundan haberim yoktu. O kadar çok dönüp durdun ki yere yuvarlandık. Neden üzerimde yattığına gelince..." Duraklayıp başını hafifçe sağa eğdi ve umursamazca omuz silkti. "Uykumda benden faydalanmak istemiş olabilirsin."

Dudaklarımdan küçük bir hıhlama dökülürken gözlerimi devirdim. *Godzilla'ymış. Sensin be Godzilla. Yakışıklı ve ukala Godzilla. Sinir bozucu Godzilla. Uyuz Godzilla. Sinir oluyorum sana, Arın Arıkan. Ayrıca âşığım da ama bunun konumuzla bir ilgisi yok.*

"Hah!" diye mırıldanırken yanımdaki kırlente uzanıp destek almak istercesine sarıldım. "Hepsinin bir rüya olduğunu biliyordum."

Arın yerden kalkıp yanıma oturduğunda yüzünde hâlâ o uyku mahmurluğunun sevimliliği vardı. Bu yüzden ona bakmıyordum. Çünkü çok dikkatli bakarsam aşktan ölebilirdim.

"Ne rüyası?" diye sordu.

Sesi de uykudan ötürü hafif boğuk çıkıyordu. Ve ona bakmadan bile, sadece sesiyle ufak çaplı bir kalp spazmı geçirdim. "İlginç bir rüya," diye açıkladım. "Çok saçmaydı aslında. Bana âşık olduğunu söylüyordun. Komik. Değil mi?"

Sorumun cevabını alabilmek için ona döndüğümde bıkkınlıkla iç çektiğini fark ettim. "Rüya değildi, Mayıs," dedi bir çocuğa açıklama yaparmış gibi. "Gerçekti."

Kaşlarımı çatıp yüzümü buruşturduktan sonra,

elimdeki kırlenti Arın'ın omzuna vurdum. "Gerçekti, öyle mi? İnsan sevgilisine Godzilla demez, Arın Arıkan!"

Yüzünde ani, kalbimi sıkıştıran bir sırıtış beliriverdi. "Sevgilim olduğunu kabul ediyorsun yani?"

İçimde, bütün iç organlarım el ele tutuşup halay çekmeye başlarken, "Eh," dedim. "Bana olan çaresiz aşkına kayıtsız kalacak değilim."

Dudaklarından neşeli bir kahkaha koparken, gözlerini oyunbaz bir bakış fethetti. "Daha bir dakika önce sana âşık olduğuma inanamıyordun ama şimdi beni 'çaresiz âşık' olarak sıfatlandırıyorsun. Aradaki uçurumun adı Mayıs Ekiz farkı olsa gerek."

Küçük bir tebessümle başımı salladım. "Evet, buna alışman gerek."

Sırıtışı küçüldü ve benim kalbimi tepetaklak eden minik bir dudak kıvrılışına dönüştü. "Aslında," dedi içimi gıcıklayan bir fısıltıyla. "Çoktan alışmaya başladım bile!"

Yutkundum. Ve nasıl nefes alındığını hatırlamaya çalıştım. Kalbimin atıp atmadığından emin değildim. Aslında şu an gerçek bir kalp krizi geçiriyor olabilirdim. Beyin kanaması da olabilirdi, bilemiyorum. Büyük tansiyonum en az yirmiydi, buna emindim. Küçüğü yok olmuş bile olabilirdi.

"Güzel," diye mırıldanırken ciğerimde tuttuğum son nefesi kullandım. "Hayatını kolaylaştıracaktır."

Arın'ın gülümsemesi genişleyip beni tam manasıyla öldürmeye yeltenirken, cep telefonumun bebek kahkahalarıyla yankılanan melodisi aramızı doldurdu.

Of! Nisan!

Seni. Çiğ çiğ. Yiyeceğim. Nisan!

Orta sehpanın üzerinde duran telefonuma bir hışımla uzandım ve, "Ne var, Nisan?" diye bağırarak cevapladım.

"Ne zaman geliyon?" Aslı 'geliyorsun' olan kelimeyi 'geliyon' olarak telaffuz ederek, sorulabilecek en gevşek şekilde sormuştu bu soruyu. "Gelirken dondurma alsana. Bitmiş."

Öfkeyle, güçlü bir şekilde burnumdan soludum. "Zihin gücümle seni öldürmeden önce telefonu kapatman için üç saniyen var. Bir, iki..."

Üç dememe kalmadan telefonun kapandığını belirten sesi duyup sırıttım. Telefonu tekrar sehpanın üzerine koyarken, "Akıllı kız," diye mırıldanmaktan geri kalmadım

"Nisan için gerçekten üzülüyorum," dedi Arın.

Ona ters bir bakış attım. "Onu sahiden hiç tanımıyorsun."

"Ne kadar kötü olabilir ki?" derken omuz silkti rahatlıkla. "Çok sevimli bir kız. Tweety'ye benziyor."

Sinir dolu bir kahkaha attım. "En az Tweety kadar kötüdür," diye mırıldanırken, sözlerimi pekiştirmek için hızlı hızlı başımı salladım. "Beni de Slyvester olarak düşünebilirsin."

Söylediklerime inanmadığını gösterircesine tek kaşı yukarı doğru kalktı. "Gerçekten mi, Mayıs? Bana pek öyle gelmiyor."

Kucağımdaki kırlenti ikinci kez omzuna vurdum.

"Sen, benim tarafımda olacaksın, Nisan'ın tarafında değil!"

"Tamam, tamam," dedi ikinci hamlemi savuştururken. "Seninle birlik olup zavallı, küçük Nisancığı öldüreceğiz."

"Evet," dedim huysuzca kırlentime sarılırken. *Evet, benim kırlentim. O, artık benim, çünkü aramızda duygusal bir bağ oluştu.* "Öldüreceğiz."

Arın kocaman bir sırıtışla bana doğru eğildi ve kalbimi heyecandan havaya uçurarak burnunu burnuma sürttü, bir kere daha. Bu, beni öpmesinden daha tatlı, daha romantik bir hareketti. Bu, çok Arın'a has bir hareketti.

Tam gülümseyerek ona sarılmayı planladığım sırada zil sesi aramıza girdi. Bu sefer kapı çalıyordu. Hadi ama, bu çiçeği burnunda çifti kimse rahat bırakmayacak mı?

Arın geri çekildi ve koltuktan kalkarak kapıyı açmaya gitti. Bense dağılıp parçalanan ve parçaları etrafa saçılan romantik anımızın sızısıyla baş başa kaldım.

Bir dakika sonra Arın geri döndüğünde yanında biri daha vardı.

Hadi kim olduğunu tahmin edelim!

Evet, doğru. Akın Arıkan!

Akın'ı görmemle birlikte gerçekler aniden yuvalarından fırlayan karıncalar gibi beynime üşüşüverdi. Hepsi birden. Akın'la çalıştığım gerçeği. Arın'ın arkasından iş çevirdiğim gerçeği. Bu durumdan nasıl sıyrılacağımı bilmediğim gerçeği. Hepsi.

Yutkunarak, bana geniş ve sıcak bir tebessümle selam veren Akın'ı karşıladım. "Hoş geldin," dedim kısık bir sesle. Zihnimde ise âdeta vuvuzellalar ötüyor ve teknoloji yüzü görmemiş bir Afrika kabilesi ilkel bir dans yapıyordu. Dansın teması şuydu; her şeyi birbirine karıştırdığı ve her işini eline yüzüne bulaştırdığı için Mayıs'a şans dileme.

Teşekkür ederim, güzel insanlar. Teşekkür ederim. Sizi seviyorum.

"Merak etmeyin," dedi Akın, Arın'a bir paket uzatırken. "Bunu vermeye geldim. Sonra siz aşk kuşlarını baş başa bırakacağım."

Diyecek bir şey bulamayınca saçma sapan bir gülümsemeyle kafamı salladım. Akın'ın sevimli ve içten suratı bende ağlama isteği uyandırıyordu. Arın'ın bana attığı çapkın bakışlarsa hem kalp çarpıntısından hem de vicdanımın vuvuzellayı andıran sesinden dolayı ruhumun baygınlık geçirmesine sebep oluyordu. Bedenimse ne yazık ki ayakta durmayı ve tuhaf bir şekilde gülümsemeyi sürdürmeyi başarabiliyordu. Oysa insan bekliyor ki, yüzlerce parçaya ayrılıp odanın dört bir tarafına dağılsın, değil mi?

Arın ve Akın bir şeyler konuşurken, koltukta oturup ekranda donmuş olan Christian Bale görüntüsüne bakıyordum fakat adamın güzel suratı bile beni mutlu etmeye yetmiyordu. Durmadan bu işten nasıl sıyrılacağımı, bütün bunlarla nasıl baş edeceğimi ve Arın'ı kaybetmemeyi nasıl başaracağımı düşünüp duruyordum.

Fakat, hadi ama, adamı nasıl kazandığımı bile bilmezken bütün bunlar fazla zor değil miydi?

Bir an bu işe hiç bulaşmamış olmayı diledim. Ama o zaman da Arın'ı asla tanıyamayacağımı fark edip, kucağımdaki kırlentle – evet, ayrılmaz bir parçam oldu kendisi – kendimi boğmak istedim. Sonra, Arın'a her şeyi itiraf etsem nasıl olur diye düşünmeye başladım. Fakat o zaman da Akın'ı ele verip, kardeşler arasında yaşanacak kötü şeylere sebep olabilirdim. Akın'ın niyeti neydi bilmiyordum ama kötü birisi değildi ve benim salaklıklarım yüzünden abisiyle bozuşmasını istemiyordum. Bozuşacaksa da kendi salaklığı yüzünden bozuşsundu.

Akın'la konuşmayı düşündüm. Ama ne diyecektim? Hey, beni ajan olarak tutmuştun ama abinle çok tatlı bir aşk yaşamaya başladık mı?

Tamam, aslında bunu söyleyebilirdim.

Ama ya bana kızıp her şeyi Arın'a anlatırsa ve Arın benden nefret edip bir daha yüzüme bakmazsa ne olacaktı?

Ölmem demiyorum ama yaşamak da, Arın'sız, yaşamak değil artık.

Eğer bir hafta önce olsaydı ve Arın o zaman benden nefret etseydi çok üzülür, deyim yerindeyse kahrolur fakat yine de bir şekilde ayağa kalkmayı başarabilirdim. Ama artık öyle miydi? Arın bana 'Seni seviyorum, Laz böreği' demişti. Gözlerime aşkla bakmıştı. Yanımda uyanmıştı. Nasıl unutabilirdim? Ne zaman unutabilirdim? Bir insan ömrü yeter miydi bana balık surat yapışını unutmaya?

Kahretsin, saçmalıklarımız yüzünden düşüncelerimde bile romantik olamıyordum.

Ama romantizmin canı cehennemeydi! Saçmalıklarımızı seviyordum. Ve kaybetmek istemiyordum. Bunun için kimse beni suçlayamazdı.

"Hey, ekrana bakmaya biraz daha devam edersen Hollywood'a gidip bu adamı öldürmek zorunda kalacağım."

Sevdiceğimin sesi kulaklarıma dolduğunda, içimdeki bütün kötü düşünceler tatlı bir bahar rüzgârına kapılıp uçuştu ve benim kalbim yine çiçek açtı. Bu adam sadece bakışıyla bile beni tazeliyor, canlandırıyor, bana anlam katıyordu.

Allah'ım, ne olur onu kaybetmeme izin verme.

"Dalmışım," diye mırıldanırken elimde olmadan gülümsedim. "Akın gitti mi?"

"Evet," derken yanıma gelip oturdu ve kolunu omzuma attı. "Anlayışlı bir kardeş."

Tabii. Çok anlayışlı. Fakat aşkım, benden duymuş olma ama seninle bir sorunu var. "Siz, iyi anlaşıyorsunuz sanırım?"

"Hı, hı," diye mırıldanırken sehpanın üzerindeki kumandaya uzanıp televizyonu kapattı. *Ya sen kıskanç mısın, adam? Suratını yiyeceğim şimdi.* "Akın, benim en iyi arkadaşım. Bazen insanı delirtebiliyor ama hayatımı kolaylaştıran tek insan o olduğu için buna katlanıyorum."

Evet, şahsen beni delirtiyor Arın'cığım. Bu işin içinden nasıl çıkacağımı düşünürken sıyıracaktım. "Ne güzel."

Omzuma doladığı koluyla beni hafifçe kendine çek-

ti. Ben de mesajı alıp sırtımı onun göğsüne, kafamı da çenesine yasladım. "Moralin mi bozuk senin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Göğsüne kapanıp ağlamak istemem de sevdaya dâhil mi? "O nereden çıktı şimdi?"

"Son on beş dakikadır hiç saçmalamadın. Bu, beni korkutuyor."

İstemsizce kıkırdarken omzumdaki eline yavaşça vurdum. Keşke beni güldürüyor oluşunun değerini ifade edebilseydim fakat bu imkânsızdı. Çünkü değer biçebileceğim bir şey değildi. Değer biçemediğiniz şeyleri kaybettiğinizde, göğsünüzde oluşan koca boşluğa da bir ad bulamıyordunuz.

"Sadece bundan sonra ne olacağını düşünüyordum," diye mırıldandım.

Dudaklarını saçlarımın arasında hissettim. "Güzel şeyler olacak," dedi. "Sen hayatıma girdiğinden beri hep güzel şeyler oldu."

"Bir gün," dedim hafifçe yutkunarak. "Benden sıkılırsan..."

Cümlem bitmeden Arın küçük bir kahkaha attı. "Senden sıkılmanın mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Ama Arın..."

"Mayıs," dedi nefesi saçlarımın arasında gezerken. "Bak, şu an her şey çok güzel. Senden sıkılacağımı hiç sanmıyorum. Seni seviyorum ve... ve başka bir şeye gerek yok, anlıyor musun? Sadece bu anın keyfini çıkaralım olur mu?"

Seni seviyorum deyişi içimi bayram yerine döndü-

rürken ona daha çok sokularak "Tamam," dedim.

Saçlarıma bir öpücük daha kondurdu. "Sana türkü söyleyeyim mi?"

Sorduğu soruyla kaşlarım şaşkınca yukarı kalktı. "Türkü mü?"

"Evet," dedi. "Türkü. Karadeniz türküsü."

Merakla ondan hafifçe uzaklaştım ve hayretle suratına baktım.

"Ne var?" derken sırıttı. "Karadenizli değiliz diye türküsünü söyleyemeyecek miyiz?"

"Pekâlâ." Tekrar göğsüne yaslandım. "Söyle bakalım."

Tek eli saçlarımı okşamaya başlarken derin bir nefes aldı ve kalbimin gırtlağımda atmasına neden olacak kadar güzel bir sesle söylemeye başladı.

"Giresun'un içinde ninnay gülüm ninnay,

Boyalı konakları ninnay,

Yesem yesem doymasam ninnay gülüm ninnay,

O elma yanakları ninnay ninnay."

Son cümleyi söylerken başparmağıyla yanağımı okşayışı beni mahvetti. Bu yakınlığa nasıl dayandığıma, nasıl hâlâ bayılıp gitmediğime şaşırıyordum. Sesi kulaklarımı ve yüreğimi, parmağıysa yanağımı usul usul okşarken, bu anın içinde kaybolup gitmeyi diledim.

"Konağın duvarına ninnay gülüm ninnay,

Sürülmüş mavi boya ninnay ninnay,

O konaktan bakana ninnay gülüm ninnay,

Sarılsam doya doya ninnay ninnay,

Konağın dibi taşlar ninnay gülüm ninnay,

Akar gözümden yaşlar ninnay ninnay,

Giresun'a gidiyom ninnay gülüm ninnay,

Yol verin arkadaşlar ninnay ninnay,

Ben yârime gidiyom ninay gülüm ninnay,

Yol verin arkadaşlar ninnay ninnay."

Türkü bittiğinde derince bir nefes verip duraksadı. "Muhteşemdi," diye fısıldadım. "Bana asla unutamayacağım anlar veriyorsun."

Güldüğünü işittim. "Buna sevindim," dedi usulca. "Çünkü unutmanı istemiyorum."

Ben de unutmak zorunda kalmak istemiyordum fakat bunu dillendirmedim. Sadece ona iyice sokulup yalnızca Arın'ın kolları arasında bulabileceğim bu huzura bıraktım kendimi. Geriye kalan bütün düşünceleriyse yalnız kalacağım ana dek erteledim.

20. Bölüm

Arın'ın sevgilisi olmak görünürde hiçbir şeyi değiştirmemişti. Yani zaten herkes bizi sevgili olarak bildiği için kimsenin hayatında bir şey değişmemişti. Benimki hariç.

Benim hayatım, Arın'ın aşkıyla bambaşka bir yer olmuştu. Kendimi yeni ve farklı bir dünyaya doğmuş gibi hissediyordum. Bir duygunun insanı bu kadar etkilemesi nasıl mümkün olabilirdi anlamıyordum ama Arın hayatıma karıştıkça, senelerdir içinde debelenip durduğum küçük dünyam bir cennet bahçesine dönüşüyordu sanki. Sabahları gözümü daha parlak, daha sıcak bir güneşe açıyor, çiçeklerin rengini daha güzel buluyor, kokularıyla mest oluyordum. Resmen pespembe bulutların üstünde yürüyor, yerde gezerken de kalp şeklinde damlaları olan aşk yağmurunda ıslanıyordum.

Oysa ben bütün bunları aptal romantik filmlerin uydurmaları sanıyordum.

Günler âdeta ışık hızıyla geçiyordu. Her sabah uyanıyor, süsleniyor ve kapıda beni bekleyen arabaya binip Arın'ın yanağına küçük bir öpücük kondurarak güne başlıyordum. Arın'ın durmadan beni sevdiğini söylediğini, minik sürprizlerle şımarttığını ya da aşkım, canım diye hitap ettiğini söyleyemezdim. Hâlâ Laz böreği diyor, hâlâ sakarlıklarımla dalga geçiyor, hâlâ beni balık surat yapıyordu. Ama bütün bunların yanında küçük şeyler de vardı. Mesela ofiste dosyalarından başını kaldırıp bana yolladığı çapkın bir bakış ve tatlı bir gülüş. Ya da yemek yerken, benim yemeğimden denemesi için çatalımla ona uzattığım lokmayı bir an bile tereddüt etmeden yemesi. Gece uyumadan önce yapılan kısa telefon konuşmaları. Ayrılırken burnuma, alnıma ya da saçlarımın arasına bıraktığı minik buseler.

Her şey harika gidiyordu. Bazen bu harikalık beni o kadar korkutuyordu ki, paniğe kapılıp kendimi en yakın camdan aşağı bırakmaktan korkuyordum. Bu kadar mutlu olmaya alışık değildim.

Yine de bu hisse, delice mutluluğa ve içimde uçuşan kelebeklere alışabileceğimi düşünüyordum. Hele Arın yanımdayken içimde çılgınca bir o yana, bir bu yana sıçrayan mutlulukla gayet iyi anlaşabiliriz gibi geliyordu.

"Hadi ama," dedim bir kere daha. "Nereye gittiğimizi söyle artık."

Arın'ın arabasında, bilinmeyen bir yere – en azından ben bilmiyordum – yol alıyorduk. Beni hafta sonu

tatili için bir yere götürüyordu. Ama neresi olduğunu söylemiyordu. Hayır, bunun sebebi sürpriz yapmak istemesi değildi, beni çıldırtmaya bayılıyor olmasıydı.

"Olmaz," dedi sinir bozucu bir gülümseme eşliğinde. "Merakının seni yiyip bitirmesi hoşuma gidiyor."

"Zalimliğin," derken abartılı bir hareketle kafamdaki şapkayı düzelttim. "Sınır tanımıyor gerçekten."

Bana yandan bir bakış attı. Hoşnutsuz ve oyunbaz bir bakıştı. "Kafanda o şey varken," dedi şapkamı işaret ederek. "Seni ciddiye almam mümkün değil, üzgünüm."

Alınganlık dolu bir hıhlama sıyrıldı dudaklarımdan. "Şapkalarımla uğraşmayı bırak artık."

Umursamazca bir göz devirme; klasik Arın Arıkan hareketi. "Sen onları takmayı bıraktığın zaman belki."

"Beni kıskanıyorsun," dedim ve bilerek bakışlarımı yola diktim. Neden olduğunu bilmiyordum ama sanki böyle yapınca daha üstün olacakmışım gibi gelmişti. "Şapkalarım o kadar yakışıyor ki, zavallı kalbin bana bakmayı kaldıramıyor."

"Hah!" Yalandan bir inkâr vardı Arın'ın bunu söyleyişinde. "Kalbim," dedi abartılı bir içtenlikle. "Şapkalarından nefret ediyor." Sonra bir kere daha kafasını çevirdi ve çapkın, yaramaz bir bakış attı bana. "Ama dudakların için aynı şeyi söyleyemem."

Böyle sözler genelde kalbimin sıkışmasına ve nefes almayı unutmama sebep oluyordu. Mutluluktan ölüyordum resmen. Aşırı doz mutluluktan tahtalıköyü boylayasım geliyordu. Ya da camdan kafamı dışarı çıka-

rarak, 'Arın, beni seviyor!' diye bağırmak istiyordum. Bu tepkilerin herhangi birini gerçekten veremeyince, içime yayılan bu neşeli utancı bastırmaktan başka seçeneğim kalmıyordu tabii ki.

"Şapkalarımla uğraşmaya devam edersen, kalbinin yapacağı tek şey kendi ağzından çıkan boş sözleri dinlemeye devam etmek olacak."

Kafasını, onaylamadığını belli etmek isterce salladı. "Sevgilinle böyle konuşmamalısın," dedi ikaz eden bir sesle. "O, dudaklarına iltifat ettiğinde onu bir öpücükle ödüllendirmelisin."

Öyle sevimli görünüyordu ki, bir anda üstüne atlayıp suratını ısırmaya başlamamak için bayağı bir çaba harcamam gerekti. İçimden defalarca tekrar ettim; Arın'ın suratını yiyemezsin, Mayıs. Arın'ın. Suratını. Yiyemezsin.

"Canıma kastım yok," derken, bu büyük yalanımın dudaklarımdan bir kıkırdayış olarak dökülmemesine dikkat ettim. "Araba kullandığının farkındasındır umarım."

Surat asıldı hemen. Dudaklarını büzdü. "Irıbı kıllındığının fırkındısın ımırım."

Bu komik ve gerçekçi olmayan taklidim, içime hapsetmeye çalıştığım kıkırdamamın bir kahkaha olarak dudaklarımdan fırlamasına sebep oldu.

"Gittikçe bana benzemeye başladın," dedim apaçık bir gerçeği göz önüne sermek ister gibi. "Bunun beni korkutmadığını söyleyemeyeceğim."

Aklına gelen zekice cevabın bir yansıması olarak

dudaklarını muzip bir gülüş sardı. "O korkunç şapkalardan takmadığım sürece korkmana gerek yok."

Göğsümde filizlenip dudaklarımdan taşan ağır ama lezzetli bir kahkaha dudaklarımda asılı kalırken, yalandan bir sinirle omzuna vurdum.

Kaşlarını hafifçe kaldırıp kınayan bir tonla konuşmaya başladı. "Araba kullandığımın farkındasın umarım."

Pekâlâ, artık sevimlilik sınırını aştığı ve kalbim buna daha fazla dayanamadığı için kendimi tutamadım, uzanıp yanağına, dudağının tam kıyısına küçük bir öpücük kondurdum. Geri çekilirken keyifle gülümsediğini görmek bazı iç organlarımın yer değiştirmesine sebep olmuştu sanırım. Yoksa içimdeki bu tuhaf kıpırtıların başka açıklaması olamazdı.

"Dudaklarına iltifat ettiğimde alamadığım öpücüğü, seni terslediğimde almam sence de ilginç değil mi?"

Arın'dan gelen bu soruyu kafamda şöyle bir tarttım ve, "Hayır," dedim. "O iltifat, üzgünüm ama çok bayattı. Öpücük çalmak için yapıldığı belliydi. Ve sanırım huysuzluğun beni cezbediyor."

Cümlemi sesli bir kahkahayla ödüllendirdikten sonra, "Bunu söylememeliydin," dedi. "Huysuz olmak için çok güçlü bir sebebim oldu şimdi."

Bu defa gözlerini deviren ben oldum. "Böyle bir teşvik almasan da bu konuda yeterince başarılısın zaten."

Kendini bildiği için genişçe sırıttı. "Bundan şikâyetçi olmadığını bilmek içimi rahatlattı."

Konuşmamız benim küçük gülüşümle noktalanırken, gözüme çarpan tabelayla ağzım şaşkınca aralandı.

"Ağva," dedim. "Ağva'ya mı geldik?" Başını sallayarak beni onaylarken, ben de camı açıp güzelim havanın içeri dolmasına izin verdim. "Burası hakkında çok güzel şeyler duymuştum."

"Büyüleneceksin," dedi kendinden emin şekilde.

İçimden bir ses, onun zaten beni çoktan büyülediğini haykırsa da bunu duymasına gerek olmadığını düşündüm. *Çok şımartmamak lazımdı.*

Arın'ın büyüsünden kurtulmak için camdan dışarı, bizi karşılayan gölün muazzam yeşiline diktim gözlerimi. Küçük, tahta bir köprüden geçtik. Arın çok fazla ilerlemeden arabayı restoranın otoparkına park etti. Arabadan indiğimde ilk işim gözlerimi kapatıp güneşin sıcaklığını tenimde hissetmek ve havayı derince ciğerlerime doldurmak oldu.

Önünde durduğumuz küçük, sevimli restorana girdiğimizde cam kenarında güzel bir masaya oturduk. Çokça acıktığım için menüye hızlıca bir göz atıp siparişlerimi sıraladım. Arın da aynısını yaptı ve yemeğimiz gelene kadar birbirimize saçma bakışlar atıp gülüşmek dışında pek bir şey yapmadık. Yemeklerimiz geldiğindeyse sıradan bir sohbet eşliğinde âdeta tıkındık. Ben arada sırada onun tabağından patates kızartması çalıyordum, o ise bunu suratını buruşturarak karşılıyordu.

Yemekten sonra beni peşinde sürükleyerek gölün kıyısına götürdü. Orada bizi beklediğini düşündüğüm yaşlı bir adamla selamlaştı ve yine o yaşlı adama ait olduğunu düşündüğüm sandala bindik.

Bence bu, çok romantikti. O kadar romantikti ki, sanırım Arın'a bakarken gözlerimden kalpler çıkarıyordum.

Ama biliyordum, Arın'ın romantikliğe alerjisi vardı. O yüzden kurduğu tek bir cümleyle bütün romantizmi buharlaştırmaktan çekinmedi.

"Hey," dedi kaşlarını huysuzlukla çatıp. "Tek başıma kürek çekmeyeceğim, değil mi?"

O an onu sandaldan aşağı atmamak için kendimle çetin bir savaş vermem gerekti. "Tek başına çekeceksin," dedim sevimli çıkması için uğraştığım sesimle. "Yoksa kendini gölde bulursun."

"Bu ilişkide şiddet görüyorum," dedi ciddi bir şekilde. "Ayrıca psikolojik baskı da cabası."

Kahkaha atarak ileri doğru uzandım ve şiddet gördüğü iddiasını haklı çıkarmak için omzuna vurdum. İki eliyle küreklere asıldı. Küreği her çekişinde kollarında beliren kas dalgalanmaları nedeniyle içimde doğan iç çekme arzusunu bastırmam gittikçe zorlaşınca, gözlerimi ondan ayırıp etrafta dolaştırmaya başladım.

Manzara tek kelimeyle mükemmeldi. Sıcak yaz güneşinin altında, gölün yeşil suları üzerinde beyaz bir sandaldaydık. Gökyüzünde kuşlar uçuşuyor, bazıları ara sıra göle doğru dalışa geçiyordu. Gölün etrafını yaşlı ağaçlar, rengârenk çiçekler, yemyeşil otlar sarmış vaziyetteydi. Kıyıdaki insanların sesi tatlı uğultular şeklinde çalınıyordu kulaklarımıza. Sanki tatlı bir rüyanın ya da güzel bir masalın içindeymişiz gibiydi. Ben bir prenses değildim fakat beyaz atlı prensim karşımda duruyordu işte.

Gözlerimi tekrar Arın'a çevirdiğimde sessizce iç çektim. Sıcak yaz rüzgârının dağıttığı kumral saçları, güneşin altında bir çift safir gibi ışıldayan mavi bakışla-

rı, kalbimi eritecek kadar güzel yüz hatlarıyla, bu adam benim sevgilimdi. Buna inanmak öyle güçtü ki... Yani yakışıklı olduğu için değil. Sadece, o, Arın Arıkan'dı ve ben de Mayıs Ekiz'dim. O, hatasız, mükemmel bir yaşama sahipti, bense... *Eh, ben kendimi biliyordum işte.*

İkimizin bir arada oluşunun mantıksızlığı, bir an kaldıramayacağım kadar ağır göründü. Kendimi, ağırlığı göğsüne yasladıktan sonra yukarı kaldırmaya gücü yetmeyen bir halterci kadar yenilmiş ve yorulmuş hissettim. Ve sanırım bu ruh hali yüzüme de yansıyordu. Zira Arın, "Ne oldu?" diye sordu endişeli bir sesle.

Hafifçe omuz silktim. "Hiç, sadece..." Cümlemi bitiremedim. Sonu olmadan öylece havada asılı kaldı.

"Sadece ne?" dedi Arın. "Canını sıkan bir şey mi var?"

Derin bir nefes verirken omuzlarım düştü. "Sadece bu, yani aramızdaki şey... Ne bileyim, tuhaf geliyor, anlıyor musun?"

"Hayır," dedi. "Anlamıyorum. Beni terk etmeye falan mı çalışıyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Saçmalama. Sadece... Sen, benim için fazla mükemmelsin, Arın. Yani, şöyle bir düşününce, sen hayatında hiçbir hata yapmıyorsun ve ben... ben düz bir yolda bile tökezlemeden yürüyemiyorum."

"Beni terk etmeye çalışmadığına emin misin, Mayıs? Sorun sende değil bende demeyeceksin, değil mi?"

"Rüyanda görürsün, seni terk etmiyorum ve sen de

beni terk etmeyeceksin. Yoksa... bilirsin, ıssız bir göl güzel bir cinayet mahallidir."

Genişçe gülümsedi. "Pekâlâ, buna sevindim."

Ölüm tehdidi alınca sevinmesi biraz tuhaf da olsa sesimi çıkarmadım. *Hepimizin değişik zevkleri vardı sonuçta.*

Benim sessizliğimi bölerek, "Peki," dedi sorgulayan bir sesle. "Eğer bu kadar... nasıl söylesem... hatasız olmasaydım, kendini daha mı iyi hissederdin?"

"İlk tercihim kendi hatalarımı azaltmak olurdu," dedim. "Fakat bunu yapamadığıma göre, evet, bu kadar hatasız olmasan sanırım daha iyi hissederdim."

Hafifçe tebessüm etti. Dudağının küçük bir hareketi bile içimde yeni bir mevsimin başlangıcıydı sanki. "Bundan yedi sene önceydi," diye anlatmaya başladı. Heyecanla nefesimi tutup gözlerine bakarak dinlemeye koyuldum. "Yirmi bir yaşındaydım. Üniversiteden yeni mezun olmuştum ve şirkette yeni yeni görev alıyordum. Bir kadınla tanışmıştım. Adı Ceren'di. Çok güzel bir kadındı, uzun boylu, kumral, kahverengi gözlü."

İçimi yakıcı bir kıskançlık alevi sardı. İsmini duyduğum andan itibaren bu Ceren denen kadından nefret edeceğimi biliyordum fakat sesimi çıkarmadan, Arın'ın anlatmasına müsaade ettim.

"Onunla, katıldığım davetlerden birinde tanışmıştık. Babamın eski bir arkadaşının kızıydı. Açıkçası ona görür görmez vurulmuştum. O zamanlar biraz daha farklıydım. Anlarsın ya, hayata karşı daha iştahlıydım. Uçuk kaçık biriydim diyemem ama ayaklarım şimdiki

kadar yere basmıyordu. Kendimi saçma bir sinema filminin jönü gibi hissediyordum ve esas kızın Ceren olduğunu düşünmüştüm."

Pekâlâ, o filmden de nefret ettim. Ceren'den de. Ayakları yere basmayan Arın'dan da. Ama hâlâ hikâyenin devamını merak ediyordum, bu yüzden kendimi göle atmayacaktım.

"Ceren, olması gerektiği gibi bir kızdı. Güzel, zeki, başarılı. Sıra dışı diyemem ama sıradan da değildi. Beni ona ne çekmişti bilmiyorum, şimdi düşününce mantıksız geliyor ama biliyorsun, yapılması kaçınılmaz olan hatalar vardır. Ceren onlardan biriydi."

Ceren'e dair söylediği her bir söz kalbime ok misali saplanıyordu. Arın ondan bahsederken nefret dolu değildi ve bu, beni üzmeli mi, yoksa sevindirmeli mi karar veremiyordum. Ceren'den nefret ediyorum diye Arın da etsin istiyordum fakat nefret neredeyse aşk kadar güçlü bir duyguydu ve ben, Arın'ın herhangi bir kadına karşı böyle şeyler hissetmesini de kaldıramazdım.

"Onunla bir araya gelmemiz için fazla bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Birkaç telefon konuşması, birkaç buket çiçek..."

Lanet olası Arın Arıkan, bana hiç çiçek almadın.

"Aniden ortaya çıkan sinema biletleri..."

Biz hiç sinemaya gitmedik! Ortaya aniden bilet falan da çıkmadı.

"Sürpriz akşam yemekleri ve-"

"Yeter," dedim dayanamayarak. "Bu tarz ayrıntıları geçebilirsin. Gerçekten. Bilmek istediğimi sanmıyo-

rum."

Sinir bozucu bir şekilde gülümsese de tavsiyeme uydu ve ayrıntıları atladı. "Her neyse. Sıradan bir ilişkimiz vardı anlayacağın ama kendimi çok fazla kaptırmıştım. Aşktan gözüm dönmüştü. Her anım Ceren olmuştu, ondan başka-"

"Gerçekten, Arın, ayrıntılara hiç ama hiç gerek yok. Âşık olmuşsun. Anladım. Devam et. Bunun hata olduğunu anladığın kısma gel, lütfen."

Dayanamayarak araya girmemin ardından Arın'ın küçük bir kahkaha atmasıyla, abartılı cümlelerin beni kızdırmak için söylendiğini anladım ve sırf hikâyeye olan merakım yüzünden onu boğma işlemini de erteledim.

"Pekâlâ, ilişkimiz yaklaşık on ay sürdü ve on ay sonunda," Duraklayıp derin bir nefes aldı. Sonra geniş bir sırıtışla asla duymayı beklemediğim o cümleyi kurdu. "Beni aldattı ve sonra da terk etti."

Söylediği şeyi bir an algılayamadım. Algıladığımdaysa donup kaldım. *Ne dedi o? Aldattı mı dedi? Terk etti mi dedi? Ne dedi?*

"Doğru duydun," dedi Arın zihnimi okumuş gibi. Gerçi yüz ifademi gören herkes şu an bu çıkarımı yapabilirdi eminim. "Hem beni aldattı. Hem de terk etti."

"Yuh," dedim bu defa kendimi tutamayarak. "Kızdaki lükse bakar mısın?"

Arın'ın kahkahası gölün sessizliğini âdeta yardı ve etrafta neşeyle yankılandı. O sakinleşene kadar başka yorum yapmadım ama zihnimin bir kısmı hâlâ bu

meselenin mantıksızlığıyla boğuşuyordu. *Bir insan Arın Arıkan'ı neden aldatır? Bir insan Arın Arıkan'ı nasıl aldatır? Bir insan Arın Arıkan'ı kiminle aldatır? Ryan Gosling'le falan mı? Aşağısı pek kurtarmıyor çünkü.*

"Sonra ne oldu?" diye sordum kafa karışıklığımı geri plana itip.

"Sonra," dedi kahkahası minik bir tebessüme dönerken. "Beni aldattığı adamla birlikte olabilmek için beni terk etti. Bense mahvoldum. Her şeyi boşladım. İşleri, ailemi, arkadaşlarımı... ve tam bu noktada hayatımın en büyük hatasını yaptım." Derin bir nefes alıp sinirleri bozulmuş gibi başını iki yana salladı. "Şirketi az daha batıracak kadar büyük bir hata. Ayrıntılarıyla açıklayamayacağım şimdi ama göz göre göre işleri berbat ettim. Babam benim hatamı düzeltebilmek için altı ay boyunca gece gündüz çalışmak zorunda kaldı. Ben de tabii ki. Şimdi bile o hatanın ayağımıza dolandığı oluyor."

Ağzım açık bir şekilde Arın'a bakakaldım. Onun hata yaptığını bilmenin bana iyi hissettireceğini söylemiştim değil mi? Çok fena yanılmıştım. Çünkü kendimi berbat hissediyordum. Arın'ın kalbinin böyle kırılmış olması benimkini paramparça ediyordu. Ceren'e ve Arın'ı aldattığı o şahsiyetsiz adama içimden lanetler yağdırıyordum. Arıncığımı alıp pamuklara sarmak, artık hepsi geçti, sakın üzülme demek istiyordum. Ama tek yapabildiğim öylece bakıp durmaktı.

"İşte böyle," dedi Arın. "Bu mükemmellik imajı aslında sadece maske. Senin dediğin gibi, kimse hatasız olamaz. Ben bile."

Çekingen bir tavırla gülümsedim. "Bunu bilmek düşündüğüm kadar iyi hissettirmedi."

"Sakın bana acımaya başladığını falan söyleme."

"Çok geç," derken Arın'a oyunbaz bir bakış attım. "Artık bir zavallı olduğunu düşünüyorum."

Şeytani bir bakışla sırıttı. "Biliyor musun? Hava ne kadar sıcak olursa olsun gölün suyu hâlâ insanı üşütecek kadar soğuk. Ve dediğin gibi, burası cidden iyi bir cinayet mahalli..."

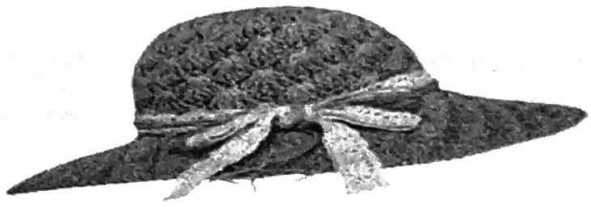
Bu sefer kahkaha atma sırası bendeydi. Güçlü kahkaham sakin gölde yankılanırken, sandalda ayağa kalkmadan Arın'a doğru yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım. "Seni seviyorum," dedim içtenlikle. "Ve hâlâ mükemmel olduğunu düşünüyorum. Ve her gün onlarca hata yapsan da mükemmel olduğunu düşüneceğim. Çünkü mesele sen olunca beynimle değil, kalbimle karar veriyorum. O da sana toz kondurmuyor. Kaldı ki, bana göre mükemmel olman için hatasız olman gerekmiyor."

Yavaşça küreği bıraktı ve o da bana sıkıca sarıldı. "İşin ilginci, Mayıs," dedi kulaklarımı okşayan bir sesle. "Ben de senin mükemmel olduğunu düşünüyorum. Sakarlıklarınla, saçmalıklarınla, sevimliliğinle kalbimin tekrar atmasına sebep olan bir bütünsün. Ve şimdiye dek senin kadar mükemmel bir şey görmedim. Seni seviyorum ve bu sevgi için nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

O an, bunun hayatımın en mükemmel anı olduğunu biliyordum. Ve mahvetmekten o kadar çok korkuyordum ki, sonsuza kadar bu gölde sıkışıp kalalım, birbiri-

mizin kollarından hiç ayrılmayalım istiyordum. Çünkü Arın ne derse desin, ben mükemmel değildim. Ayrıca altından kalkmam gereken onlarca mesele vardı.

Arın'la aramdakileri mahvetme potansiyeline sahip onlarca mesele.

21. Bölüm

Titreyen ellerimi kahve fincanıma sararken, bir kere daha kafenin giriş kapısına bakıp tanıdık bir yüz görmeyi bekledim fakat kızıl saçlı, çilli bir kızla karşılaşınca oflayarak önüme döndüm. Gergindim. Heyecanlıydım. Ve her zamanki gibi, her şeyi batırmaktan delicesine korkuyordum. Çünkü birazdan Akın Arıkan gelecek, karşıma oturacaktı ve ona artık onunla çalışamayacağımı söyleyecektim. Sonra da Arın'la buluşacak, eğer Akın izin verirse her şeyi ona anlatacak ve bu işi bitirecektim. En azından planım buydu.

Neden bilmiyorum ama içimde kötü bir his vardı. Kendimi çok gergin hissediyordum. Bunu bütün gece yatakta dönüp durmuş ve hiç uyumamış olmama bağlamak istiyordum ama olmuyordu. Damarlarımda âdeta kan değil adrenalin akıyordu. Birazdan 'ğıaaa' diye

bağırarak masayı devirip, kafeden koşarak uzaklaşmaya başlayacağım diye korkuyordum.

Neyse. Sakin olmalıydım. Bu işi bugün halletmeliydim. Her şeyi yoluna koymalıydım. Evet, bunu yapmalıydım.

Bu düşüncelerle birlikte derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım ve biraz dikkatim dağılsın diye etrafı incelemeye başladım. Açıkçası çok göz önünde bir mekândı burası. Nedense bu, beni rahatsız ediyordu. Mesela ben içeri girerken, ünlü bir model kafeden çıkıyordu. Doğru görüp görmediğimden emin değildim ama yüzde doksan tahmin ettiğim kişiydi. Zaten şu an içeride oturanlar da fazla süslü ve gösterişli insanlardı. Çaprazımda oturan kadının çantasının fiyatı, dört kişilik bir ailenin mutfak masraflarını ve faturalarını muhtemelen rahatlıkla karşılardı. Dudaklarındaki silikondan ve ayakkabılarından bahsetmiyorum bile.

Yanımdaki masadaysa orta yaşlı bir adam oturuyordu. Kahvesini içerken önündeki tabletten bir şeyler okuyordu. Borsa haberlerini, ülkenin ekonomik durumunu falan takip ediyordur diye tahmin yürüttüm. Arada sırada telefonu çalıyor ve karşı taraftakiyle hararetli görüşmeler yapıyordu. Yatırımlarını tartışıyorlardı herhâlde.

Başımı diğer yanıma çevirdiğimdeyse tuhaf bir kadın gördüm. Yani aslında kadın normal görünüyordu ama nedense onda bir tuhaflık sezmiştim. Bana çok yakın oturduğu için yüzünü ve kıyafetlerini bütün ayrıntılarıyla görebiliyor hatta bazen derin iç çekişlerini duyabiliyordum. Saçları kızıl ve kahve arası olan kadın,

muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Gergin cildinde yaşlılığın ilk belirtileri olan birkaç küçük çizgi vardı, bu çizgiler göz kenarlarında daha belirgindi. Yüzünün önünde bir gazete tutuyor ama gazetenin sayfasını hiç değiştirmiyordu. Zaten gazeteyi okuduğunu da sanmıyordum. Daha çok etrafı gözetleyip masanın üzerindeki defterine bir şeyler karalıyordu. Bende nedense yazar olduğu izlenimi uyandırmıştı. Sanırım burada oturup insanları gözlemliyor ve karakterleri için gerekli bilgileri topluyordu. Bu düşüncem mantıklı gelsede kadının tuhaf olduğu gerçeğini değiştirmedi.

Tam bakışlarımı kasada duran adama çevirip onu da inceleme listeme ekleyecekken, kafenin kapısı açıldı ve tanıdık yüzüyle Akın Arıkan girdi içeri. İçimden bir ses nihayet derken, diğer bir ses panik çığlıkları atmaya başlamıştı. Neyse ki içimde ikisini de dizginleyen ve paniğimi minimum seviyede tutmama yardım eden üçüncü bir ses daha vardı. Bu sayede ayağa kalkıp Akın'la tokalaşmayı, o, geç kaldığı için özür dilerken cenin pozisyonuna geçip ağlamaya başlamamayı ve önümdeki bir bardak suyu kafasından aşağı boşaltmamayı başardım.

"Eee," dedi Akın, hal hatır sorma faslımız bitince. "Haberlerin var sanırım? Böyle alelacele çağırdığına göre."

"Evet," dedim. "Var." *Fakat bu haberleri nasıl vereceğime dair bir fikrim yok.*

"Abim, muhteşem Arın Arıkan'ın bir hatasını mı buldun?" Bunu sorarken öyle sevimli bir şekilde gülümsedi ki, neden böyle bir şey yaptığına hiçbir anlam veremedim.

"Aslına bakarsan buldum," dedim. Derin bir nefes aldım. "Ama seni bunun için çağırmadım."

Kaşları bir anlığına çatıldı. "Nasıl yani?"

Omuzlarım düşerken, neredeyse inleyerek konuşmaya başladım. "Üzgünüm ama bunu yapamam," dedim. "Akın, senden özür diliyorum ve bu işte sana daha fazla yardımcı olamayacağımı belirtmek istiyorum. Bana verdiğin çeki de bozdurmadan geri getirdim. Ben-"

"Abime âşık oldun!"

Aniden kurduğu bu cümleyle donup kalmıştım. Akın'sa neşeli bir kahkaha savurdu. "Bunu nasıl hesaba katamadım?" derken gülerek başını iki yana salladı.

Sanki çok bariz bir şeyi görememiş gibi yüzünü buruşturduğunda daha fazla dayanamadım. "Senin amacın ne?" dedim öfkeyle. "Ve evet, Arın'a âşık oldum. Evet, o, gerçekten mükemmel biri. Benim için öyle en azından. Ve şimdi elimde mahvetmemem gereken bir ilişki var. Bu işten kurtulmak, sonra da gidip Arın'a her şeyi anlatmak istiyorum. Sırf sizin aranız bozulmasın diye ilk önce seninle konuşmak istedim. Fakat seni anlayamıyorum, Akın. Abin, seni çok seviyor. Değer veriyor, benim Nisan'a davrandığımdan on kat daha iyi davranıyor, ki Nisan'a yaptığım işkenceleri duysan abin için şükredersin! Ama sen, onun arkasından böyle dolaplar çeviriyorsun. Bunu öğrendiğinde ne kadar üzülecek, biliyor musun?"

Akın bir şey söylemedi ve bakışlarını benden kaçırdı. Bir an kalkıp gideceğini düşündüm ama tam aksini yapıp sandalyesine iyice yerleşti ve kollarını masaya

yaslayarak hafifçe öne doğru eğildi. "Abim," dedi ciddi bir sesle. "Benim şu hayatta en değer verdiğim insan. Ve kafanda ne kurguladın bilmiyorum ama ben bu işe abimi üzmek için kalkışmadım!"

Samimi görünüyordu. Onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordum ve gözlerindeki bakış o kadar netti ki, yalan söylediğini düşünmedim bile. "Peki, neden o zaman?" diye sordum. "Neden beceriksiz bir kızı abinin peşine takıp onu araştırmasını istedin? Neden onun bir açığını arıyorsun?"

"Onun açığını aramıyorum," dedi hemen. "Ben sadece... sadece onun mükemmel olmadığını bilmeye ihtiyacım var, Mayıs."

Bunu söyledikten sonra yüzüne öyle mahzun bir ifade yerleşti ki, onu anladığımı hissettim. Düne kadar benim de Arın'ın mükemmel olmadığını bilmeye ihtiyacım vardı. Çünkü onun yanında kendi hatalarım o kadar büyük görünüyordu ki, kendimi kötü hissetmeme engel olamıyordum. Birinin mükemmel olduğunu düşünmek sizde şöyle bir etki uyandırıyordu; ben de olabilirdim fakat olamadım, hatalar yaptım ve mükemmellik hakkımı sonsuza dek kaybettim.

"Ben, abimden hiçbir zaman nefret etmedim." Düşüncelerimin arasında Akın'ın sesini duyunca dikkatimi tekrar ona yönlendirdim. "Çünkü o, mükemmel bir abi. O, her şeyde mükemmel, anlıyor musun? Ama ben değilim. Abim, annemle babamın gözlerini hep gururla ışıldattı. Bense dudaklarında buruk tebessümlere neden olmaktan öteye gidemedim. Abim üniversiteyi üç senede bitirdi, ben beş senede. Abim hep en iyisiydi,

bense her zaman eh işteydim. Bunun nasıl hissettirdiğini anlayamazsın. Anlamanı da beklemem."

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandım.

Ama Akın, "Hayır," diye itiraz etti. "İnan bana tahmin etmiyorsun. Abimden nefret edebilseydim muhtemelen her şey daha kolay olacaktı. Ama etmiyorum ve onun yanında kendimi böyle hissetmek, daha kötü hissetmeme sebep oluyor. Böylelikle sonu gelmeyen bir kısır döngüye girmiş oluyorum."

Onu anlıyordum. Nasıl hissettiğini tam olarak bilemesem de tahmin edebiliyordum ve onun için üzülüyordum. "Ama," dedim teselli olmak umuduyla. "Kimse mükemmel değildir, Akın. Bunu sen de biliyorsun, yani Arın o kadar mükemmel olsaydı aldatılmazdı değil mi?"

Bir an durakladı. Sözlerimi beyninde hayalî bir süzgeçten geçirdiğini görebiliyordum. "Ne?" dedi sonunda şaşkınca. "Abim aldatılmış mı?"

Omuzlarımdan aşağı soğuk bir hissin yayıldığını hissederken tereddütle, "Bilmiyor muydun?" dedim. *Lanet olsun! Gerçekten lanet olsun! Aptal Mayıs! Aptal Mayıs!*

"Hayır," dedi Akın. Bakışlarına hâlâ aynı şaşkınlık hâkimdi. "Bilmiyordum! Nasıl olmuş bu?"

"Ah, hayır," derken kafamı masaya vurmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bunu söylememeliydim. Bunun bir sır olduğunu bilmiyordum ve söylememeliydim. Söylememeliydim. Mahvoldum. Bittim ben." Ellerimle yüzümü kapatırken konuşmaya devam edi-

yordum fakat sesim boğuk bir uğultuya dönüştüğü için Akın'ın beni anladığını sanmıyordum.

"Hey," dedi endişeli bir sesle. "Hey, tamam, sakin ol! Bunu söylemedin. Ben de duymadım. Tamam mı? Bu konuyu kapattık! Lütfen Mayıs, kendini boğmaktan vazgeç!"

Bileklerimden çekerek ellerimi yüzümden ayırdı ve ben de böylelikle nefes alabildim. "Arın bana çok kızacak," dedim üzüntüyle. "Lütfen kendimi boğmama izin verir misin?"

Küçük bir kahkaha atarken, "Saçmalama," dedi. "Arın bunu duymayacak, tamam mı? Abimle ilişkiniz bozulmayacak. Sakinleş!"

"Söz mü?" derken endişeli bakışlarım Akın'ın yüzünde gezdi.

"Söz," diye onayladı Akın. "Bu meseleyi kapatıyoruz artık. Tarihin tozlu sayfalarına gömüyor ve normal hayatımıza geri dönüyoruz. Tamam mı?"

Başımı yavaşça salladım. "Tamam." Sonra hafifçe alt dudağımı dişleyerek sordum. "Arın'a anlatacak mıyız peki?"

"Anlatmamız gerek," diye mırıldandı. "Ama biraz bekleyelim, olur mu? Ben biraz kendimi toparlayayım, ondan sonra konuşalım?"

Kalbimin üzerinden koca bir ağırlığın kalktığını hissederken, "Olur," dedim. "Teşekkür ederim, Akın, işleri zorlaştırmadığın için."

Gülümsedi. "Asıl ben teşekkür ederim," dedi. "Her şey için."

Akın'la dostça ayrıldıktan sonra, dünyanın en rahatlamış ve hafiflemiş insanı olarak sevgilime, Arın Arıkan'a koştum. Beni geçen gün bisiklet sürdüğümüz parkta bekliyordu. Onu görür görmez boynuna atlayıp sımsıkı sarıldım.

"Beni özlemişsin," dedi beni kucaklarken.

"Alakası yok," dedim alaylı bir sesle. Ve istemesem de kendimi geri çekip Arın'dan ayırdım. "Sadece sana sarılmak hoşuma gidiyor."

Kendi suratını buruştururken, benim de yanaklarımı sıktı ve bir kere daha; hoş geldin balık Mayıs! Artık bunu yapmaktan vazgeçmesi gerekiyordu. Çünkü bir gün, bu halde ne kadar çirkin göründüğümü fark edip benden soğuyacaktı.

Ellerini çekiştirerek benden uzaklaştırırken, "Balıklara özel bir ilgin mi var?" diye sordum huysuzca.

Suratına geniş bir sırıtış yayıldı. "Hayır, sana özel bir ilgim var."

Ne kadar direnSem de yüz kaslarıma söz geçiremedim ve aptal bir âşık gibi sırıtmaya başladım ben de. Bu adamın yanındayken vücudum hiçbir komutumu dikkate almıyordu zaten; kalbim saatte beş yüz kilometre hızla atıyor, ciğerlerim ona verdiğim oksijenle yetinmeyi kabul etmiyor, iç organlarım sürekli yer değiştiriyor ve beynim sadece Arın'a daha fazla hayran olmak için çalışıyordu.

"Bana çapkınca şeyler söyleme," derken sesim bir kedi mırıltısı gibi çıkmıştı.

"Hımm," dedi Arın, başını hafifçe sağa eğerek.

"Kime söyleyeyim peki?"

Hırsla omzuna vurdum. İçimdeki kıskanç kadın vahşi bir kaplan gibi uyandı. "Kimseye! Kimseye söyleme yoksa-"

"Yoksa beni dört parçaya böler ve kedilere yem mi edersin? En son kıskançlık krizine girdiğinde bunu yapmaya karar vermiştin."

Bir an düşündüm. Evet, öyle yapmıştım. İnsan, Arın Arıkan gibi bir sevgilisi olunca ne yazık ki sık sık kıskançlık krizleri geçirebiliyordu. "Hayır, fikrimi değiştirdim. Bu sefer tırnaklarını söküp derini yüzeceğim."

"Bu, daha iyiymiş. Dört parçaya bölünmek bana fazla acı çektirmezdi."

Sırıtarak onu izledim. Arın'ın bu kadar tatlı, uyumlu, komik bir sevgili olacağını kim tahmin edebilirdi ki? Şahsen ben edememiştim. Âşık olabileceğini bile düşünememiştim. Çünkü bu kadar mükemmel bir adam, âşık olabileceği bir kadın nasıl bulabilirdi? Fakat yanılmıştım ve bu konuda yanılmak, başıma gelen en güzel şeylerden biri olmuştu.

Arın'la ayakta durmaktan yorulup parktaki banklardan birine oturduk. Ve aramızda zahmetsizce gelişen bir sohbetle birlikte, yan yana olmanın keyfini çıkardık. Bir ara küçük bir oğlan çocuğu bize doğru topunu fırlattı. Top kafama isabet edince Arın, çocuğu parkın etrafında kovalamaya başladı. Çocuğun çığlıkları ve Arın'ın saçma tehditleri eşliğinde birkaç tur attıktan sonra, nihayet onu bu yaptığının çok mantıksız olduğuna ikna edebildim.

Çocuk topunu alıp evine giderken, Arın huysuz bir suratla tekrar yanıma oturdu. Ben de bu fırsatı değerlendirip, yaklaşık yarım saat boyunca onunla dalga geçtim ve yarım saat sonunda kendimi ona daha çok âşık olmuş vaziyette buldum.

Bu duygu içimde daha ne kadar büyüyebilirdi, merak ediyordum. Sadece sürekli arttığını biliyordum. Sabah uyanıyor ve kendimi Arın'ı dünkünden çok daha fazla severken buluyordum. Buluşmalarımızın sonunda beni eve bıraktığında kalbimdeki bu duygunun artık içime sığmayacağını düşünüyordum fakat sığıyordu. Sanki Arın'ı sevdikçe içim genişliyordu. Arın'ı sevdikçe katlanarak çoğalıyordum. Ona olan aşkım arttıkça, içimde sevmek için daha çok yer açılıyordu. Bu, başlarda biraz ürkütücü gelse de şimdi şikâyetim yoktu. Kanımın son damlasına, sevebildiğim son noktaya kadar sevmek istiyordum Arın'ı.

Beni eve bıraktığında yaklaşık bir saat boyunca aşk sarhoşluğumdan ayılamadım. Bu sarhoşlukla Nisan'ı bile yanaklarından öpüp ona sıkıca sarıldım. Benim saftirik kardeşim bunun karşısında öyle şaşırdı ve öyle korktu ki, üç aylık ömrü kaldığına inanıp annemi aradı. Zavallı annem Nisan'ı öyle bir şey olmadığına ikna edene kadar kırk dakika boyunca telefonda laf anlatmak zorunda kaldı.

Gece muazzam bir uyku çektim. Akın sorununu halletmiş olmanın verdiği rahatlık ve Arın'lı güzel rüyalar, uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissetmeme sebep olmuştu. Bu sayede sabah erkenden kalktım. Siyah kalem eteğimi ve açık mavi gömleğimi giydim. Saçlarımı

başımın üzerinde düzgün bir topuz yaptım. Hafif bir göz makyajı ve Arın'ın bana yakıştığını söylediği kırmızı rujumla hazırlığımı tamamladıktan sonra, Nisan için biraz harçlık bırakıp evden çıktım.

Aşağı indiğimde Arın arabanın kapısına yaslanmış vaziyette beni bekliyordu. Siyah takım elbisesinin içindeki muhteşem duruşunu bir süre duraklayarak izledim. Fakat yaklaştıkça içime dehşet salan bir ayrıntı fark ettim; Arın bana gülümsemiyor, aksine kaşları çatık bir halde, öfke dolu bakışlarla bakıyordu. Bu farkındalık adımlarımın yavaşlamasına, içimi inanılmaz bir korkunun kaplamasına ve binlerce ihtimalin beynime hücum etmesine sebep oldu. Arın her şeyi öğrenmiş miydi? Akın ona bir şeyler mi anlatmıştı? Kahvaltıda çürük yumurta yiyip bağırsaklarını mı bozmuştu? Ne olmuştu? Sorular âdeta zihnimi kemiriyor ve yere yığılıp kalmaktan delicesine korkuyordum. Yanına geldiğimde tereddütle sordum.

"Arın, bir şey mi oldu?"

Lütfen çürük yumurta yemiş olsun!

Bir an bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı, sonra sanki söylemeye değmezmiş gibi kafasını iki yana salladı. Ardından, elinde tuttuğunu o an fark ettiğim bir gazeteyi suratıma doğru fırlatıp, "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye bağırdı.

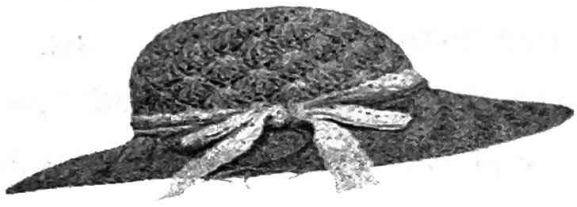
Yere düşen gazeteye bakakaldım. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, Arın hızla arabasına atladı ve beni öylece ardında bırakarak uzaklaştı.

Olanların şokuyla bacaklarımın artık beni taşımadığını hissettim ve en yakın kaldırıma çöküverdim. Bir

müddet kendime gelmek için iki büklüm oturdum. Ardından nihayet gazeteyi yerden almayı akıl edebildim. Buruşmuş olan gazeteyi titreyen ellerimle düzeltip sayfadaki başlığı okudum.

'Arın Arıkan aslında o kadar da mükemmel değilmiş. Aldatılmış, terk edilmiş ve daha bir sürü şey.'

Yazının tamamını okumaya gücüm olmadığı için şöyle bir göz attım ve Arın'la Ceren'in isminin geçtiğini görmek bile olayı temel hatlarıyla kavramama yetti. Dünyam bir anda başıma yıkılırken, kendimde ağlayacak gücü bile bulamadım. Tek yapabildiğim, güneşin altında, kaldırımda, dakikalarca öylece oturmak oldu.

22. Bölüm

Biraz kendime geldiğim anda yaptığım ilk şey olanlar için Akın'ı suçlamak oldu. Tam telefonuma sarılıp onu arayacakken gazetedeki fotoğraf gözüme çarptı. Kızıl saçlı, orta yaşlı bir kadının sinsice gülümseyen fotoğrafı. Fotoğraftaki kadının bana tanıdık gelmesiyle önce kaşlarım çatıldı, ardından beynimde bir şimşek çaktı; bu kadın, kafedeki kadındı! Demek ki gazeteciydi ve bizi dinlemişti.

"Bu, şaka olmalı," dedim gözyaşlarım akmak için fırsat ararken. "Bu, çok anlamsız. Çok saçma."

Ama ne yazık ki kimse bir köşeden fırlayıp bunun bir şaka olduğunu söylemedi. Saçmaydı, anlamsızdı ama yine de benim başıma gelmişti işte! Aptal bir gazeteci her şeyi mahvetmişti! Zaten böyle bir şey ancak benim başıma gelebilirdi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülmeye başlarken, oturduğum yerden kalkıp apartmana yöneldim ve ağlayarak eve girdim. Sonra yine ağlayarak üstümdeki kıyafetleri çıkardım. Ardından ağlayarak yatağıma geçtim ve yine ağlayarak o aptal gazete yazısını okumaya başladım.

'Arın Arıkan aslında o kadar da mükemmel değilmiş. Aldatılmış, terk edilmiş ve daha bir sürü şey.

Bugünlerde oldukça ilginç olaylar oluyor. Ve en bomba haberler, beni en beklenmedik yerlerde buluyor, sayın okuyucularım. Bugün bir kafede otururken kulak misafiri olduğum şeylere inanamayacaksınız.'

Hay senin kulaklarına köpek işesin be kadın!

'Öncelikle, kafede konuşanların kimliğini gizlemek adına Bay X ve Bayan Y ifadelerini kullanacağım. Bay X, hepimizin tanıdığı bir sima. Bayan Y ise, bu yazarınızın anladığı kadarıyla Arın Arıkan'ı takip etmesi için Bay X tarafından tutulmuş bir ajan(!). Evet, yanlış duymadınız! Bay X, tamamen kişisel sebeplerden ötürü, iş dünyasının yakışıklı siması, Bay Mükemmel olarak bilinen Arın Arıkan'ı takip ettirmek için bir ajan(!) tutmuş. Yazarınız bunun sebebini pek mantıklı bulmasa da, Arın Arıkan'ın mükemmel olmadığını kanıtladığı için Bay X'e minnettar! Çünkü itiraf edelim, öyle bir adam hepimizin hayal gücünü fazlasıyla zorluyordu; yakışıklı, zeki, başarılı ve hatasız!

Bayan Y'nin muazzam ajanlığı(!) sonucunda – size bu işin sonunda Bayan Y'nin Arın Arıkan'a tutulduğunu söylemem gerekiyor mu emin değilim – Bay X ve ben küçük bir bilgi edinebildik.

Arın Arıkan aldatılmış!

Açıkçası Bay X, bu değerli bilgi üzerinde pek fazla durmadı. Bayan Y'ye teşekkür edip kafeden ayrılmakla yetindi. Ama ben, yazarınız, sizi aydınlatabilmek ve gerçekleri ortaya çıkarabilmek için bu ipucunu sonuna kadar takip ettim.'

İyi halt ettin, manyak kadın! Dünyamı başıma yıktın, mutlu musun?

'Öncelikle sizi geçmişe, bundan yedi sene öncesine götüreceğim. Sevgili Bay Mükemmel'imizi büyük aşkı Ceren Kılıçdar'la görmeye alıştığımız günlere. Bildiğiniz üzere Ceren Kılıçdar ve Arın Arıkan'ın beklenmedik ayrılığı büyük yankı uyandırmıştı ve her ikisi de neden ayrıldıklarına dair bir açıklama yapmamışlardı. Bizim yürüttüğümüz fikirlerse Arın Bey'in, Ceren Hanım'dan sıkıldığı ve onu terk ettiği yönündeydi.

Eh, sonuçta hiçbirimiz Ceren Kılıçdar'ın, Arın Bey'i aldattığını ve sonrasında terk ettiğini tahmin edemezdik, değil mi?'

Dudaklarımdan acınası bir inleme dökülürken, içimden defalarca Ceren'e de, bu yazıyı yazan aptal kadına da küfrettim, hakaretler ve beddualar yağdırdım. Şu an yuvası yıkılmış, beş çocukla sokakta kalmış bir kadıncağız gibi çaresiz hissediyordum kendimi. Elimin kolumun dermanı kalmamıştı, ayağa kalkacak gücü bulabilecek miydim kendimde, bilmiyordum. Yine de ne yapacağıma karar vermeden önce yazıyı sonuna kadar okumak istiyordum.

'Elbette edemezdik! Yani bizim Bay Mükemmel'imizi kim aldatırdı ki?'

Ya o nereden senin Bay Mükemmel'in oluyor, uyuz kadın? Benim Bay Mükemmel'im o! Bay Mükemmel'imdi en azından, sen her şeyin içine edene kadar!

'Yazarınız bu müstesna bilgiyi çok zor şartlar altında elde etti fakat inanın buna değerdi. Hepiniz haberin ayrıntılarını merak ediyorsunuz, değil mi? Hemen anlatayım! Öncelikle, Ceren Hanım ve Arın Bey arasındaki çekim ne yazık ki bizim sandığımız kadar kuvvetli değilmiş. En azından Ceren Hanım açısından durum buymuş! Genç kızımız kalbini başka bir erkeğe kaptırmış. Yazarınız o şanslı beyefendinin kim olduğunu da öğrendi fakat paylaşmayacağına dair söz verdiği için bunu sizinle paylaşamıyor.

Her neyse, tahmin edebileceğiniz üzere Ceren Hanım ayrılıktan pek yara almamış ve gerçek aşkına kavuşmuş. Fakat Arın Bey açısından işlerin öyle gittiğini söyleyemeyeceğiz. Arın Bey, yine sanılanın tam aksine, bu ayrılıktan büyük bir yara almış. Ve bu, sadece özel hayatına değil, aynı zamanda iş hayatına da yansımış.

Arıkanlar, o dönemde peşinde koştukları büyük bir işi rakip firmaya kaptırmaları yetmezmiş gibi, Arın Bey'in hatası yüzünden en iyi bağlantılarından birini de kaybetmişler. İşler bize yansıttıklarından da kötü gitmeye başlamış. Tabii ki bu durumu toparlamışlar fakat oldukça zorlu bir sürece girmişler.

Arın Arıkan'ın, Ceren Kılıçdar'la ilişkisinden sonra uzun bir süre yalnız olduğunu biliyoruz. Şimdi hepimiz bu yalnızlığın nedenini çok iyi anladık. Arın Bey için derinden üzülsek de, onun mükemmel olmadığını

bilmek bizi epey sevindirdi. Sakın bunu inkâr etmeyin, yazarınız biliyor!'

Gazeteyi öfkeyle karşı duvara fırlattıktan sonra, sırılsıklam olmuş yanaklarımı elimin tersiyle sildim. Ve ne yapacağımı düşünmeye başladım. Arın'la konuşmam ve ona her şeyi anlatmam lazımdı ama bunun için önce sakinleşmem gerekiyordu. Ve Arın'ın nerede olduğunu öğrenmem. Sonra da yanına gitmem.

Evet, yapmam gereken tam olarak buydu.

Düşüncelerimi biraz olsun sakinleştirip sıraya koyabildiğimde yatağımdan kalkıp elimi yüzümü yıkadım ve telefonuma sarılıp Arın'ın numarasını buldum. Telefon önce üç defa çaldı. Ardından meşgule düştü. Tam bu sırada tekrar ağlamaya başladım ama pes etmeyecektim. Bir kere daha aradım. Bu sefer bir kez çalıp meşgule düştü. Ve bir sonraki arayışımda uyuz bir kadın sesi karşıladı beni; 'Aradığınız kişiye şu an ulaşılamıyor...'

Ağlayarak parkeye uzanmak daha kolay gelse de pes etmedim ve Akın'ı aradım. Çok şükür o ikinci çalışta açtı ve açar açmaz, "Ben değildim," dedi. "Bunu ben yapmadım. Ve abime ulaşamıyorum."

"Senin yapmadığını biliyorum," dedim ağlamaktan çatlamış sesimle. "Kafede yanımızdaki masada oturan kadındı. Gazeteci olduğunu bilmiyordum ama bir tuhaflık olduğunu sezmiştim. Haberin yanında fotoğrafını görünce tanıdım."

"Aptal magazinciler," derken öfkeyle soludu. "Her yerdeler. Her-yer-de!"

Akın'ın da sinirli olduğunu fark ettim ve onu rahat-

latmak için bir şeyler söylemek istedim fakat tek yapabildiğim ağlayarak, "Arın benimle konuşmuyor," demek oldu. "Aradım açmadı. Sonra da telefonunu kapattı. Akın, ben şimdi ne yapacağım?"

"Bilmiyorum." Akın'ın sesi de benimkinden daha iyi değildi. "Mayıs, özür dilerim. Ben de ona ulaşamıyorum."

Hıçkırığımı zor zahmet bastırırken, "Ulaşırsan bana haber ver ama tamam mı?" dedim.

"Merak etme, ilk işim seni aramak olacak!"

Telefonu kapattıktan sonra, ağlayarak parkenin üzerinde bir müddet oturdum. Ama bu, bana Arın'ı geri getirmedi ya da zamanı geriye sarmadı. Sadece gözlerimin küçülmesine, burnumun kızarmasına ve sesimin çatlamasına sebep oldu, ki bunlar kesinlikle ihtiyacım olan şeyler değildi.

Sonunda kendimi ikna edip ağlamaya ara verdim ve elimi yüzümü yıkadıktan sonra, şirkete gidip Arın'ı görmek üzere evden çıktım. Takside bir ağlama krizine daha girdim. Bu, çok yersizdi ama her şeyin mahvolduğunu kabullenmeyi düşünmek bile parçalanarak yok olmak istememe sebep oluyordu. Arın'ı kaybetme düşüncesi beni bin parçaya bölüp yine de öldürmüyordu.

Şirkete vardığımda berbat bir sürprizle karşılaştım; güvenlik içeri girmeme izin vermiyordu! Ne kadar dil döksem, tehdit etsem hatta ağlasam da tek yaptıkları kapıyı göstermek oldu. Çaresizce binadan ayrılırken, pes etmeye hazır olmadığımı biliyordum. Saate baktığımda öğle yemeği vaktinin yaklaştığını gördüm.

Öğle yemeği. Arın'ın her zaman gittiği, karşı sokaktaki restoran. Bunu bir defa yapmıştım. Şimdi de yapabilirimdim, değil mi?

Üzerinde fazla kafa yormadan adımlarımı hızlandırdım ve restoranın arka sokağına giderek erkekler tuvaletinin penceresini buldum. Ama pencere kapalıydı.

"Şaka mı bu?" diye bağırırken önümdeki taşa bir tekme savurdum. Bu yanlış kararım canımın daha çok yanmasına sebep oldu. Can acısıyla taşa nefret dolu bir bakış atarken aklıma yeni bir fikir geldi. Ve ben yine üstünde fazla düşünmeden, taşı alıp tuvaletin camına doğru hızla savurdum. Kırılan cama yaklaştım ve elimi içeri sokabileceğim hale gelene kadar cam parçalarını dikkatle ittirdim. Sonunda elimi içeri sokarak pencereyi açtım.

Geçen sefer yaptığım gibi, ellerimden destek alarak kendimi yukarı çektim. Bu sefer daha dikkatliydim, çünkü kucağına düşecek bir Arın'ım yoktu. Kendimi yukarı çektikten sonra bir bacağımı içeri attım. Sonra diğerini. Ve işte, içerideyim!

Kazandığım bu küçük zafer kendimi biraz daha iyi hissetmeme sebep olurken, üzerimdeki tozları silkeledim. Restorana dalmak için kafamı kaldırıp bir adım attığım anda bana şaşkınca bakan iki çift gözle karşı karşıya geldim.

Bu, hoş olmadı.

Karşımdaki adamları tanıyordum. Neredeyse her gün öğlen yemeğimizi burada yiyorduk. Dolayısıyla onlar da beni tanıyorlardı. Ama o kadar şaşkınlardı ki, tepki vermeleri biraz zaman aldı.

En sonunda çoğunlukla kasada görev yapan yaşlı adam, "Hanımefendi siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu hayret dolu bir sesle.

Güzel soru. Buna nasıl bir cevap verebilirdim? Beni görmek istemeyen sevgilimle konuşabilmek için erkekler tuvaletinizin penceresinden giriyorum mu diyeyim? Ne diyeyim?

"Şey... ben..." Garsonların şaşkın suratları konuşmama pek yardımcı olmuyordu. *Hadi ama, ilk defa mı erkekler tuvaletine pencereden giriş yapan bir kadın görüyorsunuz?* "Rezervasyon yaptırmayı unutmuşum," dedim sonunda. "Buradan gireyim dedim."

Kırık pencereyi göstererek kurduğum son cümle, adamın gözlerinin iyice büyümesine sebep oldu. Yanındaki garsona dönüp polisi aramasını söylerken benden korktuğuna yemin edebilirdim.

"Hayır," diye ileri atıldım aceleyle. "Lütfen polisi aramayın! Ben, sevgilime bakıp çıkacağım. Gerçekten!"

Gönül isterdi ki mantıklı bir cümle kurup onları polisi aramaktan vazgeçireyim. Fakat hayatımda mantıklı bir olay vuku bulmadığı için mantıklı konuşmak da nasip olmuyordu bu garibe. Kurduğum her cümleyle adamları dehşete düşürdüm ve tahmin edileceği üzere polisi aramalarına engel olamadım.

Polis gelene kadar beni erkekler tuvaletinin kapısında beklettiler. Restorandan polis eşliğinde ayrılmak rezillikti. Polis arabasına binmekse ayrı bir rezillik. Karakola ulaştık. Yaklaşık iki saat boyunca insanlara dert anlatmaya çalıştım fakat söylediklerimin bir kelimesine bile inanmadılar. Yeminler ettim, sözler verdim ama nafile!

"Ya sevgilimi görmek için yaptım diyorum, niçin inanmıyorsunuz? Yani başka ne sebeple erkekler tuvaletinin penceresinden içeri dalabilirim ki?"

Gittikçe manasızlaşan cümlelerime, konuştuğum süre boyunca yaptığı gibi, yine kafasını salladı polis memuru. "Haklısınız," dedi gereğinden fazla ciddi bir sesle. "Başka niçin bunu yapacaksınız ki? Bütün kadınlar sevgililerini görmek için böyle şeyler yaparlar."

Kinayesine ancak gözlerimi devirebildim, çünkü başka bir tepkiye yetecek gücüm kalmamıştı. Sinirlerim haşat olmuş durumda, kalbim Arın için kan ağlarken, beynim buradan kurtulmanın yollarını arıyordu ve ruhum bunların arasında sıkışıp eziliyordu. Mutsuzdum, yorgundum, yaşama isteğimi tüketmiştim. Neden hâlâ bir kara deliğe dönüşüp insanları yutmadığıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Son bir gayretle derin bir nefes alıp kendimi açıklamaya çalışacakken, odanın kapısı aralandı ve başka bir polis memuru, "Mayıs Hanım?" dedi.

"Evet, benim."

Hafifçe gülümsedi. "Restoran sahibi şikâyetçi olmadı. Serbestsiniz. İfadenizi imzalayıp çıkabilirsiniz."

Bugün aldığım tek iyi haberi bana ilettiği için kalkıp polis memuruna sarılmak istedim fakat saçmalıklarıma daha fazla tahammül edemeyeceklerini bildiğimden, bundan vazgeçtim. Sessizce ifademi imzalayıp oradan çıktığımda, karşı duvara yaslanmış bir şekilde beni bekleyen Akın'ı gördüm. İçim biraz rahatlasa da istediğim Arıkan bu değildi, bunun bir üst modeliydi.

"Beni sen mi kurtardın?" diye sordum Akın'a.

Başını hafifçe salladı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Fakat artık tuvalet pencerelerinden içeri dalmaya bir son ver, olur mu? Bu sende bir tutku halini almaya başladı."

Gülmekle ağlamak arası bir ses çıkarırken, "Arın'ı orada görebileceğimi düşünmüştüm," dedim.

"Yanılmışsın," derken derince iç çekti. "Abim ortadan kayboldu."

"Nasıl ya?" Gözyaşlarım yine taarruza geçiyordu. Bunları kapatmanın bir yolu yok muydu? "Nasıl ortadan kayboldu, Akın? Ne demek ortadan kayboldu?"

"Bildiğin kayboldu işte. Hiçbirimiz ona ulaşamıyoruz."

Korkuyla nefesimi tuttum. "Sakın başına bir şey gelmiş olmasın?"

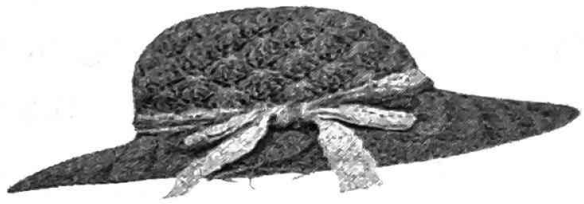
"En kötüsünü düşünme hemen!" derken beni sakinleştirmek için elini omzuma koydu. "Bence biraz yalnız kalmak ve olayı hazmetmek istiyor."

"Ya benim yanımda hazmetsin, Akın. Ne gerek var ortadan kaybolmasına?" Biraz yüksek çıkan sesim etraftaki insanların dönüp bize bakmasına sebep oldu. Ben umursamıyordum fakat Akın, nazikçe kolumdan tutarak beni karakoldan çıkardı.

"Bak, üzülme tamam mı?" dedi beni arabasının yanına getirdiğinde. "Abimi bulacağız. Hatta buna gerek kalmayacak. Biraz kafasını topladığında kendisi çıkıp

gelecek ve ona her şeyi anlatacağız. Her şey düzelecek, tamam mı?"

Buna inanmak istesem de ne yazık ki inanamıyordum. Yine de itiraz etmeden kafamı salladım. Akın'ın arabasına binip elim boş, kalbim paramparça bir şekilde eve dönerken, Arın'ın en kısa zamanda ortaya çıkması ve bu durumun düzelmesi için dualar ediyordum. Onu bir kere görebilsem, bir kerecik derdimi anlatabilsem her şey düzelecekmiş gibi geliyordu. Fakat ne yazık ki bu, gerçekçi bir yaklaşım değildi. Arın şu an üzgündü ve kalbi kırıktı. Tıpkı benim gibi. Tek bir fark vardı; ben kalbimin sağlığı için onu görmeyi tercih ediyordum, o ise benden uzak kalmayı.

23. Bölüm

Aradan günler geçti. Günler! Ve ben Arın'dan tek bir haber bile alamadım. Her gün yaklaşık beş yüz defa aramama rağmen hepsi sonuçsuz kaldı. Akın da benimle aynı durumdaydı. Bunu biliyordum, çünkü günde yaklaşık on defa telefonda konuşuyorduk. Zavallı çocuk telefonda ağlamalarımı dinlemekten verem olmuştu ama ne yapabilirdim? Aşk acısı çekiyordum burada!

Arın'ı arama çalışmalarım tabii ki restoranın tuvaletine dalmamla son bulmamıştı. Gidebileceği her yere gitmiştim. Hatta bana aşkını itiraf ettiği o eve gitmiş, dakikalarca ziline basıp kapının önünde ağlamıştım. Ama onu bulabilmiş miydim? Hayır. Sanki yer yarılmış da yerin dibine girmişti adam! Hiçbir yerde bulamamıştık. Ve bu durum beni o kadar çıldırtmıştı ki, bir ara ciddi ciddi Müge Anlı'ya çıkmayı düşünmüştüm. Hat-

ta kendimi ağlayarak, "Müge Abla, yardım et bulayım sevgilimi, ne olursun!" diye ağlarken bile hayal etmiştim. Fakat neyse ki Nisan, başımı soğuk suyun altına sokup şok etkisiyle beni kendime getirmiş ve ben de bu saçma fikirden vazgeçmiştim.

Arın ortalarda yokken aptal gazete haberleri elbette devam etmişti. Bazı magazinciler Ceren'in peşinde koşturup Arın'ı kimle aldattığını öğrenmeye çalışıyorlardı. Bazıları Arın'ın neden ortadan kaybolmuş olabileceğine dair dâhiyane fikirler üretiyorlardı. Magazin programlarından birinde, bir psikoloğun aldatılmak hakkındaki araştırmasından bile bahsetmişlerdi. Hemen sonra bir mankenin selülitlerinden bahsetmemiş olsalardı bu durum biraz daha az saçma olabilirdi.

Bütün bu haberler beni daha fazla ağlatmaktan başka bir işe yaramadı elbette. Her fırsatta ağladım. Yolda yürürken, uyumaya çalışırken, yemek yerken, televizyon izlerken; ki aslında izlemiyordum, karşısında boş boş oturuyordum. Nisan, beni teselli etmekten o kadar usanmıştı ki, artık ağlamaya başladığımda tek yaptığı yastığı alıp suratıma bastırmak oluyordu.

Nisan çekilmez bir insan olabilirdi. Çoğu zaman beni sinir ediyor da olabilirdi fakat şu son bir haftada çok iyi anlamıştım ki dünyanın en mükemmel kız kardeşiydi. Teselli konusunda bir uzmandı. Kriz yönetiminde bir dünya markasıydı. Rabbim, benim soğukkanlılığımı alıp ona vermiş gibiydi. Benim saçmalamalarımın yanında o kadar mantıklı cümleler kuruyordu ki, sayesinde bir nebze sakinleşebiliyordum. Beni kucağına yatırıp saçlarımı okşarken, Arın'ın geri dönüşünü içeren güzel ih-

timalleri, gelecek senaryolarını anlatıyordu.

"Tabii ki gelecek," diyordu. "Sonsuza kadar kaçamaz ya! Kafasını toplasın, tıpış tıpış geri dönecek. Ve biraz mantıklı düşünüp seni affedecek."

Bunun çok iyimser kaçtığı zamanlarda başka bir tane deniyordu. "Geri dönecek ve onunla oturup konuşacaksın. Seni affetmesini sağlayacaksın."

Bunun bile fazla iyimser olduğu günlerde, "Gelecek," diyordu. "Ve seni affedene kadar onu kalorifere zincirleyeceğiz. Sadece kuru ekmek ve suyla besleyeceğiz."

Ve dediği gibi oldu.

Hayır, kalorifere bağlamadık. *Saçmalamayın.*

Sadece Arın geldi.

Bir sabah, hiç beklemediğim, ummadığım bir sabah çıkıp geldi.

Nisan'ın geldiğini haber veren kapı zili çaldığında kendimi âdeta sürükleyerek götürdüm kapıya. Yüzümde tek bir renk yoktu. Bembeyazdım. Ah, tabii bir de ağlamaktan kızarmış gözlerim vardı sayılıyorsa. Ama umursamıyordum, çünkü kapıdakinin Nisan olduğunu ve benim bu korkunç halime alıştığını düşünüyordum. Ama fena halde yanılmıştım.

Kapıyı açar açmaz Arın'la göz göze geldim. Nefesim boğazımda âdeta kördüğüm olurken, rüyada olup olmadığımı merak ettim. Dudağımı ısırdığımda acıyı canlı bir şekilde hissedince gerçek olduğuna kanaat getirdim. Gözlerim vakit kaybetmeden nemlenip dolmaya başlarken, Arın'ın öfkeyle burnundan soluduğunu fark

ettim. Fakat umurumda değildi. Kapımın önünde, elinde bana doğrultulmuş bir tüfekle bekliyor olsa dahi umurumda olmazdı. Umurumda olan tek şey gelmiş olmasıydı. Karşımda olmasıydı.

Titrek bir nefesle, "Arın," diye konuşmaya başlamışken âdeta gürleyerek sözümü kesti.

"İnsanlardan nefret ediyorum, tamam mı?"

Öyle hiddetliydi ki, konuşmaya başladığında korkmuştum. Bu korkuyla onun kollarının altına sığınmak istiyordum. Oysa bana ne kadar öfkeli, ne kadar kırgın olduğu bakışlarından bile anlaşılıyordu.

"Hepsinden nefret ediyorum," diye devam etti Arın. Sesi hâlâ son derece yüksekti ve bakışları kalp kırıcıydı. Ağlamaya başladığımın muhtemelen farkında değildi. Gözü hiçbir şey görmüyordu sanki. "Çünkü herkes bir diğerini sırtından vuracak ya da yarı yolda bırakacak kadar iğrenç. Her güvenin sonu bir avuç acıdan ve biriktirilmiş aptallıklardan başkasına varmıyor. Sevdiğin kadın, seni aldatıyor ya da öz kardeşin sana anlamsız oyunlar oynuyor. Herkes gerçek yüzünü örten bir maske takıyor ve sen altındakini göremiyorsun. Bu yüzden bütün insanlardan nef-ret e-di-yo-rum. Aslında söyledikleri şeyi kastetmemelerinden, gururları yüzünden hislerini hiçe saymalarından, çıkarları için sevdiklerini gözden çıkarmalarından, zaaflarından, zayıflıklarından ama en çok... en çok göründükleri gibi olmayışlarından nefret ediyorum, Mayıs. Göründüğümüz gibi olamayışımızdan. Her şeyin aslında mide bulandıran saçma bir oyun oluşundan nefret ediyorum. Bu yüzden etrafımda kimseyi istemiyorum. Anlıyor musun?"

Usulca başımı salladım ama bir şey anladığım falan yoktu. Sadece deli gibi suçluluk hissediyordum ve Arın'a beni affetsin diye yalvarmamak için kendimi zor tutuyordum. Bunun için kendimi o kadar zorluyordum ki, hıçkırıklarımı zapt edecek gücüm tükenmişti. Oysa bu sabah uyandığımda daha fazla ağlamamın mümkün olmadığını düşünüyordum. Ellerime çevirdim bakışlarımı. Yutkunmak bile zor geliyordu. Utancım çok büyüktü fakat acım ondan da büyüktü. Yaptığım şeyden ziyade, Arın'ı üzmüş olma düşüncesi parçalıyordu beni.

Derin bir nefes alıp, "Ama sen farklıydın," dedi birdenbire. Bakışlarım hızla onun yüzünü buldu. Sesi bu sefer sakindi. Ama bağırışlarından daha fazla tırmalıyordu kulağımı. "Sen farklıydın, Mayıs. Gözlerinin ne renk olduğunu çözemiyordum ama hissettiğin her şey onlardaydı. Bana hayran hayran bakışlarını saklamıyordun ama bu, öyle masumcaydı ki, seni basitleştirmiyordu. Üstelik benden etkilendiğin apaçık belliyken..."

Kaşlarım istemsizce çatıldı. *Sahiden bu kadar belli miydi ya? Her neyse, dağıtmayalım.*

"...beni etkilemek için olmadığın biri gibi davranmıyordun. Sen tamamen kendindin. Saçma şakalarınla, kuş cıvıldamasını anımsatan ve yer yer rahatsız edici olabilen gülüşünle, nefret ettiğim şapkalarınla... olduğun gibiydin. Başka biri gibi davranmaya çalışmıyordun, anlıyor musun? Gerçek ne kadar utanç verici olsa da yalan söylemiyordun. Hissettiklerini karşındakinden esirgemiyordun. Ve bu... bu o kadar mükemmeldi ki, nasıl kapıldığımı fark etmedim bile. Sana, beni Dilara'dan kıskanıp kıskanmadığını sorduğumda,

aramızdaki bu şeyi aptalca bir oyuna çevirip yalan söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama sen kıskandığını söyleyip bütün kalelerimi, yıllarca insanları kendimden uzak tutmak için kullandığım o aşılmaz kaleleri yıkıp geçtin. O kadar canlı, o kadar gerçek ve o kadar doğru görünmüştün ki."

Durakladı. Acı bir bakışla süzdü yüzümü. O an birden tutuşarak kül olmak istedim. Arın'ın bakışlarındaki bu hayal kırıklığına şahit olmaktansa, kül olmayı tercih edeceğimi biliyordum fakat ne yazık ki böyle bir seçeneğim yoktu. Bu bakışların acısını sırtlanmak zorundayım.

"Ama sonra... sonra sen de baştan aşağı yalan çıktın. İnandığım en büyük gerçektin ve-"

"Arın..." İsmi dudaklarımdan bir inleyiş gibi döküldü ama bu, onu durdurmaya yetmedi.

"Ve tamamen yalandın. Sadece bana bir oyun oynamak için hayatıma dâhil olmuştun. Ve en kötü yanı ne biliyor musun? Senden nefret edemiyorum."

Sesi titriyordu. Arın Arıkan'ın ilk defa sesinin böyle acıyla titrediğini duyuyordum. Kuvvetli bir hıçkırık dalgasıyla sarsıldı omuzlarım. Ayaklarına kapansam beni affeder miydi? Hiç değilse nefret edecek kadar?

"Senden nefret edemiyorum. Çok istiyorum. Senden nefret edebilmeyi, beni rezil edişin karşısında seni süründürebilmeyi, sonrasındaysa bir çöp gibi hayatımdan çıkarıp atabilmeyi her şeyden daha çok istiyorum. Fakat olmuyor. Lanet olsun, şu an ağlıyor oluşun bile beni mahvediyor. Sana kıyamıyorum."

"Arın..." Bir kere daha şansımı denedim konuşabilmek adına. Ne söyleyeceğime dair tek bir fikrim yoktu. Sadece... sadece kendimi affettirecek doğru kelimeyi bulup söylemek istiyordum. Ona sarılabilmek istiyordum. Bana sarılsın istiyordum.

"Bunu nasıl atlatacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, çalışamıyorum, insanları görmeye katlanamıyorum, aslında seni düşünerek çıldırmak dışında hiçbir şey yapamıyorum." Derin bir nefes aldı. "Neden buraya geldiğimi bile bilmiyorum. Bunları neden sana anlattığımı... neden kendimi daha da küçük düşürdüğümü..."

"Küçük düşm-"

"Yeryüzünün en rezil adamıyım, Mayıs. Bu duyguyla baş edemiyorum. Seni görmek istemiyorum fakat sensizlikle de baş edemiyorum."

"Arın-" Söylediklerinin ağırlığını taşıyamıyordum artık.

"Ne kadar rezilce, değil mi? Ne kadar aptalca!"

"Değil!"

"Sus! Senin konuşmaya hakkın yok!"

"Ama söylemek istediklerim var."

"Umurumda değil."

"Arın ben-"

"Sana sus dedim!"

"Arın lütf-"

"Allah aşkına, bu kadar basit bir sözcüğü bile anlayamıyor musun? Sus! Sus!"

Daha fazla itiraz etmeden sustum. Arın da bir nebze olsun sakinleşti. Derin nefeslerle göğsü inip kalkarken, kırgın bakışları gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümde dolaşıyordu. "Hayatımda bu kadar dramatik bir sahne yaşayacağımı düşünmezdim," dedi alayla. "Şimdi gerçekten bir filmin içinde gibiyiz, ha?"

Bir şey söyleyecek gücü bulamadım kendimde. Kelimelerle aramda asırlık yollar varmış gibi geliyordu. İlk kelimeye varamadan Arın'ın hasretinden ölecekmişim gibi...

Arın da başka bir şey söylemedi. Elini pantolonunun cebine atıp bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı. Kâğıdı alana kadar ne olduğunu anlamadım. Ne olduğunu anladığımdaysa başımdan aşağı kaynar sular döküldü.

Bir çek! Üstünde büyük bir miktar yazılı, aptal, iğrenç bir banka çeki!

Bakışlarımı kâğıttan ayırıp Arın'a döndüğümde, şimdiye kadar ki en acımasız bakışıyla karşılaştım. "Çalışmalarının karşılığı," dedi keskin bir sesle. "Her şeyi para için yaptığını düşünürsek..." Dudaklarında acımasız, alaycı bir gülüş yanıp söndü bir saniyeliğine. Arkasını dönerken, "Artık işe gelmene gerek yok. Bu kadarını anlamışsındır sanırım," deyip yürümeye ve benden uzaklaşmaya başladı.

İçimde, yüreğimin büyük bir kısmının kopup Arın'ın peşine takılarak beni terk ettiğini hissettim. Acı yoktu. Sadece zihnimi, yüreğimi, bedenimi kaplayan boğucu bir uyuşukluk ele geçirdi her yerimi. Elimde aptal bir banka çekiyle, öylece kalakaldım ardında. Bir adım ata-

cak gücü bulamadım kendimde. Bir adım atsam dağılacakmışım gibi hissediyordum. O kadar çok parçalanmış gibi...

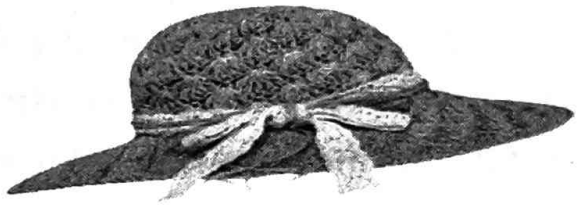
Arın gidiyordu. Ayak sesleri uzaklaşıp yok oluyordu ama ben yerimden kıpırdayamıyordum. Ancak bacaklarım beni taşıyamaz olduğunda kapının eşiğine çöküverdim. Sanki yeterince orada beklersem ve bu kahrolası anı dağıtmazsam, bir şekilde bunu yaşanmamış sayabilirmişiz gibi. Sanki bana geri dönebilirmiş gibi. Sanki zamanı geri alabilirmişiz gibi.

Ama gelen bir tek Nisan oldu. Beni kapının eşiğine oturmuş, ağlar vaziyette bulunca telaşla yanıma geldi ve bütün itirazlarıma rağmen beni içeri sürükleyip yatağıma yatırdı. Ağlayarak ona her şeyi anlattım. Bazı kısımları hıçkırıklarım yüzümden duyamadı ama genel olarak konuyu kavradı; Arın, beni gerçekten terk etmişti.

Bir süre, tamam, aslında saatlerce beni teselli etmeye çalıştı ve en sonunda gözyaşlarım kuruduğundan ya da ağlayamayacak kadar yorulduğumdan biraz olsun sakinleştim. Bu sırada Arın'ın döndüğünü haber vermek için Akın aradı. Ona zaten bildiğimi, yanıma uğrayıp beni terk ettiğini söyledim. Çok üzüldüğünü ve abisiyle mutlaka konuşacağını söyledi. Başımıza gelenlerin kendi suçu olduğunu düşünüyordu. Ama değildi. Aksine, Akın olmasa asla Arın'la tanışamayacaktım. Bütün bunlar benim suçumdu. Ona âşık olduğum ilk an bu işten vazgeçmem gerekiyordu. Ertelememem gerekiyordu.

Ne yapacağımı gece geç saatlere kadar düşündüm.

Arın'ın karşısına çıkmanın ve her şeyi anlatmanın bir yolu aklıma gelmedi. Ama pes etmek, onu böylece kaybetmek de istemiyordum. Sonunda kitaptaki en eski numarayı uygulamaya karar verdim. Yüzümü yıkayıp çalışma masamın başına geçtim ve elime bir tükenmez kalem alıp yazmaya başladım.

24. Bölüm

Arın'dan

Bakışlarım tavanı kim bilir kaçıncı kez arşınlarken, yüreğimdeki bu ağırlığın biraz olsun azalmasını bekliyordum. Yirmi sekiz yaşında koca bir adam değil de, beş yaşında küçük bir çocuk olsaydım muhtemelen hıçkırarak ağlardım. Keşke beş yaşında küçük bir çocuk olsaydım. Ama ne yazık ki değildim. Ben, yirmi sekiz yaşında, öz kardeşi ve sevdiği kadın tarafından kandırılmış, kalbi kırık, uzandığı koltukta tavanı izlemek dışında bir şey yapmayan koca bir adamdım.

Bunu her düşündüğümde, kandırıldığımı yani, kalbimin tekrar kırılıyor olması iğrenç bir durumdu. İnsanlar benden filmlerdeki adamlar gibi öfkeli davranıp etrafı dağıtmamı, kalbimin kırığına iyi gelsin diye çap-

kınlık turlarına çıkmamı falan bekliyorlardı. Oysa ben bunların hiçbirini yapacak enerjiyi bulamıyordum. Zaten ne zaman dışarı adımımı atsam etrafım bir gazeteci ordusuyla sarılıyordu. Hepsi birbirinden manasız onlarca soru soruyorlardı. Benimse tekine bile verecek bir cevabım yoktu.

Ceren ya da beni aldatmış olması umurumda değil diyemiyordum. Ben o defteri yedi sene önce zaten kapatmıştım. Aslına bakarsanız kalbim şimdiye kadar hiç olmadığı bir şekilde, gizemli *Bayan Y* tarafından parçalara ayrılmıştı. Ve bu, Ceren'in ihanetini çoktan gölgede bırakmıştı. Ama telaşlanmayın, bunu da herhâlde bir yedi sene sonra öğrenirsiniz.

Aklımdan geçen düşünceler, beklediğimin tam aksine, yüreğimdeki ağırlığın iki katına çıkmasına sebep oluyordu. Mayıs'ı her düşündüğümde bu ağırlık artıyordu ve onu düşünmeden duramadığımı hesaba katarsak, son günlerde azabımın katlanarak çoğaldığını ve sonsuzluğa doğru yol aldığını söyleyebilirdim.

Keşke bu tarz durumlar için ilaçlar geliştirilseydi diyordum kendi kendime. Kalbiniz mi kırıldı? Şu beyaz haplardan günde üç defa alın ve bir hafta sonra kalbiniz eskisinden de sağlam olsun! Ama ne yazık ki ilaç sektörünün farklı öncelikleri vardı; kanser ya da soğuk algınlığı gibi...

Kapı çaldığında düşüncelerim taş atılmış kuş sürüleri gibi kanat çırparak dağıldı. İstemesem de koltuktan kalkıp kapıya gittim ve kimin geldiğini görmek için gözetleme deliğinden baktım. Kimseyi görememek kaşlarımı çatmama sebep oldu. Temkinli bir tavırla kapıyı

açıp kafamı merdivenlere doğru uzattım ama kimse yoktu. Tam geriye çekilirken kapının önünde bir kutu durduğunu fark ettim.

Eğilip kutuyu alırken, bu pembe şeyi kapımın önüne kimin bıraktığını anlamam için dâhi olmama gerek yoktu. Cevap tabii ki Mayıs'tı. Bir an öfkeyle kutuyu tekmelemeyi düşünsem de bu fikirden vazgeçtim. Merakım öfkeme galip geldi ve kutuyu almayı seçtim.

İçeri geçip kapıyı kapattığımda kalbim hasretle sızlıyordu. Mayıs'a delicesine kızgın olsam da onu özlüyor oluşum ne yazık ki değişmeyen bir gerçekti. Etrafımda olmasına o kadar alışmıştım ki, bu, içimi oyan bir ihtiyaç haline gelmişti. Kafamı çevirdiğim her yerde onu görmek, tüm sessizliklerin arasında onun sesini duymak, canım sıkıldıkça ona sataşmak istiyordum. Bütün bunları istemememe rağmen istiyordum. Mayıs'ı yanımda istememezlik edemiyordum.

Kutunun kapağını kaldırdığımda içinde sarı bir mektup zarfı ve Mayıs'ın eline dramatik bir tavırla tutuşturduğum çeki gördüm. Tamam, bu aptalca bir fikirdi ama insanlar canları acıdığında o kadar ilginç şeyler yapabiliyorlardı ki... Can acısıyla mantık aynı keseye koyulmuyordu.

Bunların yanında bir de kâğıt var. Üstüne koca koca harflerle 'BANA SEVGİLİN OLMAM KARŞILIĞINDA BİR İYİLİK YAPACAĞINA SÖZ VERMİŞTİN. ŞİMDİ O İYİLİĞİ YAP VE BU MEKTUBU OKU!!!!!' yazıyordu. Mayıs'ı neden sevdiğimi ve hayatıma nasıl bu kadar yerleşebildiğini soracak olsalar, vermem gereken cevap şu olabilirdi; ardı ardına koyulmuş beş ünlem, pembe bir kutu, sarı bir zarf...

İçimin tarif etmeye yeltenmeyeceğim bir acıyla ezildiğini hissederken, uzanıp zarfı aldım ve içindeki kâğıdı çıkarıp okumaya başladım.

'Arın, bu mektubu okumazsan ölümü öp! Okuman lazım, tamamını! Anladın mı? Lütfen! Bu senden istediğim son şey. Ne olur sonuna kadar oku. Dilersen sonra yırtıp atabilirsin. Ve bir daha beni asla görmezsin. Ama önce oku. Ne olur!

Okuyor musun?

Tamam, şimdi sana her şeyi en baştan anlatacağım. Olduğu gibi. Tek bir noktasını bile değiştirmeden.

Senin kucağına pencereden düşmeden bir gün öncesine kadar işsiz ve beş parasız bir üniversite mezunuydum. İstanbul'dan ayrılmak istemiyordum fakat hiçbir yerde de iş bulamıyordum. Çok kötü durumdaydım. Annemlerin yolladığı para ancak Nisan'a ve ev kirasına yetiyordu. Benimse cebimde simit parası bile yoktu.

İşte tam bu sırada Akın çıktı karşıma. Beni nasıl buldu bilmiyorum. Bir şekilde buldu ve seni takip etmemi istedi. Önerdiği para bütün dertlerimin çaresi gibiydi ve çok düşünmeden kabul ettim.

Sonra bildiğin üzere seni takip etmeye başladım. Hayatına dâhil olmak gibi bir planım asla yoktu. Yalnızca uzaktan izleyecek ve yaptığın her şeyi tek tek Akın'a rapor edecektim, hepsi bu.

Ama öğle yemeği için girdiğin restoranın rezervasyonsuz kimseyi içeri almayışı her şeyi mahvetti. Seni takip etme işini batırmak istemediğim için o restorana

girmenin bir yolunu bulmalıydım ve buldum da. Erkekler tuvaletinin penceresi – ki girmeden önce erkekler tuvaleti olduğunu bilmiyordum – oraya girmenin tek yolu gibi görünmüştü. Düşünmeden hareket ettim, bilirsin bunu çok yaparım. Sonra kendimi senin kucağında buluverdim.

O zaman lanetlenmiş gibi hissetsem de, bu, benim başıma gelen en güzel şeydi, Arın. Seninle tanışmış olmak yaşadığım en ama en muhteşem şeydi. Sevgilicilik oynamaya başladığımızda Akın'la da çalışmaya devam ediyordum ve bu, beni vicdanen çok rahatsız ediyordu. Fakat işin içinden nasıl sıyrılacağımı bilemiyordum. Sonrasındaysa işler hiç ummadığım gibi ilerledi. Seni tanıdım, sana tutuldum ve sana sırılsıklam âşık oldum.

Her şey baş döndürücü bir hızla gelişti. Sen sadece benim aşırı beğendiğim ve biraz kaba davranması dışında tamamen mükemmel bulduğum Arın Arıkan'dın. Sonra seni tanıdım. Sadece güzel bir surata değil, aynı zamanda güzel bir kalbe de sahip olduğunu gördüm. Sahilde bana sımsıkı sarıldığın gece sana delicesine âşık olduğumu fark ettim. Bu, o kadar muhteşem hissettirmişti ki... Ama bununla kalmadı. Sen de bana âşık oldun! Ve bu, başıma gelen en imkânsız şeydi, Arın. O pencereden kucağına düşmemden bile imkânsız.

Nisan'ın deniz kızına dönüşmesinden bile imkânsız.

Anlıyor musun? Hayalini bile kuramayacağım bir mutluluk kucağıma düşmüştü. Bu, beni öyle sarhoş etti, öyle kendimden geçirdi ki, bulaştığım bütün belaları unutuverdim. Hatırladığımdaysa ilk işim bütün bunlara bir son vermek üzere harekete geçmek oldu.

O gün Akın'la buluşmaya artık onun için çalışamayacağımı söylemek üzere gitmiştim. Söyledim de. Artık seninle çalışamam, çünkü Arın'a âşığım ve bunu mahvedemem dedim. Yemin ediyorum söyledim, Arın. Sonra laf arasında senin aldatıldığını ağzımdan kaçırdım ama bunu Ceren'in yaptığını bile söylemedim. Gerçekten. Ağzımdan kaçtı. Bu kadar aptalca bir hata yaptığım için kendimi boğmaya bile çalıştım ama Akın beni sakinleştirdi, bunun bir öneminin olmadığını söyledi. İşimiz orada bitmişti. Birkaç gün sonra, Akın biraz cesaretini toplayınca sana her şeyi anlatacaktık. Ama o lanet olasıca gazeteci bizi duymuş. Duymuş ve araştırmış.

İşlerin böyle sarpa saracağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Her şey üçüncü sınıf bir dram filminden fırlamış gibi ilerlemeye başladı. İnan yüzüme fırlattığın o gazete haberini okuduğumdan beri neredeyse her anım ağlayarak geçiyor. Bunların böyle olmasını istemedim. Şimdi de hiçbir şeyi toparlayamıyorum. Beni görmek istemediğini biliyorum ama ben delicesine seni görmeye ihtiyaç duyuyorum.

Beni affetmeni isteyemiyorum. Çünkü kalbini kırdığım için henüz ben kendimi affedebilmiş değilim. Fakat bilmene ihtiyacım var, Arın; seni deli gibi seviyorum ve yaptığım bütün hatalar için delicesine pişmanım.

Ayrıca teşekkür ederim. Her şey mahvolmadan önce çok az zaman geçirebildik ama upuzun bir yaşamı o kısacık zamana değişmezdim. Seninle tanışmadan önce bir insanın bu kadar mutlu olabileceğini de bu kadar üzülebileceğini de bilmiyordum. Yaşamın farklı

bir boyutunu keşfetmiş gibiyim. Şimdi de bütün bunları; daha çok hissedebilmeyi, daha içten gülebilmeyi, kalbimin mutluluktan perendeler atışını, tüm güzel rüyalarımı ve nicesini kaybettiğim için müthiş bir azap çekiyorum.

Son olarak seni hâlâ çok sevdiğimi bir kere daha belirtmek istiyorum. Ve bundan sonraki yirmi yıl boyunca da muhtemelen her geçen gün şiddetlenen bir aşkla sevmeye devam edeceğim. Bir gün beni affetmeni umuyorum.

Tüm kalbimle,

Laz böreğin Mayıs'

Mektup bitince boğazımda oluşan koca yumruya rağmen sertçe yutkunmayı denedim. Bunu bir süre hazmetmem gerekiyordu ama nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Beynimin içinde koşturup duran düşünceleri ve kaburgalarımı sızlatan duyguları bastırmayı denedim ama nafile. Öfkemle mantığım çetin bir savaş veriyordu ve nedense bu savaştan mağlup çıkanın ben olacağımı düşünüyordum.

"Şu an liseli kızlar gibi, bir mektuba sarıldığının farkındasındır umarım."

Duyduğum bu ses benim yapamadığımı yaptı ve kafamdaki bütün seslerin kesilmesini sağladı. Kafamı sağa çevirerek, ayakta dikilen Akın'a ters bir bakış attım. "İçeri nasıl girdin?"

Cebinden metal bir şey çıkarıp bana gösterdi. "Anahtarım var, unuttun mu?"

Gözlerimi devirdim. "Pekâlâ, düzeltiyorum. İçeri hangi yüzle girdin?"

Dudaklarından keskin bir oflama dökülürken karşımdaki koltuğa oturdu ve öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. "Özür dilerim," dedi içten bir sesle.

Ama ne yazık ki bu, hiçbir şeyi telafi etmiyordu.

"Biliyor musun?" dedim. "Bunu neden yaptığını anlamıyorum, Akın. Yeryüzünde bana en yakın insansın ve senin için yapamayacağım bir şey yok. Neden bana böyle bir muameleyi layık gördün anlayamıyorum."

Bakışları yerdeki halının desenini incelerken, kafasını iki yana ağır ağır salladı. "Bunu," diye mırıldanırken bakışları bir an için yüzümü buldu. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, abi. Anlayıp anlamayacağını da bilmiyorum. Sadece hata yaptığını görmeye ihtiyacım vardı."

Kendime hâkim olamayıp öfkeli bir kahkaha savurdum. "Ve sırf bunun için peşime beceriksiz bir kadın taktın, öyle mi?"

Bir anlığına dudaklarını muzır bir gülüş yoklarken, "Aslına bakarsan," dedi. "Mayıs oldukça başarılı bir ajan."

Bir kere daha gözlerimi devirdim ve Mayıs'ın adını duymanın kalbimde yarattığı etkiyi görmezden gelmeye çalıştım. Bu sırada Akın tekrar lafa girdi.

"Saçma olduğunu biliyorum," diye mırıldandı. "İşleri batırdığımı da biliyorum. Ama bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum, abi. Bana yol göstermene ihtiyacım var."

Kafamı iki yana sallarken, "Neden?" dedim. "Neden hata yaptığımı görmek bu kadar önemliydi, Akın? Aramızda konuşamayacağımız hiçbir şey yok sanıyordum."

Durakladı ve ne zaman sıkıntıda olsa yaptığı gibi, elleriyle oynamaya başladı. "Sen mükemmelsin, abi," dedi biraz kırgın, biraz da mahcup bir sesle. "Bununla bir sorunum yok. Benim sorunum şu ki, ben mükemmel değilim. Her geçen gün yeni bir hatayla karşınıza çıkıyorum ve her durumda kıyaslandığım insan sen oluyorsun. Mükemmel Arın Arıkan ve onun yarısı bile etmeyen kardeşi Akın."

"Öyle bir şey yok," diye itiraz ederken öfkemin biraz olsun silindiğini fark ettim.

"Var," dedi Akın sertçe. "Var. Ve bunun beni ne kadar boğduğunu tahmin bile edemezsin. Hayatımda, her alanda senin gölgende kalmak çok sinir bozucu bir durum. Âşık olduğum kızı eve getirdiğimde benimle değil de seninle vakit geçirmeyi istemesi iğrenç bir şey."

Kaşlarım hayretle yukarı kalktı. "Bu, ne zaman oldu?"

"Geçen sene," diye homurdandı. "Seni seviyorum, abi ama hatasız olmandan, hatasız görünmenden ve her işin altından kalkmandan nefret ediyorum. Bunun için çok üzgünüm. Ama buna engel olamıyorum."

Ne diyeceğimi bilemeyerek durakladım. "Akın, ben..." Kelimeler kafamın içinde canhıraş bir mücadele verirken, dinmez sandığım öfkemin yerini kesif bir suçluluk duygusunun aldığını fark ettim. Kardeşimin böyle hissettiğini bilmiyordum. Ve nedense bu, benim

suçummuş gibi geliyordu. Bunun farkında olmalıydım. Bunun farkında olup Akın'a daha iyi hissettirmeliydim. Mükemmel bir abi bunu yapardı, değil mi? Ama insanların anlamadığı nokta şuydu; ben mükemmel değildim, asla da olmamıştım.

"Özür dilerim," diye fısıldadım en sonunda.

"Özür mü dilersin?" Yüzünü buruşturup kafasını iki yana salladı. "Özür dileme. Çünkü sen hata yapmadın. Her şeyi bok eden benim."

"Hayır," dedim. "Bunu fark etmem gerekirdi. *Mükemmel* abi olarak bunu fark edip işlerin bu noktaya gelmesini önlemeliydim."

Alaycı bir gülüş ele geçirdi dudaklarını. "Bunu daha iyi hissetmem için söylüyorsun."

"Mükemmel bir abi öyle yapardı. Fakat ben mükemmel değilim, Akın. Hiç de olmadım."

Suratını buruştururken, "Hiç inandırıcı olmadı," dedi.

"Pekâlâ." Mayıs'ın mektubunu düzgünce katlayıp pembe kutunun içine koydum ve tüm dikkatimi Akın'a yöneltip derin bir nefes aldım. "Lisede matematik dersinde kopya çekerken yakalanmıştım," diye anlatmaya başladım. "Basket takımı çok önemli maçlardan birini benim potayı tutturamayışım yüzünden kaybetmişti. Üniversitede ilk kız arkadaşımı, ilk buluşmada maça götürdüğüm için ilişkimiz çok uzun sürmemişti." Akın'ın kahkaha attığını duyunca, "Ama derbiydi," dedim. "Kaçıramazdım." Sonra devam ettim. "Şirkette ilk çalışmaya başladığım zamanlarda, şirketin ortakların-

dan birini yönetici asistanı sanıp bana bir dosyayı getirmesini söylemiştim. 'Ayrıca kahvemi şekersiz içerim' demiştim. Kadının bana ters ters bakışını hâlâ unutamıyorum. Bir keresinde kumar masasında tam on bin lira kaybetmiştim ve babam fark etmeden parayı yerine koymak için yapmadığım kalmamıştı. O geceki kumar deneyimim ilk ve sondu zaten. Bir daha asla oynamadım. Daha anlatmamı ister misin?"

Gülüşü küçük bir tebessüme döndü. "Hayır, bu kadarı yeterli."

"Gördüğün gibi, peşime ajan takmana gerek yoktu. Ben sana hepsini zaten anlatırdım."

Başını yavaşça salladı ve derin bir nefes alıp temkinli bir tavırla, "Ama o zaman... Mayıs'la asla tanışamayacaktın," dedi.

Mayıs'ın adını duymak, mayına basmak gibi bir şeydi. Aniden işitiverdim ve bom! Paramparçaydım. "Evet, tanışamayacaktık." Sesim ondan bahsederken ister istemez boğuk çıkmıştı. Bunun sebebi özlem mi, öfke mi karar veremiyordum.

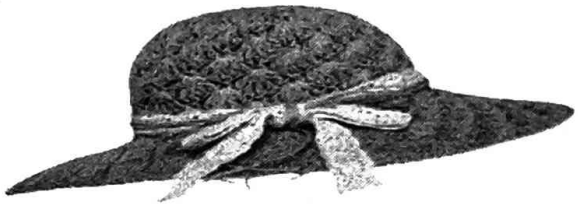
"O, çok harika biri," diye devam etti Akın. "Ayrıca seni çok seviyor ve bana senin hakkında hiçbir şey anlatmadı. Buluştuğumuzda-"

"Evet, biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Buluştuğunuzda artık seninle çalışamayacağını söyledi."

"Aynen öyle. Bence ona bir şans daha vermelisin. Onun gibi birini bir daha bulabileceğini sanmıyorum."

Cevap vermedim. Sadece tuhaf bir şekilde gülümseyip kafamı salladım. Bunun ne demek olduğunu ben

de bilmiyordum doğrusu. Evet, Mayıs gibi birini bir daha asla bulamayacağıma emindim. O, türünün tek örneğiydi. Fakat ona bir şans daha vermek? İşte bu konuda pek de emin olamıyordum.

25. Bölüm

"Hasta oldum derdune da,

Oku bana Yasini,

Oku bana Yasini,

Gün boyunca ağlayup da,

Silesun gözyaşuni,

Silesun gözyaşuni."

Derin bir iç çekip elimdeki bezi kovadaki suya batırdım. İyice sıktıktan sonra tekrar cam silmeye dönerken türküme devam ettim. Trabzon'un küçücük bir köyünde, bir köy evinin camlarını kim bilir kaçıncı defa silerken, içimi yakan acıyı bu türküyü söyleyerek bastırmaya çalışıyordum.

"Gel geç evun başindan da,

Evun başi şen olsun,

Evun başi şen olsun,

Çağir beni geleyim da,

Gelmeyenler kör olsun,

Gelmeyenler kör olsun!"

Çağır beni be Arın'ım da diyorum, gelmeyen kör olsun, gerçekten! Ama çağırmıyordu. Çağırmadı yani. Yaklaşık bir hafta önce kapısına pembe bir kutunun içinde, her şeyi açıklayan bir mektup bırakmıştım. O mektubun bir şeyleri düzelteceği konusunda epey umutluydum fakat yanılmıştım. Hiçbir şey düzelmemişti. Sonra Nisan'ın okul dönemi bitmişti. Eh, tatil olunca ve beni İstanbul'a bağlayan hiçbir sebep kalmayınca da valizleri toplayıp Trabzon'daki köy evine gelmiştik. Şimdi de babaannemin gözetiminde türkü söyleyerek cam siliyordum.

"Ha oraları iyi sil bak, leke falan kalursa canina ot tikarum."

Görüldüğü gibi, babaannemdeki torun sevgisi gözleri yaşartacak vaziyetteydi.

"Otuz kere sildim ya babaanne. Cam aşındı artık. İnceldiği yerden kırılacak şimdi!"

Yerinden kalkmadan bastonuyla popomu dürttü. "Çok konişaysun, sevdaluk hepten geveze yapmiş seni."

Gözlerimi devirdim. Ah be Arın'ım, senin yüzünden düştüğüm hallere bak! Neyse ki babaannemle laf yarışına girmenin boşa olacağını seneler boyunca tecrübe ettiğimden, konuşarak kendimi daha fazla yormadım.

Bezimi tekrar suya daldırırken, türküme kaldığım yerden devam ettim.

"Kemençemun kulağı da,

Eruktendur erukten,

Eruktendur erukten,

Ben nasil ayrilayim da,

Senun gibi ferukten,

Senun gibi ferukten,"

"Kizum, bırak şimdi ferukleri da şu camı doğru dürist sil!"

Tamam, bu kadar! Babaanne Ekiz'e daha fazla tahammül edemeyecektim. Ve elimdeki bezi fırlatmak suretiyle kovaya bırakırken, "Nisan!" diye bağırdım içeri doğru. "Ben harakiri yapmadan önce şuraya gel ve biraz da sen sil şu camları!"

"Gelemem," diye cırladı Nisan. "Daha yeni oje sürdüm!"

"Allah'ın manyağı," derken çıktığım sandalyeden indim. "Dağın başında ne yapacaksın ojeyi, kızım? Neyin prensesliği bu?"

Nisan'ın içeriden belli belirsiz bir şeyler mırıldandığını duyuyordum ama sesini yeterince alamadığım için ne söylediğini anlayamıyordum. Yine de beni sinirlendirecek şeyler olduğuna kalıbımı basardım. Hatta hiçbir şey duymamış olmak bile öfkelenmeme sebep oluyordu, zira hanımefendinin asla ama asla buraya gelmeyeceğini adım gibi biliyordum.

Neyse ki melek annem imdadıma yetişti. Koşa koşa

yanıma gelip cama hızlı bir bakış attı. "Pırıl pırıl olmuş kızım, ellerine kollarına sağlık," dedi. Babaannemin itirazlarını hiç sayıp devam etti. "Hadi gel mutfağa, bir yorgunluk çayı içelim seninle."

Annem evimizin süper kahramanı gibiydi. Babaannemse dünyayı ele geçirmek isteyen kötü adam. Babam, ben, Nisan da zavallı halk oluyorduk. Annemle babaannem arasındaki savaşta çoğunlukla hasarı biz alıyorduk çünkü.

Mutfağa girdiğimde hemen bir sandalyeye çöküverdim. Yorgunluk kaslarımı sızlatırken, içimdeki acının bir gram bile azalmamış olması kafamı duvara vurma arzusu uyandırıyordu. Bunun herhangi bir vakitte geçip geçmeyeceğini merak ediyordum. Geceleri annemin kucağında ağlayarak uyumaya bir son verip veremeyeceğimi.

Aslında buna bir son verebilirdim. Mesela Arın gelip bu zavallı köy evimizin kapısını çalar ve-

Düşüncemin tam ortasında kapının çaldığını işitmemle birlikte kaskatı kesildim. Bir an içimde patlayan umut tomurcukları, beklediğim şeyin imkânsızlığını fark ettiğim anda solup gitti.

"Nisan! Kapıya bak!"

Böyle anları sık sık yaşıyor olmak, şaşırtıcı bir şekilde insanı tahmin edebileceğinden daha çok yıpratıyordu. İçinizde aptal, küçücük ve ölmeye yüz tutmuş bir umudun aniden hava dolarak büyümesi, sonra yaşamaya gücünün yetmediğinin farkına varıp eskisinden daha kötü bir hale gelmesi insanı yavaş yavaş öldürüyordu. Aniden kafama bir meteor düşmesi ne

kadar olasıysa, Arın'ın da o kapıdan içeri girmesi o kadar olasıydı. Bunu biliyordum, bir mucize ihtimalinin ne kadar imkânsız olduğunu biliyordum. Yine de birkaç salise boyunca her şeyi boş verip o umuda deli gibi sarılma dürtüsünün önüne geçemedim. O birkaç saniye boyunca kötü anıların hepsi silindi ve Arın tekrar gözlerimin içine bakabilecekmiş gibi ya da bunu istemesi mümkünmüş gibi yüreğim genişleyiverdi. Elbette tekrar ağrıyla sancıyana kadar.

Düşüncelere ve yitip giden umutlara o kadar dalmıştım ki, Nisan'ın kapıyı açtığını, gelen her kimse onunla birlikte içeri girdiğini ve tam arkamda, mutfak kapısının eşiğinde durduklarını hiç fark etmedim. Kendime geldiğimde bakışlarım önce annemi buldu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Sanki mutfağımızın ortasında bir fil amuda kalkmış gibi, hayretle kapıya bakıyordu. Kafamı hafifçe çevirip Nisan'la göz göze geldiğimde onun da benzer bir ifadeyle bana baktığını fark ettim. Acaba üzüntüden başımdan dumanlar mı çıkıyor diye elimle başımı yokladım fakat duman falan yoktu.

Ben onların şaşkınlığının gizemini çözmeye çalışırken, Nisan, "Abla," dedi neredeyse fısıltıyla.

Onun tam aksine, yüksek sesle, "Ne?" diye sordum.

Çok zeki kız kardeşim önce bana ters bir bakış attı, ardından gözlerini yanındaki misafire çevirip sevimli bir şekilde gülümsedi. "Zaten çok akıllı sayılmazdı, sayende onu iyice kaybettik, Arın Abi," dedi.

Bir an bana ettiği hakaret için bağırmaya yeltendim ama cümlenin sonunda kullandığı isim donup kalmama sebep oldu. *Ne dedi? Arın mı dedi? Yoksa ben iyice*

Leyla'ya döndüm de olur olmadık yerlerde Arın'ın adını mı duymaya başladım?

Gördüğüm, işittiğim en ufak ayrıntının bile bana onu hatırlattığını, söylediği, güldüğü, sinirlendiği herhangi bir şeyi zihnimin içine doldurduğunu inkâr edecek değildim. Fakat güpegündüz böyle bir cümleyi uyduracak kadar da acıdan sarhoş olmuş olamazdım. Ya da olabilirdim! Sonunda bir güzel delirdim, olayların gidişatını kaldıramayan zihin sağlığımı kaybettim. *Arın, güpegündüz delirdim ve sen yanımda değilsin.*

İçime çöreklenen acıyı görmezden gelebilmek ve Nisan'ın kaş göz hareketlerine bir son verebilmek için arkamı dönüp kimin geldiğini baktım.

Ve onu gördüğüm anda her şey durdu. Beynimde uçuşup duran düşünceler, kalbimin kaburgalarımı sızlatan atışı, aldığım nefes, her şey durdu. Gerçekleşmesini mümkün görmediğim ihtimaller zinciri kırılıp etrafa dağılırken, karşımdaki adamın varlığından nasıl emin olabileceğimi düşünüyordum. Arın gerçekten burada mıydı? Karşımda mıydı? Zihnim bunun gerçekliğini bir türlü kabullenemiyordu. Gördüğüm şeyden emin olmak için birkaç defa gözlerimi kırpıştırdım ama hayır, görüntü bozulmuyordu. Arın Arıkan bütün muhteşemliğiyle tam karşımda duruyordu.

Nisan'ın ve annemin donup kalma süreleri benimkinden daha kısa sürdü ve ikisinden biri Arın'ı masaya davet etmeyi, önüne bir bardak sıcak çay koymayı ve onunla zahmetsiz bir sohbete girişmeyi akıl edebildi. Bense hâlâ gözlerimi Arın'dan ayıramıyor, sesinin kulaklarımdaki yankısının bile gerçekliğinden emin ola-

mıyordum. Sandalyemde ona doğru dönerek, gözlerimi kırpmadan onu izlemeye başladım. Bu, delirdiğime işaret eden bir hayalse bile umurumda değildi! Hayal bile olsa Arın'ı kaybetmek istemiyordum.

Ben kılımı bile kıpırdatmadan her şeyin aynı kalmasını sağlamaya çalışırken, annemin ve Nisan'ın imalı bakışları itaat mekanizmamı harekete geçirdi. Annem, misafiri ağırlamazsam kafamı kıracağını gösteren bakışlar atarken, Nisan'dan 'salaklık yapma, kendine gel' titreşimleri alıyordum.

Olası bir faciayı önlemek için sandalyemden fırlayıp annemin yanına, tezgâhın önüne gittim ama bu sırada iki saniyede bir kafamı çevirip Arın'a bakmayı ve kaybolup kaybolmadığını kontrol etmeyi ihmal etmiyordum.

"Anne," diye fısıldadım sadece onun duyabileceği bir sesle. "Şu an masamızda yakışıklı bir adam oturuyor, değil mi?"

Annem gözlerini kırpıştırarak bir iki saniye suratıma baktıktan sonra, avuçlarını açıp la havle çekti. "Nisan haklı, Mayıs, sen gerçekten iyice delirdin."

Şimdi bu evet demek miydi, yoksa hayır demek miydi? Arın var mıydı, yok muydu? Niye net cevaplar alamıyordum bu konuda?

Anneme tekrar sormaya yeltensem de, onun buzluktan fasulye turşusu çıkarıp kavurmaya hazırlandığını fark edince bundan vazgeçtim. Ve bana yağdırdığı emirlerin arasından mısır unu sözcüğünü algılayıp mutfak dolabından bir tas mısır unu çıkardım. Robot gibiydim. Düşüncelerim Arın'ın etrafında dönerken, annemin komutlarıyla hareket ediyordum ve ne yaptığımın

kesinlikle farkında değildim. Annemin söylediklerini yapmak ve annemle Arın arasında gelişen sohbeti dinlemek dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Arın, bütün muhteşemliğiyle mutfak masamızda oturup çayını içerken oldukça sakin bir yüz ifadesine sahipti. Hatta annemle Nisan'a arada gülücükler bile atıyordu fakat gözlerini çevirip bir kez bile benim yüzüme bakmıyordu. Ne hissedeceğime karar veremiyordum. Yani hayal görecek kadar delirmediysem Arın buradaydı ama suratıma bakmıyordu. Bu, ne demekti? Neden bana bakmıyordu? Ayrıca görmeyeli zayıflamış mıydı o? Saçlarını da kestirmişti. Ben yokken kimin için süsleniyordu bu adam?

Elimde ekmek bıçağıyla, aklımda psikopatlaşan düşüncelerle Arın'a bakarken, mutfağın kapısından bir, "Bism..." efekti duydum. Babaannem. Yaşlı ve kilolu gövdesini eşiklerden geçirirken mevta olma korkusuyla genelde besmele çekerdi.

"Hah," diye mırıldandım. "Bir sen eksiktin."

Nasıl oluyordu bilmiyordum ama daha fazla acayiplik olamaz derken, ihtimaller her zaman bir şekilde kendini aşmayı başarıyordu. Şu an şikâyetçi olduğumdan değil, Arın'la aynı odada bulunma mucizesi için içimden şükürler ediyordum. Yine de Arın'ın mutfağımızda, annem, Nisan ve benimle bu şartlar altında oturuyor olmasını bile henüz hazmedememişken, babaannem sadece Rabbim tarafından çetin bir sınava tabi tutulduğumu gösteriyor olabilirdi. Babaannem ve Arın. Muhteşem ikili.

Babaannem tam Arın'ın karşısındaki sandalyeye

oturdu. Ve çatık kaşlarının altındaki delici bakışlarıyla onu bir süre taciz ettikten sonra, "Kız feruk," diye bana seslendi.

"Efendim, babaanne?"

"Ha bu uşak şey değil mi? Hani bize fotoğrafinu göstermiş idun? Arin midur, Karin midur ne haltsa. Kaç gündür ha bunun için ağlamay misun sen?"

Normal şartlar altında, her gün evimize gelen komşu kızını bile 'sen kimin kızısın' diye sorguya çekip yedi ceddinin ikametgâhını öğrendikten sonra ancak tanıyan babaannemin, bir ya da iki kere fotoğrafını gördüğü Arın'ı derhâl tanıması ve bu arada beni rezil etmeyi ihmal etmemesi gerçekten hayret uyandırıcıydı.

"Bana kaderimin bir oyunu musun sen babaanne?" dedim yanaklarım utançla alev alırken.

Ama babaannem beni takmadı. "Gelmiş işte ne ağlayip duraysun," diye bir güzel fırça attıktan sonra, yüzünde sevecen bir gülümsemeyle, sanki bunca zamandır bizi duymuyor, görmüyormuş gibi Arın'a döndü. "Hoş geldin, oğlum."

Arın'ın dudaklarında benim uydurup uydurmadığıma tam emin olamadığım minicik bir gülümseme peydah oldu. Babaannemi garip değil de komik bulmuş olması hoşuma giderdi ama birkaç saatini onunla geçirdikten sonra hâlâ aynı düşüncelere sahip olacağından şüphe duyuyordum. Ağırbaşlı bir ifadeyle kafasını hafifçe eğerken, "Hoş buldum," dedi.

"Neredensin sen, de bakayim?"

Babaannem âdeta bir Sherlock Holmes edasıyla

Arın'ı soruşturmaya girmişken, nefesimi tutmuş, onları izliyordum. Annemse harıl harıl bir şeyler hazırlamaya çalışıyordu. Nisan da sandalyesine kurulmuş, elinde çayıyla, babaannemle Arın'ın diyaloglarını izleyip kıkırdıyordu.

"İstanbul'dan, teyzeciğim."

"İstanbul'un neresinden?" Hayatında bir defa bile İstanbul'a gitmemiş olan babaannemin, sanki yetmiş yıldır İstanbul yerlisiymiş gibi bu soruyu sorması sabır çekmeme sebep oldu.

"Yeniköy," diye cevap verdi Arın. Sesinde en ufak bir sıkılma, dalga geçme, hafife alma belirtisi yoktu.

Babaannem sanki cevap hoşuna gitmiş gibi, başını ağır ağır salladı. Bir saniye durakladıktan sonra sıradaki soruyu yöneltti. "Anan baban ne işle meşgul?"

Ne yapacaksın, babaannem? Arıkan Holding'e hissedar mı olacaksın? Sana ne el âlemin işinden?

"Aile şirketimiz var," dedi Arın yine uysal bir tavırla. "Ama babam emekli oldu. İşlerle ben ilgileniyorum."

Babaannem yine başını salladı. Ve sorgulamasına ara verip bize doğru döndü. "Gelin!" diye bağırdı sanki annem orada değilmiş gibi. "Hani çorba, hani misur ekmeği? Napaysin sen orada sabahtan beri?"

Annem derin bir nefes alıp sabır çektikten sonra, turşu kavurduğunu ve karalahana çorbasını ısıttığını söyleyip onu susturdu.

Babaannemin sözleri Nisan da dâhil olmak üzere herkesi bir telaşa verdi. Benim içimdeki telaş genel olarak ne yapacağımı bilememekten kaynaklanıyordu

aslında, odanın öteki ucunda biri kibrit çaksa ben burada alev alacaktım.

Tabii bunun yerine daha yararlı olmayı seçerek, sofranın kurulmasına yardım etmeye başladım. Arın'dan hem uzak durmaya çalışmak hem de dibinden ayrılmamak isterken bunu yapmak bir hayli zor oldu. Birisi beni ortadan ikiye bölmüş, bir yanımı buza batırıyor diğer yanımı ateşe veriyormuş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Dakikalar içinde yeşilliklerle dolu bir Karadeniz sofrası kurduk. Bol barbunyalı karalahana çorbası, tazecik mısır ekmeği, fasulye turşusu kavurması, pirinç pilavı ve beyaz lahana turşusu. Sofranın Arın'ın damak tadına hitap ettiğinden şüpheliydim. Belki yemez diye düşünüyordum ama çok yanılmıştım. Çünkü babaannem karşısında otururken seçme şansı yoktu garibimin. Her şeyden zorla yediriyordu babaannem. *Çorbadan ye. Mısır ekmeği doğra öyle ye. Mısır ekmeğiyle yoğurt ye. Pilavın da tadına bak. Turşu kavurması yemezsen darılırım. Beyaz lahana turşusunu da ben kurmuştum, çok güzel olmuş, onun da tadına bak.* Bir an Arın mide fesadı geçirip bayılacak diye korktum ama çok şükür doyduğunda, "Ellerinize sağlık," dedi. "Hepsi birbirinden nefis olmuş."

Fakat babaannem durur mu? "Daha tatlı var, oğlum," diye araya girdi. "Gelin! Laz böreğini getirsene!"

İşte tam o an Arın'ın mavi bakışları beni buldu. Eve girdiğinden beri ilk defa. Gayriihtiyari bir hareketle kafasını çevirdi ve bakışlarımız kilitlendi. Göz göze geldiğimizde içimdeki yara tatlı tatlı sızladı. Hem özlemim

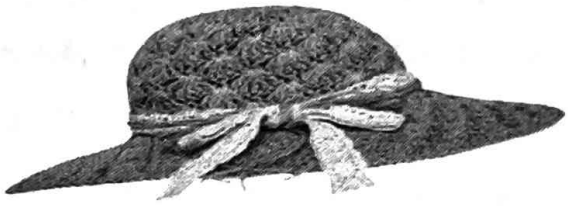
dindi hem de daha çok özledim. Koşup boynuna mı atlasam, yoksa bakışlarımı mı kaçırsam karar veremezken, sofraya konan bir tabak Laz böreği bakışlarımızın kopmasına sebep oldu.

Aslında bu tatlıyı babam benim için almıştı. Çok seviyorum diye. Ama sofrada görür görmez hıçkırarak ağlamaya başlayıp zavallı adamın beyin hücrelerini yakmış ve bir lokma bile yememiştim. Arın'a kısmetmiş.

Bakışları tabağa kilitlenirken, bir an bir şey söyleyecekmiş gibi ya da kusacakmış gibi ağzını araladı Arın. Sonra başına gelenlere boyun eğdiğini gösterecek bir şekilde kibarca gülümsedi. Çatalla bir parça alıp ağzına attı ve uzun uzun çiğnedi. Zavallım, buraya gelirken eminim aklında böyle bir şey yoktu. Gerçi buraya gelirken aklında ne vardı tahmin edemiyordum. Sahi bu adam buraya neden gelmişti?

Yani koşarak kollarıma atılmadığına, beni anamdan Allah'ın emri, peygamberin kavliyle istemediğine göre burada işi neydi? Ev adresimi nasıl bulduğunu az buçuk tahmin edebiliyordum. Şirketteki dosyamda Trabzon Merkez'deki evimizin adresi vardı. Eh, oraya gidip nerede olduğumuzu komşulardan birine sorsa burayı bulması yarım saatini almazdı. Ama neden bu kadar zahmete girsindi? Yanıma kadar gelip yüzüme bakmamak için mi?

Neyse, şikâyetçi değildim. Arın'ın burada oluşu içimde tekrar umutların tomurcuklanmasına sebep oluyordu. Neden geldi, nasıl geldi bilmiyordum ama bu defa aramızı düzeltmeden onu hiçbir yere göndermeyeceğimi çok iyi biliyordum. Bu sefer gerekirse kalorifere bile zincirleyecektim.

26. Bölüm

Olaylı ve dramalı yemek faslımızdan sonra babam geldi. Aslında ben yemek bitince Arın'ı sürükleyerek dışarı çıkarmak istemiştim ama baba Ekiz olaya dâhil olunca bu planım da yerle bir oldu. Babam salak bir adam değildi. Arın'ın kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Kızlarına düşkün olmasına rağmen bir gün yuvadan uçup gideceklerini kabullenecek kadar da gerçekçiydi. Bu yüzden Arın'ı gördüğünde 'sen benim kızımı nasıl üzersin lan?' diyerek boğazlamaya girişmedi. Ama öyle bir baktı ki, zavallı, tatlı Arıncığıma, bakışlar kurşun olsaydı onu defalarca öldürmüş olurdu.

"Hoş geldin, delikanlı!" derken yavaşça geçip karşısındaki koltuğa oturdu. Mutfaktan çıkıp salona geçtiğimiz için şükrediyordum o an. Salon daha geniş olduğu

için gergin atmosfer etrafa daha çok yayılarak, üzerimize daha az basınç uyguluyordu.

"Hoş bulduk, efendim," dedi Arın. *Ağır başlı. Saygılı. Tam evlenilecek adam. Keşke benimle evlense.*

Babam da tıpkı benim gibi, Arın'ın neden burada olduğunu anlamak istiyor fakat misafire neden geldin diye sorulmayacağı için soramıyordu. Keşke sorsaydı. Arın da 'kızınıza çok âşığım, onu sizden istemeye geldim' deseydi. *İnsanlar el ele tutuşsa. Birlik olsa. Uzansak sonsuza.*

Sohbet benim takip edemediğim bir hızla ilerledi. Katılımcılar; saygı değer konuğumuz Arın Arıkan, canım babam ve evimizin neşesi babaannemdi.

"Ha bu uşak Arin imuş," dedi babaannem, babama. Arın'ın gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdığını görebiliyordum.

"Anladım anne," diyerek başını salladı babam.

"Anlarsun tabii," derken neşeyle kıkırdadı babaannem. Sonra da Arın'a dönüp gerekli açıklamayı yaptı. "Ha bu benim oğlan çok zekidur."

Arın ne diyeceğini bilemeyerek, ki bu konuda haksız da sayılmazdı, usul usul kafasını salladı.

Ondan başka cevap alamayacağını anlayan babaannem tekrar konuşmaya başladı. "Ha bu benum oğlanin ilkokulda dersleri pekiyi idi. Öğretmeni ha bundan büyik adam olur demiş idi." Durup efkârlı bir şekilde iç geçirdi. "Olamadi ama olsun. Elmeduk ya."

Nisan kendini tutamayıp güçlü bir kahkaha savurdu, ben de bozulan sinirlerime sahip çıkamayıp kıkır-

damak durumunda kaldım. Arın'sa – nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu – ciddi ciddi kafasını sallıyordu hâlâ. Boynu kireç tutacaktı zavallımın.

Babaannem bizim gülüşlerimizi, babamın homurdanmalarını hiçe sayıp konuşmaya devam etti. "Ama hep bu gelin kismisu yüzünden da. Genç yaşta çeldi oğlumin aklinu. Sanki başka koca kalmamiş idu memlekette."

Annem sabır çekip, "Kalmamıştı, anne," dedi. "Bir tek senin şu oğlun vardı."

Babaannem bastonunu uzatıp annemin bacaklarını dürttü. "Çok konişma gelin, git kahve yap."

Annem, Nisan'ı kaş göz işaretleriyle kahve yapmak üzere mutfağa gönderirken, babam, babaanneme fırsat vermemek için lafa girdi. "Eee, İstanbul'da havalar nasıl? Sıcak diyorlardı."

Hava, su muhabbeti bir esnaf olan babamın en başarılı olduğu konulardan biriydi. Bildiği alanlara girdiği ve babaannem sustuğu için ailecek rahatlamıştık.

"Evet," dedi Arın. "Çok sıcaktı. Burası epey serin."

"Öyledir," derken ağır ağır başını sallayarak onu onayladı babam. "Birden yağmur bastırır burada. Hava belli olmaz pek. Alışkın değilsen bir sıcak, bir soğuk derken üşütüverirsin maazallah."

Babam inceden inceden Arın'a ayar mı çekiyordu, yoksa ben sözleri başka yerlere mi çekiyordum, emin olamıyordum fakat şüphelerim gerilmeme yetiyor da artıyordu.

"Bünyem kuvvetlidir," dedi Arın. *İddialı laf.* Sırıttım.

Babam bıyık altından güldü bu söylediğine. Senin gibileri çok gördük dercesine. "Sen yine de dikkatli ol."

Arın küçük bir gülümsemeyle hafifçe başını eğerek cevap verdi babama. Yalnız şu an farkındaysak Arın'la babam tanışmıştı. Bunun aslında büyük bir adım olması gerekmiyor muydu? Bence gerekiyordu. Fakat Arın Bey hâlâ beni affettiğini söylemediği için ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Bende büyük adım atacak hal kalmamıştı. Ne yapalım? Onlar takılsınlardı kendi aralarında.

Zira aynen öyle de oldu. Arın, ben hariç ailedeki herkesle bir sohbet, bir muhabbet... Bütün Ekizlere kendini sevdiriyor mübarek. Özellikle de babaanneme. Derken akşam yemeği faslına geçtik. Sofrada katılımcı sayısı arttığı için cümbüşümüz yine bol oldu. Babaannem yine Arın'a üç kişilik yemek yedirdi. Babam yine çatık kaşlarının altından attığı ters bakışlarla onu süzdü. Annem de etrafında fır döndü. Şunu ister misin Arın oğlum, bunu ister misin Arın oğlum, su alır mısın Arın oğlum? Ona oğlum dedi! Onu oğulluğa kabul etti.

Yemekten sonra, Arın beni deli etmeye yeminli olduğundan dolayı olsa gerek, Nisan'la ikisi fısır fısır bir şeyler konuşup beni itinayla konudan uzak tutular. Hain kardeşim bana ne konuştuklarını söylemedi. Arın'la ben sayılı kez göz göze gelmemize rağmen kardeşim oturmuş, onunla muhabbet ediyordu.

Babaannem bile muhabbet ediyordu!

Sanırım yeryüzündeki en şanssız Ekiz bendim. Çünkü Arın'la resmen tek kelime bile konuşamadan akşam oldu, hava kararda ve köy yerinin yatma saati geldi. Yatma vakti geldiğinde Arın ayrılmak için izin istedi. Ama

babaannem ve annem katiyen izin vermediler. 'Burada güzelim ev varken otelde mi kalınır?' dediler. Vallahi bırakmadılar.

Arın sonunda pes edip bizim evimizde kalmayı kabul etti. Annem hemen bir yatak planı yaptı ev halkı için. Babaannem, Nisan ve ben aynı odada kalacaktık ve Arın da bizim hemen yanımızdaki odada kalacaktı. Bu düzenden memnun olmuştum, çünkü bu yatak planına göre Arın'la benim aramda sadece ince, ses geçiren bir duvar olacaktı. Yan yana uyuyormuşuz gibi olacağını düşünüp seviniyordum.

Yataklar yapıldı. Herkes birbirine iyi geceler diledi ve odasına çekildi. Ben de hevesle yatağıma girip duvara olabildiğince yaklaştım. Aslında duvarla bütünleştim desem daha doğru olurdu. Biraz daha zorlasam duvarı aşıp Arın'ın yanına yuvarlanabilirdim belki.

Aklımdaki planı – evet, aklımda bir plan vardı tabii ki – harekete geçirmeden önce Nisan'ın ve babaannemin iyice uykuya dalmalarını bekledim. Babaannem uykuya dalmakta hiç zorlanmadığı hatta kafası daha yastığa değmeden uyumaya başladığı için çok beklemem gerekmedi. Yatakta bir süre dönüp durduktan sonra dayanamayarak duvara yanaştım ve Arın'ın duyabileceği bir şekilde ona seslendim. "Arın? Uyudun mu?"

Cevap gelmedi. Ama pes etmedim. Uyuduysa bile uyansın canım! Hasretlikten kurudum burada ben. O da uykusundan feragat etsin azıcık!

"Uyumadıysan duvara üç kere vur," dedim, bu sefer sesimi biraz daha yüksek tutarak.

Çok geçmeden duvardan tok bir tınıda üç tık sesi

duyuldu. Gülümsememin bütün yüzüme yayılmasına engel olamayarak, yatakta yorganımı ayaklarımla itmek suretiyle tepindim.

Heyecanımın sesime yansımaması için büyük çaba harcarken, "Sana masal anlatmamı ister misin?" diye sordum. "Evetse üç kere vur."

Önce bir sessizlik oldu. Bu sırada nefesimi tuttum. Ardından yine üç tık sesi duyuldu. Tekrar bir gülümseme ve tepinme seansı yaptım. Sonra derin bir nefes aldım, sakinleştim ve en tatlı sesimi takınarak, uydurduğum masalı anlatmaya koyuldum.

"Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, vakitlerden birinde, uzak ülkede bir kız yaşarmış. Bu kızın adı Laz böreğiymiş. Sevimli mi sevimli, adı gibi tatlı mı tatlı bir kızcağızmış bu Laz böreği. Ama bazı kusurları da varmış tabii. Kimin yok ki? Sakarmış mesela bu kız. Dağınıkmış biraz. Bir de beş parasızmış. Her gün kapı kapı dolaşıp iş aramasına rağmen bir türlü bulamıyormuş. Ve eğer iş bulamazsa yaşamak istemediği bir şehre gidip ailesinin yanında kalmak, sevdiği şehirden vazgeçmek zorunda kalacakmış. Çok umutsuzmuş. Çok çaresizmiş. Ayrıca bütün çabalarının bir bir boşa çıkmasından ötürü çok da yorgunmuş.

Derken, günlerden bir gün, yakışıklı bir prens çıkmış karşısına. Ve ona harika bir teklif sunmuş.

Şey, aslında o kadar da harika bir teklif değilmiş. Eğer prensin abisini takip edip onun sırrını öğrenirse istediği paraya kavuşacakmış Laz böreği.

İlk başta kabul etmemiş. Yapamam ben demiş. Hem sakarım hem birini takip etmekten ne anlarım?

Olmaz, beceremem diye itiraz etmiş. Fakat yakışıklı prensin onu ikna etmesi uzun sürmemiş. Öyleydi böyleydi derken, Laz böreği kendisini prensin abisini takip ederken buluvermiş.

Prensin abisi, yakışıklı prensten bile yakışıklıymış. Gür ve kumral saçları, muazzam düzgün bir yüzü, mavi ve parlak bakışları varmış. Uzun boyluymuş. Giydiği kıyafetlerin içinde dünyanın hâkimi gibi duruyormuş. Ayrıca sadece yakışıklı değil, zekiymiş de. Zekâsıyla çok büyük başarılara imza atıyor, halkı çok memnun ediyormuş. Herkes onu seviyormuş. Çünkü aynı zamanda çok da iyi bir insanmış.

Laz böreği başta bunların hiçbirini bilmiyormuş tabii. Prensin peşine düşmüş. Başlamış durmadan onu takip edip izlemeye. Sarayından çıkacağı zamanları kolluyormuş. Sonrada gölge gibi peşinde dolaşıyormuş.

Bir gün prens, adamlarını sarayda bırakarak ava çıkmış. Tabii Laz böreği durur mu? Hemen peşine takılmış. Az gitmişler, uz gitmişler, bir ormana gelmişler. Prens dinlenmek için bir ağacın altına oturmuş. Laz böreği de onu daha rahat gözleyebilmek için ağacın tepesine çıkmış. Ama dedim ya, sakarmış bu kız. Yanlış dala basıvermiş fark etmeden. Sonrada pat diye prensin kucağına düşmüş. Gözlerini açıp prensin yakışıklı yüzüyle karşılaşınca hem korkmuş hem utanmış. Çünkü o zamanlar bunun, başına gelen en güzel şey olduğunun farkında değilmiş.

Prens bu kızı kucağında bulunca çok şaşırmış. 'Ne işin var senin bu ıssız ormanda?' diye sormuş. 'İn misin, cin misin? Yoksa bir orman perisi misin?'

Laz böreği başını hızla iki yana sallamış. 'Ben,' demiş. 'Ne inim ne cinim ne de bir peri. Çaresiz bir kızcağızım. Kalacak yerim yok. Ormanda, ağaçlarda uyurum.'

Prens kızın bu haline üzülmüş. Çok iyi kalpli bir insan olduğundan, Laz böreğini atmış atının terkisine, muhteşem sarayına getirmiş. Onu kalacak bir yer bulana kadar sarayda misafir etmeye karar vermiş.

Gel zaman git zaman Laz böreği, prensle daha çok vakit geçirmeye başlamış. Ve onunla geçirdiği her saniye onun ne kadar harika bir insan olduğunu fark etmesine sebep oluyormuş. Prens, Laz böreğini içtenlikle güldürebilen tek insanmış yeryüzünde. Kız, onu gördüğünde bile kalbi mutlulukla çarpmaya başlıyor, beyaz yanaklarına renk geliyormuş. Hal böyle olunca prense âşık olması çok sürmemiş tabii ki. Kalbini kaptırıvermiş Laz böreği. Nasıl olduğunu anlamasa da başka türlüsünün mümkün olamayacağını biliyormuş.

Sonra bir mucize olmuş ve prens de Laz böreğine tutulmuş. Bu, neredeyse imkânsız bir şeymiş ama olmuş işte. Prens, kalbinde Laz böreği için de bir yer açabilmiş."

Yutkunmak için durakladım. Ve titrek bir nefes süzüldü dudaklarımdan. Tam bu sırada duvarın diğer tarafından Arın'ın sesi doldu kulağıma.

"Aslında prensin kalbinin tamamı Laz böreğine aitmiş."

Sözleri algılamamla birlikte hissettiğim mutluluk bütün organlarımın iflas etmesine sebep oldu. Kalbim atmıyor, böbreklerim kan süzmüyor, midem enzim

salgılamıyor ve beynim kesinlikle çalışmıyordu. Âdeta mavi ekran veriyordum. Ve beni kendime getiren şey yine Arın'ın sesi oldu.

"Devam etmeyecek misin?"

Duyduğum bu soru kanımın tekrar akmasına, kalbimin tekrar atmasına ve beynimin tekrar işlev kazanmasına sebep oldu. Hafif bir öksürükle boğazımı temizledikten sonra, kaldığım yerden devam ettim.

"Her şey harika gidiyormuş. Laz böreği o kadar mutluymuş ki, dünyanın geri kalanını tamamen unutmuş. Hiçbir şey mutluluğunu gölgeleyemez sanmış. Ama yanılmış. Hiç olmadık bir anda küçük prensle yaptığı anlaşmayı hatırlayıvermiş.

Küçük prense söz verdiğini biliyormuş ama sevdiği adama da ihanet etmek istemiyormuş. Bu yüzden önce küçük prensle konuşup bu işten çekilmeye, sonra da her şeyi sevdiğine anlatıp bu işi kapatmaya karar vermiş.

Hiç vakit kaybetmeden küçük prensle konuşmaya gitmiş. Ona anlatmış başından geçenleri. 'Ben,' demiş. 'Ona ihanet edemem. Üzgünüm, sana istediğin sırrı vermeyeceğim.'

Küçük prens bu durumu anlayışla karşılamış. Çünkü kendisi aslında kötü biri değilmiş. Ve Laz böreğine bu işin kapandığını söyleyip içini rahatlattıktan sonra yanından ayrılmış.

Ama ikisi de konuşurken dinlendiklerinin farkında değillermiş. Sarayın kötü kalpli soytarısı onları gizlice takip etmiş ve tüm konuştuklarını dinlemiş. Sonra da

prensin gözüne girip altın kazanabilmek için gidip her şeyi ona yetiştirmiş. Ama olayları olduğu gibi anlatmak yerine, küçük prensi ve Laz böreğini iş birlikçi hainler olarak göstermiş.

Prensin kalbi çok kırılmış elbette. Haklıymış da. Kim olsa kırılırmış. Bu yüzden Laz böreğiyle küçük prensi yakalatıp zindana attırmış.

Küçük prensle Laz böreği zindandayken prens de sürekli olanları düşünmüş. Siniri geçtikçe fark etmiş ki, küçük prens de Laz böreği de ona bu kötülüğü yapabilecek insanlar değillermiş. Oysa soytarının kötü kalpli bir yalancı olduğunu biliyormuş. Bu yüzden onları yanına çağırıp olayı bir de onlardan dinlemeye karar vermiş.

İkisini de ayrı ayrı sorgulamış. İkisi de ona aynı hikâyeyi anlatıp hataları için özür dileyince, hiç kimsenin mükemmel olamayacağını bildiği için onları affetmiş.

Kardeşiyle aralarındaki sorunları konuşarak halletmişler. Laz böreğiyle de evlenmişler ve üç çocuk yapıp sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Onlar ermiş muradına... Darısı bizim başımıza."

Masalı bitirdiğimde aramızda yine derin bir sessizlik doldu. Arın'ın yüz ifadesini görememek, ne düşündüğünü bilememek beni kahretse de, onun bir duvar ötemde yatıyor oluşuna şükretmem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden umutlu olmaya çalışarak, "Sevdin mi masalı?" diye sordum.

Üç kere duvara vurdu.

"Uyuyacak mısın peki şimdi?"

Tık, tık, tık.

"İyi geceler o zaman."

Tık, tık, tık.

"Bana da mı iyi geceler?"

Tık, tık, tık.

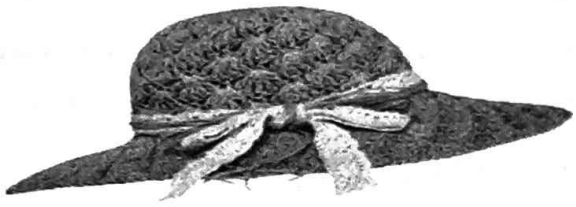
"Seni çok seviyorum."

Kahredici bir sessizlik.

Sonra umut vadeden bir küçük tık. Hemen ardından kalbimin çılgınlar gibi atmaya başlaması.

Derken ikinci tık. Yüzüme koca bir gülümsemenin yayılması. Ve üçüncü tık. Çığlık atmamak için yüzümü yastığa gömmem.

İlkel iletişimimiz sona erdiğinde, uzun zaman sonra ilk rahat uykumu uyumak niyetiyle yastığıma sarıldım. Bu gece kâbuslar olmayacaktı, biliyordum. Bu gece güzel rüyalar olmasa da olurdu. Bu gece sadece Arın'ın beni sevdiği, hâlâ sevdiği gerçeği vardı. Ve bu bana yeterdi.

27. Bölüm

Sabah herkesten önce müthiş bir enerjiyle uyandım. Mutluluk âdeta kanıma karışıp bütün vücudumu arşınlarken uyumam imkânsızdı! Derhâl mutfağa koştum. Çay suyunu koyduktan sonra kahvaltı sofrasını hazırladım, bir yandan da patates kızartıp çökelekli yumurta yapmaya koyuldum. Enerjim o kadar yüksekti ki, bütün bunları hiç şikâyet etmeden, hatta tam aksine, şarkı söyleyip dans ederek yapıyordum.

Çok fazla zaman geçmeden çay tavşankanı kıvamında demlendi. Patatesler kızardı. Yumurta da tam ağızlara layık bir şekilde sofraya konuldu. Diğer kahvaltılıkları da tam takım sofraya dizdikten sonra koşa koşa Arın'ın odasına gittim. Önce kapıyı tıklattım. Fakat içeriden hiç ses gelmeyince yavaşça araladım kapıyı. Ka-

famı uzatıp şöyle bir kolaçan ettikten sonra içeri girip Arın'ın baş ucuna kadar yürüdüm.

Beyaz atlı prensim mışıl mışıl uyuyordu. Yüzündeki bütün kaslar gevşemişti, çehresine çocuksu bir ifade hâkimdi. Mavi gözlerini görmeyi hiçbir şeye değişmezdim lakin onu uyurken izlemenin muazzam bir olay, bulunmaz bir nimet olduğunun da farkındaydım. Sanki bir mucizeye bakıyor gibiydim. Mesela gökyüzünden avucunuza bir yıldızın düştüğünü ve zamanın sonuna dek sizin için parladığını düşünün. Eşsiz bir olay değil mi? Arın'ın beni seviyor olması da öyleydi işte! Arın da benim avucuma düşen ve zamanın sonuna dek benim için parlayacak olan yıldızımdı. Varlığı hayatımdaki aydınlıktı. Bu mucize için Allah'a durmadan şükretmem gerekiyordu!

"Arın," diye mırıldandım. Sesim, sırf Arın'a seslenıyor olmamdan ötürü güzel bir ninniyi söylüyormuşum gibi duru ve yumuşak çıkmıştı. "Arın, uyan hadi. Kahvaltı hazır."

Sevdiğim, önce hafifçe kaşlarını çattı. Ardından göz kapakları titreyerek aralandı. Bakışları beni bulduğunda bir an şaşırdığını fark ettim ama hemen sonra olayı kavrayıp tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın," derken ben de gülümsedim. Kalbim yerinden o kadar rahatsızdı ki... Kaburgalarımı parçalayarak çıkıp Arın'ın avuçlarına düşmek istiyordu.

"Günaydın," dedi yumuşacık bir sesle.

Bu kadar zaman sonra tekrar bana gülümsediğini, tekrar benimle konuştuğunu görmek o kadar harika bir şeydi ki, içime tuhaf bir sızı yayılırken gözlerim doldu.

Ağlamak için uygun bir zaman olmadığından, küçük bir öksürükle boğazımı temizleyip, "Hadi," dedim. "Diğerleri uyanmadan banyoya gir. Nisan kırk beş dakikadan önce çıkmaz çünkü. Ben de annemle babamı uyandırayım."

O, tembel tembel yatağından kalkarken, ben de annemlerin odasına koşup onları uyandırdım. Annem kahvaltı sofrasıyla karşılaştığında yaklaşık bir dakika boş boş suratıma baktı. Muhtemelen rüya görüp görmediğini anlamaya çalışıyordu. Ama Arın'ın selam vererek mutfağa girmesi bir aydınlanma yaşayıp olayı kavramasına sebep oldu. Zihninin içinde bir sesin 'tabii ya!' dediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Babam, Nisan ve babaannem de sırayla kalktılar, ellerini yüzlerini yıkayıp mutfağa geldiler. Üçü de sofraya sanki evimizin ortasına bir gök taşı düşmüş gibi hayretle bakıyorlardı. "Bu sofrayi sen mi hazirladun kiz feruk?" diye bastonuyla beni dürttü babaannem. Yorum yapmasa bir yeri eksilirdi çünkü. Beni rezil etmese geceleri üç harfliler musallat olur maazallah!

"Evet, babaanne. Ben hazırladım."

Babaannem sanki dünyanın en komik şeyini duymuş gibi gür bir kahkaha attıktan sonra Arın'a döndü. "Sakin ha bunlara aldanmayasun. Bunlarin hepsi şov, şov! Normalde tembelun tekidur da, iş buyurirsun sana akil öğretur!"

Ya sen şovu da mı biliyorsun, kadın? Bin sene önce böyle bir kelime var mıydı Türkçede? Nereden öğrendin sen şovu da beni modern modern rezil ediyorsun?

Arın, babaannemin sözlerine geniş bir sırıtışla kar-

şılık verirken ben gözlerimi devirdim. Neyse ki babam araya girip yine havadan sudan bir muhabbet açtı da daha fazla rezil olmaktan kurtuldum.

Kahvaltı boyunca tek yaptığım boşalan çay bardaklarını doldurmak oldu. Mübarek, jet hızıyla, tek yudumda içiyorlardı çaylarını. Sanki shot atıyorlardı, bu nedir? İki lokma yemek yiyemeden otuz bardak çay doldurmuştum.

Ev kızı olmak lanet gibi bir şeydi. Sofrada aç kalırsın. Çarşıya pazara sen koşarsın. Annen komşuya gidince yemekleri sen yaparsın. Sürekli birilerinden laf işitme tehdidi altındasındır. Evi iyi süpürmedin mi? Komşulardan gelecek kınamaya hazırlıklı ol! Yemek güzel olmadı mı? Aile içinde ayıplanmak haktır sana!

Her neyse. Bugün hayatımın en güzel günlerinden biri olduğu için bu tarz şeylerin moralimi bozmasına izin vermiyordum. Yüzümden eksilmeyen sırıtışımla çayları dolduruyor ve tek bir lokma yiyemediğim güzelim şeylere bakarken içimin kan ağlamasını görmezden geliyordum.

Bunu yapmak bir noktadan sonra çok kolay olmaya başlamıştı, çünkü sanki her an kaybolacakmış gibi, bakışlarımı Arın'a kilitlemiş vaziyetteydim. Ağzına attığı her lokmayı, her mimiğini hatta her yutkunuşunu pürdikkat izliyordum. Olur da ani bir şekilde kendimi yatağımda, bir önceki günün aynısı gibi bir kâbusun içinde bulursam diye bunu yapmaktan geri duramıyordum. Yalancı rüyalardan gerçek kâbuslara uyanmak, ziyadesiyle dehşet verici olurdu.

Neyse ki bu, bir kâbus değildi. Bu, bir rüya da değil-

di. Bu, gerçeğin ta kendisiydi. Şu anda, içinde yaşadığımız gerçeklikte Arın'la aynı masada kahvaltı ediyorduk. Onun çayını tazeliyordum, o bana ekmek uzatıyordu. Birbirimize kaçamak bakışlar atıp gülümsüyorduk. Ailemi yok sayarsak – ki aslında bu mümkün değildi, çünkü durmadan konuşuyorlardı – evcilik oynuyor gibiydik. Ben anneydim, o da baba. Bir tek minik yavrucağımız eksikti ama o da olacaktı inşallah. Ben inanıyordum.

Herkes karnını doyurduğunda, "Biz yedik Allah artırsın, sofrayı ben kurdum, Nisan kaldırsın," diyerek mutfaktan jet hızıyla uzaklaştım. Ve hiçbir engele mahal vermeden Arın'ı da peşimden sürükleyerek evden çıkarttım.

Sıcak yaz güneşi ve köyün yüksekliğinden kaynaklanan hoş esinti muazzam bir atmosfer oluşturuyordu. Her taraf yemyeşildi. Küçük köy evleri vardı. Bazı evlerin önü rengârenk çiçeklerle, çoğununki de yemyeşil çimenlerle kaplıydı. Etrafta bir iki kedi dolaşıyordu. Köyün çocuklarının sesleri kuş seslerine karışıyordu. Tam manasıyla huzurlu bir ortamdı. Ya da ben aşk sarhoşu olduğum için bana öyle geliyordu. Emin değildim.

Günlerdir içimde büyüttüğüm bütün cümleler buhar olup uçuverdi sanki bir süreliğine. En önemli şey Arın'ın yanımda olmasıymış, bunu anlamıştım. En önemli ikinci şey de Arın'ın yanımda olmak istemesiymiş. Bütün o bitmek bilmez açıklamaların, kendi kendine yapılan kavgaların, hiçbir şeyin, onun gözlerinin içine bakabilmenin yanında herhangi bir hacmi yokmuş. Arın sadece varlığıyla içimdeki kaosu dindirip, açılan bütün boşlukları huzurla dolduruyormuş.

Her bir hücrem böylesine memnuniyet dolu olduğu için bu anın tadını çıkarmaktan başka bir şey düşünmeyi reddettim. O da bana eşlik etti ve ağır ağır yürümeye başladık. Aslında ona söylemek istediklerim vardı fakat bunu köyün meydanında yapmayacak kadar akıllıydım. Zaten etraftaki herkes, Arın'a ilk defa insan görüyormuş gibi bakıyordu. Eh, aslında haksız sayılmazlardı. Böylesini ilk defa görüyorlardı. Ben olsam ben de bakardım, ne yalan söyleyeyim.

Biraz daha ilerleyince, aşk sarhoşluğumdan fark edememiştim ama Gül Nine'nin radarına girmiştik. Tehlikeyi sezdiğimdeyse Arın'ı alıp kaçmak için çok geç kalmıştım. Çünkü çoktan Gül Nine'yle göz teması kurmuştuk. Artık geri dönüş yoktu. Kurtuluş yoktu!

Gül Nine, babaannemin bir alt modeliydi. Daha eski, daha arızalı, daha geveze, daha korkunç. Babaannemde birkaç iyileştirme yapılmıştı. Biraz insaf gibi, yararlı aplikasyonlar eklenmişti. Ama bu yenilikler Gül Nine'de ne yazık ki mevcut değildi.

Onu severdim esasında. Ama Arın'la birlikte yürürken onunla konuşmak ister miydim? Asla. Fakat seçme şansım var mıydı? Asla.

"Kiz, sen Nisan misun, Mayis misun?"

Beni görebilmek için kıstığı gözlerine baka baka Haziran'ım demek istedim. Fakat bu, yalnızca işleri daha fazla karıştırırdı. O yüzden dilimi ısırdım ve, "Mayıs'ım ben," dedim.

Küçük bir baş hareketiyle Arın'ı gösterdi. "Ha bu fasile çıbığı kim?"

Fasile çıbığı, aslında fasulye çubuğu demekti. Bizim buralarda uzun boylu ve cılız insanlara denirdi. Tamam, Arın uzun boyluydu fakat cılız değildi. Bunu Gül Nine'ye açıklamaya gerek var mıydı? Hayır, yoktu. Neden? Çünkü o fasile çıbığı dediyse öyledir. Nokta.

"Arkadaşım," dedim sabırla. "Şimdi müsaadenle biz-"

"Bağa bi yerden tanıdık geliyi. Kimlerden bu uşak? Çirozlardan mi? Onlara benzettim böyle boylu gene."

"Yok," diye itiraz ettim. "İstanbul'dan o, Gül Nine. Çirozlardan değil."

Gül Nine, ona itiraz ettiğim an varlığımı inkâr ederek Arın'a döndü. İşte başlıyorduk. "De bakayim uşağum senun bi Hasan emicen vardi. Evlendi mi o?"

Arın'ın cevap vermeden önce hızla kaşları çatıldı. Vereceği cevabın sonuçlarının ne yönde olacağına dair kafasından yaptığı işlemlerin sesini ben bile duyabiliyordum. Ne yazık ki zavallı sevdiğim, Gül Nine'yle karşı karşıya olduğundan, birçok bilinmeyenle de yüzleşmek zorundaydı. Neredeyse bir Hasan amcası olmadığı için, hatta Çirozlardan olmadığı için üzülecek haldeydi. Bu yüzden önce bana, sonra Gül Nine'ye, sonra yine bana ve tekrar yaşlı kadına bakarak zaman kazanmaya çalışıyordu. Sanki sihirli bir biçimde kütüğünü bizim buraya aldırmaya çalışır gibi bir hali vardı.

Onun bu zavallı haline dayanamadım ve günü kurtarmaya karar verdim. Bakışlarımı Gül Nine'den ayırıp hızla arkasındaki bir noktaya sabitledim ve sanki bir şey görmeye çalışıyor gibi gözlerimi kıstım. "Oradaki Kara Halil'in Salih mi?" dedim şüpheli bir sesle. Gül

Nine hızla arkasını döndü. Bu sırada ben de sevdiceğimin kolunu kavradığım gibi, ikimizi de oradan uzaklaştırdım.

Âdeta maraton koşarak, kıvrılan köy yolunun sonuna kadar geldik. Bu yolun sonunda evler azalmaya başlıyordu. Ağaçlar ve yeşillikler de artıyordu. İnsan sesleri silikleşene kadar yürümeye devam ettik. Bu sırada yanından geçtiğimiz su birikintisinde bir kurbağa görünce ufak bir çığlık attım. Arın bana şaşkınca baktığında, "Kurbağa," dedim. "Hiç hoşlanmam kurbağalardan. Nefret ederim. Tiksinirim."

Bu açıklama yeterli olmuş olacak ki, başını usul usul salladı. *Ay, zaten geldiğinden beri başını sallamaktan başka bir şey yapamadı. Bir ağzını aç da konuş be adam! Sesini duyayım da gönlüm şenlesin!*

"Konuşmayacak mısın?" diye sordum üzüntülü bir sesle.

Cevap yok.

"Neden geldin peki?" Evet, konuşmayan birine soru sormaya devam etmek... Ama kim bilir, belki bir ateş yakar ve dumanla iletişim kurardık. Ya da vurması için bir duvar falan bulmalıydım belki.

Yine cevap yok.

Omuzlarım yenilgiyle düştü. Gözlerimin dolmaması için derin nefesler alırken, "Arın lütfen yapma böyle," dedim. "Seni incitmek istemediğimi biliyorsun. Bildiğini biliyorum! Niçin hâlâ konuşmuyorsun? Sana olan aşkımı kanıtlamam için daha ne yapmam gerek? Şuradaki kurbağayı yakalayıp senin için kurban-"

Aklıma gelen aptalca ama o an gözüme muhteşem görünen fikirle Arın'la konuşmayı kestim. Ve geri dönüp su birikintisine daldım. Bunu gerçekten yaptım. Bacaklarım dizlerime kadar ıslanırken, yaptığım şeyin saçmalığını umursamıyordum bile. İleri atılıp, bir taşın üzerine oturmuş olan kurbağayı iki elimle kavrayıverdim.

İğrençti. Vıcık vıcıktı. Ayrıca garip sesler çıkarıyordu.

Bunları görmezden gelmeye çalışarak, hızlı adımlarla Arın'a geri döndüm. Tam onun aşkı için kurbağayı tutabildiğime dair mükemmel bir konuşma yapmaya hazırlanırken iğrenç bir şey oldu. Kurbağa, o kocaman dilini çıkarıp elime değdirdi. Bu, benim kopuş noktam oldu. Yeri göğü inleten bir çığlıkla kurbağayı fırlatıverdim. Şeye doğru... Arın'ın yüzüne doğru.

Neyse ki Arın son anda geriye doğru bir hamle yaptı ve kurbağa en azından omzuna çarptı. Yüzüne gelmesinden iyiydi, sanırım. Sonra kurbağa zıplayıp gitti ve bizden uzaklaştı. Ben, Arın ve rezilliğim baş başa kaldık.

"Özür dilerim," dedim hemen. "Özür dilerim. Ben aslında fırlatmayacaktım. Sadece dilini elime değdirince-"

Aceleyle kurmaya çalıştığım cümlemin ortasında Arın'ın gür kahkahasını işitmemle kalakaldım. Ben şaşkınca gözlerimi kırpıştırırken, Arın yanıma geldi ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. O an dünyanın bütün yükünün omuzlarımdan kalktığını ve müthiş bir rahatlamanın vücuduma yayıldığını hissettim. Arın, bana sarılıyordu ve benim, onu özlemekten bitap düşmüş

şu bedenim nihayet derin bir mutluluk içine düşüp bütün yorgunluğundan arınıyordu. Hiç kapanmayacağını sandığım bir yaranın bu denli hızla iyileşmesi beni çok şaşırtmıştı. Arın'ın yokluğunda ruhumda koca bir delik açılmıştı ama şimdi, o, bana sarılırken eskisinden daha sağlamdım.

"Bu," dedim anın büyüsünü bozmaktan korkan titrek bir sesle. "Seni affettim mi demek?"

Tekrar küçük bir kahkaha attı. "Suratıma kurbağa fırlatan bir kadını nasıl affetmem?"

Kalbime sımsıcak bir duygu yayılırken ben de kollarımı boynuna doladım. "Bir an bunu hiç söylemeyeceksin sandım," derken, hasret kaldığım kokusunu derin soluklarla içime çektim. "Beni affettiğini yani."

"Senden uzak kalamadım," dedi.

Nefesinin saçlarımın arasında dağıldığını hissediyordum. Aynı anda kalbim de güzel pişmiş kurabiyeler gibi dağılıverdi. Saç diplerime kadar mutlu olduğumu hissettim yeniden. Tırnak uçlarıma kadar mutluydum.

"Buna sevindim."

"Ben de."

"Güzel."

"Güzel."

Hafifçe yutkundum ve titrek bir sesle sordum. "Beni hâlâ seviyor musun?" Bunun yanıtını kulaklarımla duymadan rahat edemeyecektim.

"Evet," dedi Arın kısaca.

Kalbim tekledi. "Pekiii," dedim son harfi uzatarak.

"Eskisinden az mı, yoksa eskisi kadar mı?"

Güldü. Gülüşü kelebek olup kulaklarımdan kalbime sızdı. "Eskisinden çok!"

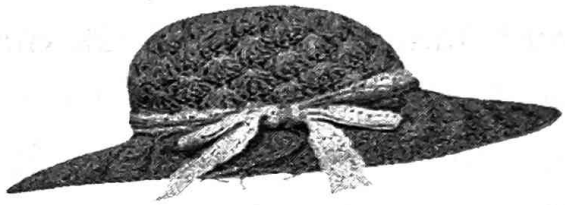
Müthiş bir heyecan dalgası beni çarparken, "Ama nasıl?" dedim. "Kalbini kırdım."

Daha sıkı sarıldı bana. Sanki bir bütün olmamızı ve hiç ayrılmamamızı ister gibi. "Sevdiğimiz her insan kalbimizi kırar, Mayıs. Ve biz sadece onsuz yapamayacağımız kişileri affetmek isteriz. Sana kızmaya başladığım ilk andan beri seni affedeceğim anın gelmesini bekledim. Aksini söylesem bile senden vazgeçmek diye bir şey olmadığını biliyordum. Bu da seni, düşündüğümden de fazla sevdiğimi kanıtladı. Hayatımdan çıkamayacak kadar içime yerleştin."

Bir şey söyleyemedim. Bütün kelimelerimi kaybetmiş de lal olmuş gibi kalıverdim öylece. Ne denirdi ki? Ben en güzel rüyamda bile böyle bir sevgiyi düşlememiştim. Ve buna nasıl sahip olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim kalbimin mutlulukla kabardığı ve artık içime sığmadığıydı. Tek bildiğim Arın Arıkan'ın başıma gelen en güzel şey olduğuydu. Tek bildiğim Arın bana sarıldıkça iyileştiğimdi. Kalbimde eksikliğini duyduğum bir yerin tamamlandığıydı. Arın bana sarıldıkça dünya daha güzel bir yer oluyordu. Bunu anlatmak için yeni kelimelere ihtiyaç duyuyordum. Fakat yeryüzünde hiçbir kelime böyle büyük bir huzurun, böyle bambaşka bir mutluluğun anlamını taşıyamazdı.

Arın'ı seviyordum ve onun da beni sevdiğini biliyordum. Bu iki gerçek, bütün dünyamı ele geçiriyordu.

Asla eski Mayıs olmayacaktım. Yani elbette sakarlıklarım ve işleri elime yüzüme bulaştırmalarım devam edecekti, fakat Arın'ın varlığı her şeyi farklı bir boyuta taşıyacaktı. Ve ben bundan asla ama asla şikâyetçi olmayacaktım.

SON SÖZ

"Hadi ama," dedi Akın huysuzca. "Bana tavsiye vermeniz gerek. Yol göstermeniz gerek. Sonuçta..." tek eliyle Arın'ı işaret etti, "...sen benim abimsin." Sonra da bakışları beni buldu. "Sen de yengem. İlişkilerim konusunda başka kimden tavsiye alacağım ki?"

Elimdeki küçük plastik kaşıkla kâsenin içindeki mamayı karıştırırken Akın'a sırıttım. "Pekâlâ, tavsiye mi istiyorsun? İşte sana tavsiye; sakın çocuk yapma! Çünkü kendilerini aç bırakarak imha etmeye çalışıyorlar ve inan bana, şu mamayı ağızlarına tıkmak göründüğü kadar kolay değil!"

Derin bir nefes alıp kaşığa biraz mama doldurdum ve mama sandalyesinde oturmuş, su dolu bir bardağın içine elini sokup sokup çıkaran kızımın ağzına doğru

uzattım. Ama onun umurunda değildi. Zavallı annesinin ona yemek yedirmeye çalışmasını zerre kadar umursamıyordu. Tamam, daha küçük olduğu için yemek yemezse öleceğini kavrayamıyordu ama yine de sinir bozucu bir durumdu bu. Yiyeceği üç kaşık yemek için beni üç saat peşinde koşturuyordu.

"Lütfen kızım," dedim neredeyse yalvaran bir sesle. "Şunu yer misin? Bak yemezsen hasta olacaksın. Seni hastaneye yatırmak zorunda kalacağız ve ben ağlamaktan helak olacağım bebeğim, bunu mu istiyorsun? Anneyi üzmek mi istiyorsun, Zeynep'im?"

Tam yanımda oturan Arın dehşet dolu bakışlarını bana çevirdi. Sonra bir hamlede uzanıp elimdeki mama kâsesini ve kaşığı aldı. "Ver şunu. Kızımın psikolojini bozacaksın, cani kadın!" dedikten sonra Zeynep'e dönüp gülümsedi. Zeynep de babasına gülümsedi. Sonra Arın ona kaşığı uzattı ve Zeynep hiç itiraz etmeden, kaşıkta ne kadar mama varsa ağzına aldı.

Bu sahne içimde mutluluk kuşlarının uçuşmasına sebep olurken, sahte bir surat asışla arkama yaslandım. "Sizden," dedim Arın'a bakarak. "Nefret ediyorum."

Bana dönüp sırıttı ve dil çıkardı. "Kızım beni daha çok seviyor diye kıskanma!"

Arın'a verecek cevap bulamazken, Akın'a dönüp, "Gördün mü?" dedim. "Dokuz ay karnında sen taşırsın, dört saat doğum sancısını sen çekersin ama babasıyla daha iyi anlaşır. İşte bu yüzden çocuk yapma. Sakın."

Akın gözlerini devirdi. "Pekâlâ," dedi sandalyesini itip yerinden kalkarken. "Hamile kalmamaya dikkat edeceğim, yengeciğim. Harika tavsiyen için teşekkür-

ler. Ben şimdi bu iğrenç, vıcık vıcık ve hiç kıskanmadığım mutlu aile tablonuzla sizi baş başa bırakıyor ve kendi boktan ilişkilerime geri dönüyorum."

"Hey!" dedim sertçe. "Yeğeninin önünde küfretme!"

"Tamam, tamam," dedikten sonra Zeynep'in yanına geldi ve kızımın tombul yanaklarına iki kocaman amca öpücüğü kondurduktan sonra bize el sallayarak gitti.

Arın, ben ve kızımız Zeynep kahvaltı masasında baş başa kaldık. Çayımı alıp sandalyeme yaslanarak, kocam ve kızım arasındaki muhteşem iletişimi izlemeye koyuldum. Arın, Zeynep'e âdeta gözlerinden ışıklar saçarak bakıyordu. Sırf bir kaşık daha mama yesin diye suratını değişik şekillere sokup yapılmadık şebeklik bırakmıyordu. Zeynep'se benim minik bir kopyam olarak babasına âşıktı. Sadece Arın'la göz göze gelmesi bile o tatlı, insanın içini kıpır kıpır yapan kahkahalarından birini koyvermesine yetiyordu. Ve ben çok mutluydum. Gerçekten, çok ama çok mutluydum.

"Bu kadar yeter mi?"

Arın'ın sorusuna gülümseyerek başımı salladım. Minicik mideleri vardı bu bebeklerin. Karınları hemen doyuveriyordu. Sonra da kaka yapıyorlardı. Hiç hoş bir şey değildi. Keşke dedim, doğuştan tuvalet eğitimiyle gelselerdi. Böylece bez masraflarını da bütçeden silebilirdik.

Arın'a bir ıslak mendil uzattım. O da Zeynep'in yüzüne bulaşmış mamaları sildi. Sonra kızının yanaklarını defalarca öpüp, ellerini yıkamak için sofradan kalktı.

Onun kalkmasıyla kapı zilinin çalması neredeyse aynı saniyeye denk geldi.

"Ben bakarım," diye seslenince, ben de yerimden kalkmadan Zeynep'in önündeki su bardağını aldım. Sırf ona yemek yedirebilmek için koymuştum onu önüne. Artık her tarafı ıslatmasının lüzumu yoktu.

Zeynep'in boynundan önlüğün ipini çözdüm ve nasıl olup da bu kadar lekesiz olabildiğine şaşırdım. Ben yemek yedirirken mahvoluyordu bu önlük ama Arın yedirirken tertemiz kalıyordu. Gözlerimi kısarak Zeynep'e ters bir bakış attım.

"Kızım, sen babayla iş birliği yapmaya utanmıyor musun ya? Annenim ben senin, en çok beni sevecek-sin!"

"Yeğenimin duygularını zapturapt altına almasana sen! En çok beni sevecek o!"

Nisan'ın sesini duymamla birlikte kafamı kaldırıp kaşlarımı çattım. "Yine mi geldin sen? Kızım, kendi evin yok mu senin? Niye zırt pırt bizdesin?"

Evet, kendi dairesi vardı. Bizim iki kat üstümüzde.

Nisan, beni umursamadı bile. Suratında koca bir gülümsemeyle Zeynep'e doğru koşturdu. Tek hamlede onu mama sandalyesinden kaldırıp kucağına aldı. "Sana mı geldim ben?" diye sordu bana. Ama bakışları Zeynep'teydi. "Küçük meleğimi görmeye geldim. Bir gün görmesem deli gibi özlüyorum. Şundaki tatlılığa bakar mısın? Özlenmez mi bu? Senin gibi uyuz birinden bu kadar tatlı bir şey nasıl çıkabildi hayret ediyorum ya!"

Benden cevap beklemeden Zeynep'i öpücüklere boğmaya başladığında, ben de yarım kalmış kahvaltıma dönmeye karar verdim. İnsan anne olunca kendi ihtiyaçları ister istemez ikinci plana düşüyordu; önce çocuğunu doyurmalısın, önce onu uyutmalısın, önce onun gönlünü yapmalısın. Sonra zaman kalırsa sen de bir şeyler yiyip biraz uyuyabilirsin.

"Hoş geldin, Nisan!"

Arın içeri girdiğinde gülümseyerek kardeşimi selamladı. Enişte-baldız olarak çok sıkı fıkılardı. Bir araya gelince beni biraz deli ediyorlardı ama olsun. Gerçi Nisan'ın beni deli etmesi için biriyle bir araya gelmesine gerek de yoktu. Ama buna rağmen seviyordum keratayı. O olmasa Zeynep'le ilgilenmem çok daha zor olacaktı, biliyordum. Ayrıca Zeynep'i bu kadar sevmesini ve bu kadar ilgilenmesini de çok seviyordum.

"Hoş bulduk, enişte," dedikten sonra bizi pek de umursamadığını göstererek, Zeynep'i alıp salona geçti. Ben de mutfakta Arın'la baş başa kaldım.

"N'aber yakışıklı?" deyip cilveyle göz kırptım ona.

O da genişçe sırıttı. "İyidir güzelim, senden?" derken tek kolunu sandalyemin arkasına atıp bana doğru eğildi.

Hafifçe uzamış kirli sakalı ve dağınık saçlarına eşlik eden yaramaz mavi bakışlarıyla o kadar sevimli ve yakışıklıydı ki, dayanamadım ve yanaklarını tek elimle sıkıştırdım. *Merhaba balık Arın!*

"Ya seni yerim bak!" dedim kafasını iki yana sallarken. "Sakın başkasına böyle sevimli bakma."

Kendini elimden kurtarıp sırıttı. "Benim gözlerim bir tek seni görüyor."

Duyduğum cümle kalbimin pırpır etmesine, âdeta perendeler atmasına sebep oldu. "Aferin," derken uzanıp yanağına bir öpücük kondurdum. "Aksi olsa oyarım zaten o gözlerini."

Beni kendine doğru çekip sarılırken, "Mümkün değil," dedi.

Ve ben, mümkün olmadığını biliyordum.

Arın ve benim hikâyem elbette burada bitmiyor. Gerçek dünyada mutlu sonlar olmadığını hepimiz biliyoruz. Ama bir hikâyede mutlu olunması için ille de son olmasına gerek yok. Biz mutluyuz. Laz böreği Mayıs, beyaz atlı prens Arın ve aşkımızın meyvesi küçük Zeynep olarak çok mutluyuz. Sorunlar elbette var. Küçük kavgalar ve anlaşmazlıklar illa ki var. Kızımızın hastalanıp ateşlenmesinden doğan üzüntüler gibi, kaçınılmaz şeyler ne yazık ki var. Fakat bunların ötesinde, bunlardan daha büyük bir şekilde bizi kapsayan, içine alan ve küçük mutsuzlukları gölgede bırakan, sevgi, huzur ve mutluluk karışımı muhteşem bir şey de var. Her gün şükrettiğimiz ve birbirimizin yanında oldukça güçlendiğini bildiğimiz harika bir şey. Biz, bu harika şeyi yaşadığımız için çok şanslıyız. Dilerim ki, *son çarem* deyip tutunduğunuz her şey sizi de böyle büyük mutluluklara sürükler.